

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gibson_William-Idoru.pdb

PDB Name: Gibson_William-Idoru
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILLIAM GIBSON
IDORU

Poděkování

Japonský ředitel Sogho Ishii mně představil kowloonské Opevněné město na fotografiích Ryuji Miyamota. Byl to právě jeho nápad, že bychom tam měli natočit nějaký vědecko-fantastický film. Nikdy k tomu sice nedošlo, ale Opevněné město mě dost pronásledovalo, přestože jsem o něm nevěděl nic víc, než že bych mohl z Miyamotových okouzujících obrázků něco získat, což se nakonec odrazilo v základní struktuře Mostu z mé novely Virtual lights. Architekt Ken Vineberg upoutal mou pozornost článkem o Opevněném městě v Architectural Review, kde jsem si poprvé přečetl o Městě Temnoty, skvělém díle dvou autorů, Grega Girarda a Iana Lambrota (Watermark, London 1993). Od Johna Jarrola z Londýna jsem pak díky jeho dobrosrdečnosti získal kopii.

Za vše, co vím o záležitostech se sekáním prstů, vděčím kriminálním memoárům Marka Brandona o "Rezníku" Readovi. (Chopper from the Inside, Sly Ink, Austrálie, 1991.) Pan Read je mnohem děsivější než Blackwell a má ještě méně uší. Dílo Karla Tara Greenfelda Speed Tribes (HarperCollins, New York, 1994) naplnilo mé představy o Laneyho poletové nevolnosti.

Stephen P. ("Přijatelný") Brown s sebou při své práci po mnoho měsíců nosil fotopušku, komentoval každý den, a někdy i častěji, s klidnou trpělivostí, když jsem mu faxoval řadu zmatečně nesouvisejících fragmentů, které on měl jaksi interpretovat jako "progres". Jeho neustálé povzbuzování a zdánlivě nekonečná trpělivost byly absolutně nezbytné k tomu, aby mohla být tato kniha dokončena.

Moji vydavatelé na obou stranách Atlantiku také prokázali ohromnou trpělivost, a já jim za to děkuji.

1

Kostka smrti K

Potom, co Laney skončil svou práci ve Slitscanu, dozvěděl se od Rydella, nočního vyhazovače ze Chateau, o další. Rydell byl velký tichý chlápek z Tennessee se smutným stydlivým úsměvem, levnými slunečními brýlemi a malou vysílačkou s rádiem, kterou měl neustále připevněnou k jednomu uchu.

"Je to Paragon-Asia Dataflow," řekl Rydell kolem čtvrté hodiny ráno, když oba seděli pohodlně každý ve svém mohutném starém křesle. Zděné nosníky nad jejich hlavami byly ručně namalované a částečně připomínaly blondřatý dub. Křesla, stejně jako ostatní nábytek ve vstupní hale hotelu Chateau, byla příliš velká, takže kdokoliv si do nich sedl, budil dojem, že je příliš malý.

"Opravdu?" zeptal se Laney, nepřestávaje předstírat, že někdo, jako je Rydell, by mohl vědět, kde by mohl sehnat práci.

"Tokio, Japonsko," řekl Rydell a vysál plastikovým brčkem ze svého poháru trochu ledové tříště. "Říkal mi to jeden chlápek, co jsem ho potkal vloni v San Francisku, jmenuje se Yamazaki. On pro ně dělá. Říkal, že potřebují opravdu někoho dobrého na práci se sítí."

Tak práce se sítí. Laney, který o sobě s oblibou tvrdil, že je badatel, potlačil zklamané povzdechnutí. "Je to práce na smlouvu?"

"Řekl bych, že jo. Neříkal."

"Myslím, že bych nechtěl žít v Tokiu."

Rydell svým brčkem zamíchal zbývající ledovou tříšť na dně plastikového poháru, jako kdyby doufal, že tam najde nějakou tajnou cenu. "Neříkal, že bys musel podepisovat nějaký kontrakt." Zvedl hlavu. "Už jsi někdy byl v Tokiu?"

"Ne."

"Musí to být ohromně zajímavé místo, zvlášť po tom zemětřesení a tak." Ve vysílačce zapraskalo a ozvalo se tiché šeptání. "Musím jít ven a zkontrolovat vrata u bungalovů. Chceš se přidat?"

"Ne," řekl Laney, "díky."

Rydell vstal a automaticky si uhladil puky na kalhotách své khaki uniformy. Na sobě měl černý nylonový opasek, ověšený řadou podivného černého nářadí, bílou košili s krátkými rukávy a mimořádně nevzhlednou černou kravatu. "Nechám ti číslo ve skřínce," řekl.

Laney sledoval muže z ochranky, jak se vydal do neprobádaného terénu a vzápětí zmizel za temně leštěnými panely recepční desky. Je to dobrý chlap, usoudil Laney. Smolať.

Laney tam seděl až do svítání, kdy se vysokými obloukovitými okny zadívalo dovnitř slunce a z temné jeskyně jídelny

se ozvalo tiché řinčení a cinkání nerezového nádobí tehajwanských kuchařů. Kdyby tam s ním seděl nějaký imigrant, možná by podivným hlasům z Vysokých stepí s dialektem velkých chánů rozuměl. Ozvěny se odrážely od dlaždicové podlahy a od vysokých zděných nosníků, které přežily věky a viděly příchod Laneyho předchůdců, viděly ekologii celebrit a strašného a nedotknutelného řádu konzumního řetězce.

???

Rydell nechal v Laneyho skříňce poskládaný list hlavičkového papíru Chateau. Tokijské číslo. Laney ho tam našel další odpoledne, společně s posledním účtem od právníků.

Vzal si oba papíry do svého pokoje, který už se ani nemohl pokusit předstírat, že si ho může dovolit.

O týden později byl v Tokiu, jeho tvář se odrážela v pozlaceném zrcadle výtahu, stoupajícím do třetího patra agresivně nepopsatelné budovy s názvem O můj bože, aby vstoupil do baru ve stylu Franze Kafky s neméně podivným názvem Kostka smrti K. Vystoupil z výtahu do dlouhé chodby, kde nápis vyleptaný v kovu hlásal: Metamorfózy. Zde seděli na židličkách kolem baru, vyvedeném v uměleckém stylu ze zrezivělé oceli, obchodníci v bílých košilích se saky odloženými na opěradle a uvolněnými kravaty a popíjeli. Vysoká opěradla jejich židlí byla potřená nějakou hnědou lepkavou smolou. Nad hlavami popíjejících mužů se jako kosy vznášela hmyzí tykadla.

Vydal se do hnědého světla mezi hovořící muže. Nerozuměl japonsky ani slovo. Na hrboilatých průhledných zdech se v pravidelných intervalech opakovaly motivy křídélek, hmyzí zadečky a chlupaté nožky. Přidal do kroku a zamířil k točitému schodišti, připomínajícímu hnědé krovky.

Naproti baru seděly ruské prostitutky a nespouštěly z něho oči. V matném světle vypadaly jako panenky. Nataši byly všude, pracující dívky z Vladivostoku posílali členové Kombinátu. Rutinní plastická chirurgie jim dala výraz krásy, vypadlých z montážního pásu, všechny vypadaly jako slovanské Barbie. Jejich majitelé jim nechali implantovat zařízení, díky kterému věděli o každém kroku.

Schodiště vedlo do Trestní Kolonie. Byla to diskotéka, která však v tuto denní hodinu byla docela opuštěná. Tiché červené záblesky pronásledovaly každý Laneyho krok, když zamířil napříč parketem. Na stropě visel jakýsi podivný přístroj. Každá z jeho paží se podobala nějakému kousku pradávného zubařského náčiní z lesklé oceli. Matně si vzpomněl na jeden Kafkův příběh. Rozsudek viny, pevně zasazený do zad muže, odsouzeného k smrti. Prudce zamrkal při vzpomínce na oči obrácené v sloup. Rychle ji zahnal a pokračoval dál.

Druhé schodiště bylo užší a mělo více schodů. Vstoupil do tmavé místnosti s nízkým stropem, která se pyšnila názvem Trial. Stěny měly barvu jako antracit a za modrým sklem byly vidět malé plamínky. Chvilku zaváhal, byl oslepený a cítil poletovou nevolnost.

"Colin Laney?"

Obrovský Australan stál za malým stolem, s rameny svšenými jako medvěd. Na jeho oholené hlavě bylo něco podivného. Vedle něj seděla ještě jedna osoba. Ta byla mnohem menší. Japonec v kostkované košili s dlouhými rukávy a pečlivě zapnutými knoflíky až k límci, který se zdál pro Japonce příliš velký. Mužik na Laneyho zíral přes kulaté dioptrické brýle.

"Posaďte se, pane Laney," řekl ten velký muž.

A Laney si všiml, že mu chybí jedno ucho. Místo boltce měl jen znetvořený kus kůže.

Když ještě Laney pracoval pro Slitscan, měl šéfovou, která se jmenovala Kathy Torrance. Byla to nejsvětější blondýna, s jakou se kdy setkal. Byla téměř průsvitná, a při jistém osvětlení se dalo tušit, že jí místo krve proudí v žilách tekutina v barvě slámy. Na levém stehně měla vytetovaný temně modrý obrázek něčeho velmi zkrouceného a chlupatého. Bylo to vidět každý pátek, protože v ten den bylo jejím zvykem chodit do práce v šortkách.

Vždycky si stěžovala, že nejhorší věc v životě slavné osobnosti bylo právě oblečení. Laney usoudil, že to byla možná zkušenost celé generace jejích kolegů.

Položila si nohy na stůl. Nosila puntíkářsky přesnou reprodukci bot čarového rozhodčího, s přezkou na patě a tkaničkami kolem kotníku. Podíval se na její nohy, jejich napjaté křivky, od stažených ponožek až po rozřepený okraj vybledlých džínových šortek. Tetování vypadalo jako nějaká bytost z jiné planety, jako jakési znamení z hlubin vesmíru, ponechané lidskému druhu jako vzpomínka.

Zeptal se jí, co ten obrázek znamená. Rozbalila mentolové párátka na zuby a zadívala se na něj šedýma očima, jak hádal, protože byly ukryté za temně zelenými kontaktními čočkami.

"Nikdo už není slavný, Laney. Všiml sis toho?"

"Ne."

"Chci říct opravdu slavný. Už nezbyla žádná sláva, tedy v tom starém slova smyslu. Není jí dost."

"Ve starém slova smyslu?"

"My jsme média, Laney. My z těch idiotů děláme slavné osobnosti. Platí tu: Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Přicházejí k nám, abychom je vytvořili." Vytáhla ze stolu vibramové opěrky a zapřela se botama o hranu stolu. Skrčila kolena až před ústa a začala se houpat na švédské židli.

"Ne," řekl Laney, aby se vrátil zpět k tématu, "ale pořád je to sláva, nebo ne?"

"Ale je skutečná?"

Podíval se na ni.

"Bylo to jako tiskárna na peníze," řekla. "Mince naší říše. Jenže teď jsme těch peněz vytiskli příliš mnoho, a dokonce i diváci to vědí. Je to vidět na sledovanosti."

Laney přikývl a v duchu si přál, aby ho raději nechala dělat jeho práci.

"Až na to," řekla a roztáhla kolena od sebe, aby na ni lépe viděl, "když se rozhodneme jednoho z nich zničit."

Za ní, za anodickou řetězovou linkou Cage, za orámovaným skleněným obdélníkem, který filtroval každou částici znečištěného ovzduší, byla obloha nad Burbankou dokonale čistá a oslnivě modrá.

Muž měl kolem levého ucha růžovou hmotu, hladkou jako vosk. Laney uvažoval, proč se nepokusil si ucho nechat opravit.

"Abych si to pamatoval," řekl muž, jako kdyby četl Laneyho myšlenky.

"Pamatoval co?"

"Abych nezapomněl, posaďte se."

Laney se posadil na něco, co jen vzdáleně připomínalo křeslo. Zlehčená konstrukce z černých slitinových prutů a laminátového Hexcelu. Stůl byl kulatý a velký přibližně jako volant. Za modrým sklem se vlnily umělé plameny.

Japonský chlápek v kostkované košili a s kovovými obroučkami prudce zamrkal. Laney sledoval velkého muže, jak se posadil do dalšího z podivných křesel, které se ztratilo pod jeho zadkem, typickým pro hráče sumo, jen s tím rozdílem, že ten jeho sestával jen ze svalů.

"Jak jste na tom s poletovou únavou?"

"Vzal jsem si nějaký prášek," řekl a vzpomněl si na ticho SST a jeho zdánlivě nedostatečný pohyb.

"Prášky," řekl ten muž. "Z hotelových zásob?"

"Ano," odpověděl Laney. "Jsem připravený na pohovor."

"Tak tedy," začal a zjizvenými dlaněmi si přešel po tváři. Položil ruce do klína a podíval se na Laneyho, jako kdyby ho viděl poprvé v životě.

Laney se raději vyhnul pohledu těch očí a zadíval se na mužovo oblečení. Byl to jakýsi druh cvičebního úboru, který byl menším mužům poněkud volnější. Barva se v šeru Trialu nedala přesně určit. Muž měl rozepnutý límec, takže odhaloval abnormální masu svalů. Jeho kůže byla znetvořená celou řadou jizev různého tvaru a velikosti. "Tak tedy?" Laney odtrhl pohled od jizev. "Jsem tu, abych se ucházel o místo."

"Opravdu?"

"Vy jste ten, kdo se mnou povede rozhovor?"

"Rozhovor?" Dvojsmyslný úsměv odhalil evidentní zubní protézu.

Laney se obrátil na Japonce v kulatých brýlích. "Colin Laney."

"Shinya Yamazaki," řekl ten mužik a podal mu ruku. "Mluvili jsme spolu po telefonu."

"Takže vy jste tu, abyste se mnou udělal přijímací pohovor?"

Japonec znovu zamrkal. "Je mi líto, ale nejsem," řekl, a pak dodal: "Já jsem student existenční sociologie."

"Nechápu," řekl Laney. Ti dva neřekli nic. Shinya Yamazaki vypadal rozpačitě. Muž s jedním uchem se mračil.

"Vy jste Australan," obrátil se Laney na muže s jedním uchem.

"Z Tazzie," opravil ho.

"Tak to tedy vezmeme od začátku," navrhl Laney. "Paragon-Asia Dataflow. Vy jste od nich?"

"To je ale paličák."

"Hodí se to," řekl Laney. "Tedy chci říct profesionálně."

"Dobrá." Muž zvedl obočí, přerušené tenkou růžovou linkou ošklivé jizvy. "Tak tedy Rez. Co si o něm myslíš?"

"Myslíte tu rockovou hvězdu?" zeptal se Laney potom, co se chvíli zamyslel nad tak nečekanou otázkou.

Muž přikývl a dál si Laneyho pozorně prohlížel.

"Ten z Lo/Rez? Z té skupiny?" Napůl Ir a napůl Číňan. Zlomený nos, který si nikdy nenechal opravit. Tmavě zelené oči.

"Tak co si o něm myslíš?"

V žebříčku hodnot Kathy Torrance si tento zpěvák zasloužil zvláštní pohrdání. Ona ho považovala za živoucí fosilii, nesnesitelného přeživšího jedince ze starých časů, z méně rozvinuté éry. Okamžitě a masově se stal populární, a kromě toho se stejně rychle stal nechutně bohatý. Kathy o celebritách uvažovala jako o nějaké zákeřné tekutině, univerzálním elementu jako flogistonu pradávných, o něčem, co se roztahuje po celém vesmíru, a za jistých okolností i kolem jistých individuí a jejich kariér. Rez z Kathyina pohledu trval příliš dlouho. Děsivě dlouho. Narušoval její dokonalou teorii.

Vzpíral se řádnému pravidlu konzumního řetězce. Možná nebylo nic dost velkého, co by ho dokázalo spolknout, dokonce ani Slitscan. A zatímco skupina Lo/Rez stále produkovala svá otravně stejná díla v nejrůznějších médiích, jejich zpěvák se tvrdohlavě odmítal zničit, zabít někoho, stát se závislým na sexu, vstoupit do politiky nebo se vyjádřit k nějakému znepokojivému problému - zkrátka neudělal nic, co by dalo Slitscanu příležitost na něho zaútočit. Jeho hvězda zářila možná poněkud nudně, ale jistě, a tím byl pro Kathy Torrance nedosažitelný. Laney se domníval, že právě to byl ten důvod, proč ho tak strašně nenáviděla.

"Ne," řekl Laney po chvíli přemýšlení a cítil nutkání říct pravdu. "Vzpomínám si na první album, které jsem si od nich koupil. Tehdy právě vyšlo."

"Jak se jmenovalo?" zeptal se muž s jedním uchem.

"Lo Rez Skyline," řekl Laney a byl sám sobě vděčný, že si dokázal vzpomenout. "Ale nemohl bych vám říct, kolik dalších alb od té doby vydali."

"Dvacet šest, když nepočítám remixy," řekl pan Yamazaki a narovnal si na nose brýle.

Laney cítil tabletky, které si vzal proto, aby uklidnil jeho poletovou nevolnost. Měl pocit, jako kdyby se ocitl na nějakém zpráchnivělém farmakologickém lešení. Zdálo se mu, že stěny Trialu se přibližují.

"Jestli mi neřeknete, o co tady jde," řekl muži s jedním uchem, "vracím se zpátky do hotelu. Jsem unavený."

"Keith Alan Blackwell," řekl ten muž, podal Laneymu ruku a pevně mu ji stiskl. Mužova dlaň byla jako kus atletického náčiní. "Říkej mi Keithy. Dáme si pár drinků a popovídáme si."

"Nejdřív mi ale řekněte, jestli jste z Paragon-Asia Dataflow, nebo ne," začal Laney.

"Ta firma představuje dva řádky na kódu stroje ve výzkumném ústavu na Lygon Street," řekl Blackwell. "Návnada, ale ty bys jistě chtěl říct naše návnada. Pokud se tak budeš cítit líp..."

"Tím si nejsem vůbec jistý," řekl Laney. "Tak vy mě pozvete na schůzku o nové místo, a když sem přiletím, tak mi řeknete, že firma, ve které bych měl pracovat, vůbec neexistuje."

"Ale ona existuje," řekl Keith Alan Blackwell. "Je na stroji v Lygon Street."

Přišla číšnice. Na sobě měla beztvářé šedé bavlněné tričko a kosmetické modřiny.

"Dám si Velký průvan, Kirin. A hodně vychlazený. A co ty, Laney?"

"Ledovou kávu."

"Já bych prosil kolu Lite," řekl mužík, co se představil jako Yamazaki.

"Dobrá," řekl bezuchý Blackwell, jakmile servírka zmizela.

"Ocenil bych, kdybyste mi řekli, co tu vlastně děláme," řekl Laney. Všiml si, že Yamazaki divoce pomrkává na malou obrazovku svého notebooku, světelná tužka byla ve slabém osvětlení dobře vidět. "Snad to nebudete zapisovat?" zeptal se Laney.

"Jistěže ne, jen jsem si chtěl udělat poznámku o oblečení té servírky."

"Proč?" zeptal se Laney.

"Promiňte," řekl Yamazaki, uložil to, co napsal, a opět notebook vypnul. Pak opatrně zasunul elektronické pero do pouzdra na straně. "Jsem student, a takové věci mě zajímají. Mám ve zvyku zapisovat si chování některých společenských skupin. Její oblečení evokuje otázku: Znázorňuje ráz tohoto klubu, nebo to má hlubší podtext, spojený s traumatem následkem zemětřesení a následné rekonstrukce?"

2

Lo Rez Skyline

Setkali se na malé mýtině v srdci džungle.

Kelsey se postarala o vegetaci: velké zářivé listy stromů Rausseau, orchideje v těch nejrůznějších tropických barvách (což Chie připomnělo, že se v sítích prodejen prodávaly "organické" kosmetické produkty v odstínech, které se ani v nejmenším nepodobaly přirozeným barvám). Jediná z přítomných, Zona, která viděla džungli ve skutečnosti, se ujala audia, připravila ptáčí zpěv, cvrkání neviditelných, ale téměř skutečných, brouků a hmyzu a šustění listů, prozrazující nikoliv hady, ale nějaké nesmělé chlupaté tvory, našlapující opatrně na svých měkkých tlapkách.

Světlo, které tady bylo, pečlivě profiltrované vysokým zeleným baldachýnem, Chie připadalo příliš disneyovské - ačkoliv světlo nebylo v místě, které neobsahovalo nic jiného než právě světlo, potřeba.

Zona, v podobě modré hlavy mrtvého Aztéka a rukou bez těla, se mihotala jako stroboskopická holubice: "Jasně, tahle děvka bez těla dokázala chytit do pastí jeho duši." Stylizované cirkakové blesky vystřelovaly z koruny neonové lebky, aby na sebe záměrně upozornily.

Chia přemýšlela, co to vlastně řekla. Byla "děvka bez těla" výsledkem bezprostředního překladu, anebo to bylo opravdu něco, co člověk v jazyce Mexikánců mohl skutečně říct?

"Čekáme na potvrzení od skupiny v Tokiu," připomněla jim Kelsey. Její otec byl daňový právník z Hustonu. Něco z jeho způsobu bizarní řeči vstoupilo jeho dceři do hlavy a ona projevila jistou schopnost čekat, což bylo pro Chiu nepříjemné, zvláště pak, když jí to připomněl tvor podobný víle s očima jako taliře. Chia si byla jistá, že Kelsey tak ve skutečnosti vůbec nevypadala. (Chia sama svůj zevnějšek upravila jen nepatrně. Vlastně to byla jen pozměněná verze toho, jak ji zrcadlo prozrazovalo, že ve skutečnosti vypadá. Možná měla o něco menší nos a trochu plnější rty, ale to bylo celé. Tedy téměř.)

"Přesně tak," řekla Zona a miniaturní kamenné kalendáře se začaly vztekle točit v jejích očních jamkách. "Počkáme. Zatímco on se zatím o něco přiblíží svému osudu. Počkáme. Kdybychom já a moje děvčata takhle čekaly, Krysy by nás smetly z ulic." Zona sama sebe prohlašovala za velitelku jednoho dívčího gangu. Možná v Mexico City nepatřily k nejhorším, ale rozhodně se těšily jisté úctě. Chia si nebyla jistá, jestli tomu sama věří, ale rozhodně to jejich setkání přidalo na důležitosti.

"Skutečně?" Kelsey narovnála své rusalčí tělo a nevěřicně zamrkala dlouhými řasami. "V tom případě, Zono Roso, proč se nesebereš, neodjedeš sama do Tokia a nezjistíš, co se vlastně děje? Chci říct, řekl snad Rez, že se s ní chystá oženit, nebo neřekl? A když už budeš u toho, zkus zjistit, jestli ona opravdu existuje, nebo ne, O.K.?"

Kalendáře se na okamžik zastavily.

Modré ruce zmizely.

Zdálo se, že lebka se o něco vzdálila, přesto zůstala dokonale viditelná a přesná do posledního detailu.

Starý trik, pomyslela si Chia.

"Víš, že něco takového nemůžu udělat," řekla Zona. "Mám tady povinnosti. Maria Conchita, velitelka Krys, prohlásila, že..."

"Jako kdyby na tom záleželo," řekla Kelsey a její rusalčí tělo se vzneslo do výšky, až se ocitla těsně pod zeleným baldachýnem, sluneční paprsek se odrážel od její půvabné tváře. "Zona Rosa je podělaná strachy!" prohlásila, navzdory své rusalčí podobě.

"Přestaňte," řekla Chia. "Tohle je důležité. Prosím."

Kelsey okamžitě klesla dolů. "Pak tedy jdi ty," řekla.

"Já?"

"Ty," řekla Kelsey.

"Já nemůžu," prohlásila Chia. "Do Tokia? Jak bych mohla?"

"Přece letadlem."

"Kelsey, nemáme na to peníze."

"Máš přece pas. Víme, že ho máš. Tvoje matka ti ho nechala udělat. A my všichni víme, že jsi, abych se vyjádřila poněkud delikátně, 'mimo školu', že je to tak?"

"Ano..."

"Tak v čem je problém?"

"Tvůj otec je daňový právník!"

"Já vím," řekla Kelsey. "A létá z místa na místo po celém světě a vydělává peníze. Ale víte, co ještě vydělává?"

"Co?"

"Body za časté lety. Ztracený extra body. U Magellanských aerolinií."

"To je zajímavé," prohlásila aztécká lebka.

"Tokio," řekla rusalka.

Doprdele, pomyslela si Chia.

Stěna naproti Chiiny postele byla ozdobená šesti paprsky z obalu Lo Rez Skyline, jejich prvního alba. Nebyl to však stejný obal, jaký se dá sehnat, když si desku koupíte dneska, ale původní. Kapela tenkrát udělala ze zoufalství své první album pod ochrannou známkou nezávislého nahrávacího studia Dog Soup. Stejný týden, kdy se připojila ke klubu fanoušků, objevila místo blízko Marketu, kde jí obal zvětšili a vytiskli. Skupina patřila k její nejoblíbenější, a nebylo to proto, jak její matka s oblibou tvrdila, že vypadají stále tak mladě. Její matce se nelíbilo, že členové Lo/Rez byli téměř tak staří, jako ona sama. Proč tedy Chia neobdivovala hudbu, odpovídající lidem jejího věku?

- Prosím, matko, kdo?

- Chromovaný Korán.

- Blbosti, mami.

Chia měla podezření, že matčina představa o čase se podstatně liší od její v radikálních a záhadných bodech. Nebylo to jen tím, že měsíc byl pro její matku velmi dlouhou dobou, ale bylo to i tím, že její matka byla "nyní" tak přesná a úzkostlivá. Chia věřila tomu, že to způsobilo množství zpráv a přeplněné kabely. Současnost brousila všechno, včetně dopravních zpráv helikoptér.

Chiino "nyní" bylo bezprostředně flexibilní, byly to okamžité vzpomínky podporované globálními systémy, kterým se nikdy nesnažila porozumět.

Lo Rez Skyline bylo vydáno, pokud se to tak dá říct, týden (přesněji šest dní) předtím, než se Chia narodila. Věděla, že žádná z tvrdých kopií nedorazila do Seattlu v době jejího narození, ale ona věřila tomu, že i v té době tu byli věrní posluchači. Vizionáři z PacRim skupovali nové písně od nezávislých nahrávacích studií, dokonce i od Dog Soupu z Východní Teipei. Úvodní melodie "Positron Premonition" jistě rozechvěla molekuly vzduchu v Seattlu v některých obývacích pokojích v ten osudový okamžik, kdy se Chia narodila. Věděla, že "Stuck Pixel", který se dal stěžít nazvat písní, protože to bylo jen Loovo pobrukování s kytarovým doprovodem, právě v tom okamžiku někdo někde hrál, když její matka, která v té době uměla jen špatně anglicky, vybrala Chie jméno podle něčeho, co právě běželo na obchodním kanále. Fonetické mazlení těch hlásek ji uhodilo v době poporodní rekonvalescence jako optimálně jemná kombinace angličtiny a italštiny. Její miminko, už tenkrát s rudými vlasy, bylo později pokřtěno jako Chia Pět McKenzie (bylo to, jak později Chia usoudila, k ohromení jejího chybějícího kanadského otce).

Tyto myšlenky se jí honily hlavou uprostřed temnoty těsně předtím, než se na jejích hodinách rozsvítil halogenový nápis a ozářil Lo/Rez v jejich dobách Dogsoupové slávy. Rez s rozepnutou košilí a Lo se svým typickým úsměvem a pokusem o knír, který ještě nestačil narůst.

Ahoj, kluci. Natáhla se pro dálkové ovládání. Cvaknutí - a krátký záblesk vytvořil na zdi stíny. Cvak: Kávovar. Cvak: Vzduchový ohříváč.

Pod polštářem měla v tvrdém modrém obalu ukrytý pas. Na jeho vrchní straně byl zlatou barvou vyražený orel a tuleň. Letenka společnosti Magellanských aerolinií v bezovém pouzdře od cestovní kanceláře.

Jdeme na to.

Zhluboka se nadechla. Zdálo se, že také dům její matky se zhluboka nadechl, ale byl o poznání hlasitější. Jeho dřevěné kosti v chladu zimního rána zapraskaly.

Přestože taxík dorazil včas, neztroubil před domem, jak byl předtím požádán. Kelsey jí vysvětlila, jak to přesně chodí. Kromě toho Chiu rychle vyzpovídala, aby zjistila podrobnosti jejího života a vymyslela zástěrku pro její nepřítomnost: Deset dní v San Juans s Hester Chenovou, jejíž starostlivá matka se tak děsila elektromagnetické radiace, že ze svého dřevěného hradu bez elektriky vyhodila i všechny telefony. "Řekni jí, že si dáš mediální půst, než se urovnají věci ve škole," radila jí Kelsey. "To se jí bude líbit." A Chiině matce, která byla přesvědčená o tom, že její dcera tráví příliš mnoho času potulováním se venku, se to opravdu líbilo.

Chia měla jemnou Hester ráda. Měla pocit, že chápala, o čem vlastně Lo/Rez jsou, ačkoliv z nějakého důvodu nebyla pro věc tak zapálená, jak by se dalo očekávat. Chia vlastně už jednou měla to potěšení z útočiště u paní Che-nové. Ale Hesterina matka je nutila nosit zvláštní basketbalové čepice ze zvláštního materiálu proti EMR, aby se jejich mladé mozky nekoupaly příliš často v neviditelném vývaru špatných médií.

Chia si stěžovala Hester, že s těmi čepicemi na hlavě vypadají jako Mešbekové.

- Nebuď rasistka, Chio.

- Já nejsem.

- Tak jsi klasicistka.

- Ne, je to jen záležitost estetiky.

A nyní seděla v přehřátém taxíku s taškou položenou na sedačce vedle sebe a cítila provinění, že ošálila matku, která

nyní klidně spala se svými pětatřiceti lety pod prošivanou pokrývkou, kterou jí Chia koupila v Nordstromu. Když byla malá, její matka nosila vlasy spletené do copu, na jehož konci měla sponku z želvoviny. Ten cop se svíjel nad Chiou jako ocas nějakého záhadného zvířete a lákal ji, aby za něj zatahala. Jak smutně vypadal jejich dům, jako kdyby mu bylo líto, že ho opouští, bílá barva se loupala z devadesát let starých cedrových stěn. Chia se otřásla. Co když se nikdy nevrátí?

"Kam to bude?" zeptal se taxikář. Bylo to černý muž v prošivané nylonové bundě a s kostkovanou čepicí na hlavě.

"SeaTac," řekla Chia a opřela se rameny o měkkou sedačku.

Projeli kolem starého lexusu jejich sousedů, který stál před jejich domem na betonových kostkách.

Letiště jsou poněkud děsivá místa. Zvláště tak brzy ráno. Všude tam na vás číhá prázdnota, aby si na vás mohla sednout. Bylo tam smutno a prázdno. V chodbách se pohybovali lidé, spěchající kamsi ven. Chia stála v řadě lidí, které nikdy neviděla a které také už nikdy znovu neuvidí. Tašku měla přehozenou přes rameno a pas s letenkou v ruce. Ráda by si dala další šálek kávy. Ve svém pokoji měla sice espresomat, který nemohla vyprázdnit a umýt, takže než se vrátí zpět, bude v něm káva úplně plesnivá. "Ano?" ozval se muž v pruhované košili a naklonil se přes pult. Kolem krku měl uvázanou kravatu se symbolem Magellanských aerolinií, jenž se opakoval v pravidelných diagonálních řadách, s jasně zeleným cvokem na uzlu. Chia přemýšlela, jak by asi vypadal mužův dolní ret, kdyby ho vysunul. Napadlo ji, že kdyby měla takové rty, nikdy by to neudělala, aby je špulila. Podala muži letenku. Ten si povzdechl a vytáhl ji z obalu, čímž ji naznačil, že to měla udělat sama.

Sledovala ho, jak skanerem přešel přes čárkový kód na lístku.

"Magellanské aerolinie, let jedna-nula-pět do Naria, ekonomická třída, zpáteční letenka."

"Ano," řekl Chia a snažila se být nějak užitečná. Zdálo se, že to muž příliš neoceníl.

"Cestovní doklady."

Chia mu podala pas. Muž se na něj podíval, jako kdyby žádný jiný pas v životě neviděl, a s dalším povzdechem ho zasunul do zdířky na pultu. Otvor sevrhel své hliníkové rty, které někdo před časem polepil průhlednou páskou, a ta se začínala pomalu loupat. Muž pohlédl na monitor. Chia na něj neviděla. Možná se chystal jí říct, že nikam nesmí. Vzpomněla si na kávu v espresomatu. Určitě bude ještě teplá.

"Dvacet tři D," řekl, když její pas vypadl z jiné zdířky. Vzal ho do ruky a podal ho Chie společně s její letenkou a palubním lístkem. "Brána padesát dva, modrá čára. Něco k proclení?"

"Ne."

"Pasažéři, kteří prošli bezpečnostní kontrolou, mohou být požádáni o dobrovolné testy DNA," řekl rychle, protože to byl zákon a on to musel říct.

Chia vložila pas a letenku do jedné ze zvláštních kapes ve své parce. V ruce si nechala jen palubní lístek a vydala se hledat modrou čáru. Musela jít neprve dolů, aby ji našla, a nasednout do jednoho z vlaků, podobnému výtahu, který jezdí po vnější straně budov. O půl hodiny později prošla bezpečnostní kontrolou a sledovala plomby, které zavěsili na zipy její tašky. Vypadaly jako prstýnky z červených cukrátek. Nečekala, že něco takového udělají. Nikdy ji nezaplombovali zavazadla, když cestovala za svým strýčkem do Vancouveru, ale to nebyl mezinárodní let.

Vstoupila na pohyblivý gumový chodník a zamiřila k bráně číslo 52, když vtom si všimla modrých záblesků přímo před sebou. Vojáci tam postavili malou barikádu, a jak se k nim lidé blížili po chodníku, řadili je před sebou. Zdáli se být unavení a nemohlo jim být víc než chlapcům z nejvyššího ročníku v Chiině škole.

"Doprdele," ozvala se žena před ní. Měla husté blondáté vlasy, které byly bezpochyby výsledkem vlasového přičesku. Žena měla rudě nalíčené plné rty, prodlužovací maskara, halenku s vycpávkami, velmi krátkou sukni a bílé kozačky. Vypadala jako ta country zpěvačka, co ji má ráda její matka - Ashleigh Modine Carter.

Chia sestoupila z pohyblivého chodníku a zařadila se za ženu, která vypadala jako Ashleigh Modine Carter.

Vojáci brali vzorky vlasů a porovnávali je s pasy cestujících. Chia usoudila, že to by mělo dokázat, kdo skutečně jste, protože vaše DNA byla v pase převedená do jakéhosi druhu čárkového kódu.

Testovací zařízení vypadalo jako malá stříbrná hůlka, která vsála několik pramenů vlasů a odstříhla pár konečků. Zdá se, že tohle je největší sbírka roztržených konců, pomyslela si Chia. Nyní byla řada na blondýně. Před ní stáli dva mladí vojáci. Jeden pracoval s testovacím zařízením a druhý tam byl proto, aby bez ustání opakoval, že jste s tím předem souhlasili a: Prosím, předložte váš pas.

Chia sledovala, jak žena chlapci podala pas, a náhle byla nečekaně sexy, jako když se rozsvítí žárovka. Usmála se na vojáka tak zářivě, až mladík zamrkal, ztěžka polkl a málem mu pas vypadl z ruky. Zakřenil se a vložil pas do malého ovládacího panelu vedle zátarasu. Druhý voják zvedl stříbrnou hůlku. Chia viděla, jak žena přiblížila jeden z pramenů svého přičesku a nabídla jeho konec k testu. Celá věc asi osm sekund bzučela, a pak z ovládacího panelu vypadl ženin pas. Voják se stále ještě usmíval, když se obrátil na Chiu.

Žena pokračovala dál a Chia si byla docela jistá, že právě spáchala federální zločin. Měla to říct vojákům?

Neřekla. Nakonec dostala i ona zpět svůj pas a mohla pokračovat k bráně číslo 53. Hledala tu ženu, ale nikde ji neviděla. Chvilku si prohlížela reklamní nápisy na zdech, než dostali cestující pokyn, aby nastoupili.

???

Sedačka 23E zůstala prázdná, zatímco Chia čekala na start a cucala při tom pepermintový bonbon, který dostala od obsluhujícího stevarda. Je to jen jediná prázdná sedačka v celém letadle, uvažovala. Jestli ji nikdo do odletu neobsadí, bude si moci natáhnout nohy a udělat si pohodlí. Snažila se zahnat nepříjemné pocity a neodolatelnou chuť v poslední chvíli vystoupit. Přesto však zůstala sedět. Možná tu měla sedět Zona Rosa. Chia nechápala, jak mohla skutečně věřit, že by to celé mohlo fungovat.

Zvedla hlavu a všimla si, že se k ní uličkou blíží známá blondýna, a Chia měla pocit, že na ni spiklenecky mrkla.

3

Téměř civilista

Uběhl už celý týden, co Laney naposledy viděl Kathy Torrance s jejím tetováním, které tentokrát nebylo vidět. Bylo to ve středu. Stála v Cage a ječela, zatímco si on vyklízel svou zásuvku. Na sobě měla sako od Armaniho z tvrdého pokovovaného materiálu a k němu stejnou sukni, která zakrývala stvoření z vesmíru. Ve výstřihu její dokonale bílé halenky se skvěla řada drobných perliček. To byla její uniforma, když musela na kobereček za nějakou chybu svých podřízených.

Věděl, že ječí, protože měla pusku otevřenou, ale jednotlivé zvuky nemohly překonat syčivý příboj generátoru, kterým ho vybavili jeho právníci. Doporučili mu, aby generátor nosil po celou dobu, když se pohyboval v kancelářích Slitscanu. Dostal instrukce, aby se k ničemu nevyjadřoval. Vzhledem k tomu, že stejně nic neslyšel, tak ani nemohl. Později přemýšlel o tom, co bylo příčinou jejího vzteku. Snad některá z jejích teorií o slávě a její ceně, o roli Slitscanu v celé věci, o Laneyho neschopnosti zde pracovat? Anebo se soustředila na jeho zradu? Ale on nic neslyšel, jen pokládal věci, které nepotřeboval, do plastické krabice, vonící po mexických pomerančích. Notebook, jehož obrazovka byla prasklá a nepotřebná, jenž s sebou vláčel po celou dobu svých studií. Otřískaný hrneček s popraskaným logem oblasti Nissan, poznámky na kouscích papíru, zásady udržování kanceláře, kávou potřísněný fax od ženy, se kterou se vyspal v Ixpapě a jejíž jméno už vybledlo tak, že je nemohl přečíst a z hlavy si je nepamatoval. Zbytečné součástky jeho já byly odsouzené k tomu, aby skončily v kontejneru na firemním parkovišti. Ale nic tam nenechal a Kathy nepřestávala vriskat.

Nyní v Kostce smrti K si vzpomněl, jak mu říká, že v tomto městě už žádnou práci nesežene, a jak se zdálo, možná měla pravdu. Neserióznost k zaměstnavateli je zvlášť obtížným vroubkem v životopise takového jedince, a zvláště pak, když se taková záležitost rozšíří po celém městě, zmiňaném, jak si Laney vzpomínal, něčím, čemu se kdysi říkalo skrupule.

To slovo mu nyní připadalo jednoduše směšné.

"Usmál ses." Prohlásil Blackwell, sedící naproti němu u stolu.

"To je vyčerpáním."

"Jídlo," řekl Blackwell.

"Já ale nemám hlad."

"Potřebuješ doplnit uhlík," prohlásil Blackwell a vstal. Jeho tělo zabralo neuvěřitelné množství prostoru.

Laney a Yamazaki také vstali a následovali Blackwella ven z Kostky smrti K, odkud pokračovali do spodních pater budovy Ó můj bože. Vyšli ven z umělého světla. V chladné vlhké noci byl všude cítit zápach zkažených ryb a ovoce, smíšený s přepáleným cukrem a výfukovými plyny čínských vozů. Ale pravidelný monotónní hlas dopravního ruchu byl svým způsobem uklidňující, a Laney se nyní, když se pohyboval, cítil o poznání lépe.

Pokud v tom bude pokračovat, možná se zotaví natolik, aby konečně pochopil, co mají Keith Alan Blackwell a Shinya Yamazaki za lubem.

Blackwell je vedl k přechodu pro chodce. Laney rukou přešel po nerovnosti na zábradlí. Všiml si, že to byl záhyb na barevné malé samolepce, na níž se vyjímalá polonahá dívka a usmívala se na něj ze stříbrného hologramu velikosti dlaně. Jak se změnil úhel pohledu, zdálo se, že dívka ukazuje na telefonní číslo nad její hlavou. Celé zábradlí bylo polepené těmito malými reklamami, jen tu a tam se objevila malá mezera po nálepkách, jímž vypršel poplatek za reklamu. Blackwell se širokými rameny prodíral davem jako nákladní loď, rozrážející mořské vlny. "Karbonydráty," řekl přes rameno. Navedl je do úzké uličky s barevnými světly, prošli kolem veterinární kliniky s celonočním provozem, v jejichž dvou oknech se svítilo, a Laney zahlédl, jak uvnitř chirurgové provádějí operaci na něčem, co vypadalo jako kočka. Stál tu malý živý obraz několika chodců, sledujících scénu z chodníku.

Blackwell zamířil do jasně osvětleného obchodu, kde se nad plotnami za žulovým pultem vznášela pára.

Laney a Yamazaki se vydali za ním. Prodávač už si zatím zapisoval Australanovu objednávku.

Laney sledoval Blackwella, jak si zvedl k ústům svou misku a přičichl si k nudlím. Nabral si do úst a mocnými svaly začal žvýkat.

Laney na něho zíral.

Blackwell si utřel bradu obrovskou rukou a říhl si. "Dejte nám ještě jednu z těch malých lahví suchého..." Několika mohutnými doušky vypil pivo a zmačkal plechovku, jako kdyby byla z papíru. "Ještě jedno," řekl a položil svou misku na pult.

Přesto, nebo právě proto, Laney náhle pocítil nesmírný hlad, když se podíval na svou misku, v níž byly kousky růžového masa neznámého původu, tenkého jako papír, naskládané na hromádce chaluhočných nudlů.

Laney jedl tiše, stejně jako Yamazaki, zatímco Blackwell vypil další tři piva, aniž to na něm zanechalo jakýkoliv efekt.

Když Laney dopil zbývající bujón a vrátil svou misku zpátky na pult, všiml si reklamy na zadní straně obchodu, hlásající něco o Právém jenném jablečném nápoji z Apple Shires. Špatně nápis přečetl a vzpomněl si na Alison Shires, která byla kdysi předmětem jeho sledování.

"Ochutnejte teplý život z Apple Shires," vyzývala reklama.

???

Alison Shires vypadala na první pohled jako animovaná kráska, pracoval na ní pět měsíců ve Slitscanu. Byla to obvykle neobvyklejší dívka, která uváděla zprávy pro ředitele, agenty a další.

Kathy Torrance sledovala jeho tvář, když se se zaujetím díval na obrazovku. "Není roztomilá, Laney? Je jako alergická reakce na slovo roztomilá? První symptomy jsou něco jako podvědomá iritace, jisté slabé, ale vytrvalé, napětí prozrazující, že jsi byl lapen..."

"Není ale tak roztomilá, jako ty poslední dvě."

"Přesně tak. Vypadá téměř normálně. Jako civilista. Nalep se na ni."

Laney zvedl hlavu. "A proč?"

"Pověs se jí na paty. Mohla by přestat předstírat, že je číšnice, nebo něco takového."

"Myslíš, že to je ona?"

"Máš nejméně tři sta dalších, Laney. Když začneš vybírat ty možné, je to začátek."

"Namátkově?"

"Říkáme tomu instinkt. Takže se jí pověs na paty."

Laney stiskl kurzor a světle modrá šipka se zastavila na dívčích sklopených víčkách. Podrobil ji podrobnějšímu pozorování, jako možnou partnerku jednoho velmi veřejně ženatého herce. Byl slavný způsobem, se kterým Kathy Torrance souhlasila a podporovala ho. Byl to člověk, jenž se ztotožňoval s diktaturou konzumního řetězce. Nebyl příliš velký, aby ho Slitscan nemohl spolknout. Ale on nebo jeho lidé byli velmi obezřetní. Nebo měli příliš velké štěstí. Ale nic víc. Kathy na jednom z černých kanálů zachytila nějaké pomluvy. Záleželo jí na tom, protože konzumní řetězec musí mít své řádné způsoby.

"Probud' se," řekl Blackwell. "Usínáš. Myslím, že je čas, abys nám řekl, jak jsi přišel o své původní zaměstnání. Pak uvidíme, jestli ti můžeme nabídnout další."

"Dal bych si kávu," řekl Laney.

???

Laney nebyl, jak opatrně zdůraznil, žádný dobrodruh. Byl mimořádně zručný na zatajování dat, týkajících se lékařsky dokumentovaných koncentračních deficitů, které za jistých okolností dokázal uvést do stavu patologického hyperfokusu. To z něj udělalo mimořádně výkonného vyšetřovatele, když pracoval v Roppongské pobočce Amos a Andy. (Nezmínil se však o Federálním sirotčinci v Gainesville, ani o některém z pokusů, které mohly být vykonány k úplnému vyléčení koncentračního deficitu. Taktéž zatajil zkoušky s 5-SB a podobnými preparáty.)

Relevantní data, v souvislosti s jeho možným zaměstnáním, byla hlavně v jeho intuitivních schopnostech získávat vzorky informací: o jistém druhu chování jedinců, vytvořeném v síti, kdy on či ona kroužili ve světském, a přesto nekonečně multiplexním, životě v digitalizované společnosti. Laneyho koncentrační deficit byl příliš malý, aby se dal zaznamenat na přístrojích. To z něho však dělalo člověka schopného přebíhat z jednoho kanálu do druhého, z programu do programu, z databáze do databáze, a to vše velmi intuitivním způsobem.

A to bylo to nejdůležitější, když přišlo na hledání nového zaměstnání. Laney byl ekvivalentem hledače vody, kybernetického vodního kouzelníka. Nedokázal vysvětlit, jak udělal to, co udělal. Jednoduše to nevěděl.

Do Slitscanu přišel z DatAmerica, kde pracoval jako výzkumný asistent projektu s krycím jménem TIDAL. Mělo to něco společného s korporátní kulturou DatAmerica, ale Laney nikdy nepřišel na to, jestli TIDAL byla zkratka, a o čem vůbec celý projekt byl. Strávil celý čas tím, že se probíral v nejrůznějších datech a hledal "nodální body", na jejichž zachycení byl trénovaný francouzskými vědci, kteří byli velmi nadšenými tenisovými hráči a nikdo z nich neměl skutečný zájem vysvětlit Laneymu, k čemu ty nodální body vlastně jsou. Měl zvláštní pocit, že jim sloužil jen jako užitečný průvodce.

Ať už tedy Francouzi pátrali po čemkoliv, najali ho proto, aby to pro ně našel. A to bylo bezpochyby to nejdůležitější. Pak však projekt TIDAL skončil, a tak už v DatAmerica nebyla pro Laneyho práce. Francouzi zmizeli a Laney se pokusil promluvit s několika dalšími vědci o tom, co dělal. Ale výsledkem bylo, že se na něho dívali, jako kdyby se zbláznil.

Potom se přihlásil k pohovoru ve Slitscanu. Člověkem, který ho zpovídal, byla Kathy Torrance. Neměl sebemenší tušení, že ona je hlavou celého oddělení, ani to, že se brzy stane jeho šéfem. Řekl jí tedy o sobě pravdu. Tedy téměř. Byla to nejsvětlejší žena, jakou kdy Laney viděl. Byla tak bladá, až byla téměř průhledná (později zjistil, že to bylo způsobené jistým druhem kosmetiky jedné britské pobočky, která se honosila využitím jisté lámavosti světla).

"Vždycky nosíte malajsijskou imitaci modré uniformy bratrů Brooků, pane Laney?"

Laney se podíval na svou košili. Tedy pokusil se. "Malajsie?"

"Je to způsob stěhování, ještě nezvládli umění správného napětí nití."

"Aha."

"To je jedno. Trocha nedbalé elegance nám tady ve Slitscanu rozhodně neuškodí. Přesto si myslím, že byste se obešel bez kravaty. Rozhodně přestaňte nosit kravatu. A nezapomeňte v kapse nosit dobře ořezané tužky. Neokousané, prosím. A také jeden zvýrazňovač. Vyberte si nějakou z těch odporně neonových barev."

"Děláte si legraci?"

"Pravděpodobně, pane Laney. Mohu vám říkat pouze Coline?"

"Jistě."

Nikdy mu od té doby neřekla Coline. "Uvidíte, že humor je ve Slitscanu nezbytný, Laney. Je to účinný prostředek k přežití. Zjistíte, že druh, který je tu nejvíc životaschopný, je poměrně obligátní."

"Jak to myslíte, slečno Torrance?"

"Kathy. Chci říct, že je velmi těžké efektivně citovat nějaké poznámky."

???

Ukázalo se, že Yamazaki je vděčným posluchačem. Pomrkal, polykal, přikyvoval a neustále si pohrával s knoflíkem na své plátěné košili. Všechno nasvědčovalo tomu, že ho Laneyho příběh zaujal.

Keith Alan Blackwell se choval o poznání jinak. Seděl jako kus hovězího, za celou dobu se ani nepohnul, jen několikrát zvedl ruku a zatahal se za zbytek kůže, která mu zůstala po levém ušním lalůčku. Dělal to bez zaváhání a sebemenšího pocitu rozpaků, a Laney si vytvořil představu, že mu to přinášelo jisté uspokojení. Blackwellovy jizvy nepatrně při jeho masírování zčervenaly.

Laney seděl na lavici a zády se opíral o zeď. Yamazaki a Blackwell seděli naproti němu. Za nimi se pohybovali černovlasí opozdilci, kteří se tu zastavili na noční kávu. Nad obrázkem sněhem zavátých vrcholů And se vznášely řady holografických tvarů. Nakreslené Amosovy rty vypadaly jako nafouknutý gumový párek. V ruce držel kouřící

šálek s kávou. Jeho ruka měla jen tři prsty a byla po vzoru disneyovských obrázků v bílé rukavici. Yamazaki si odkašlal. "Prosím, mohl byste nám říct o vaší zkušenosti ve Slitscanu?"

Kathy Torrance začala tím, že Laneymu nabídla práci v síti, to bylo pro Slitscan typické. Zkontrolovala pár počítačů z Cage, vyhnala čtyři zaměstnance z SOJ, pozvala Laneyho dál a pečlivě zavřela dveře. Uvnitř bylo několik židlí, kulatý stůl a velká operační klávesnice na zdi. Sledoval ji, jak zapojila počítače do datových vstupů a vyvolala věrný obraz dlouhohlavého blondáče kolem pětadvacítky. Měl koží bradku a v uchu zlatou náušnici. Jeho tvář Laneymu nic neříkala. Mohl to být klidně někdo, koho potkal před hodinou na ulici, mohla to být tvář hlavního hrdiny z nějakého populárního seriálu, anebo někoho, v jehož lednici byly nalezeny prsty zavražděné oběti.

"Clinton Hillman," řekla Kathy Torrance. "Kadeřník, kuchař v suši-restauraci, hudební novinář, herec v běčkových pornofilmech. Ale jeho hlava je samozřejmě trochu upravená." Stiskla několik kláves, aby vrátila tvář do původní podoby. Oči a brada Clint Hillmana se po několikerém stisknutí zmenšily. "Pravděpodobně si to udělal sám. Při tak profesionální práci se není od čeho odpíchnout."

"On hraje v pornu?" Laney cítil vůči Hillmanovi lítost. Bez své brady vypadal ztracený a zranitelný.

"Není to velikost jeho brady, o co mají zájem," řekla Kathy. "Je to hlavně pohybové nadání. O to v pornu jde. Zabírají to mimořádně zblízka. Všichni mají své dvojníky, ale někdo musí dělat tu špinavou práci, že ano?"

"Když to říkáš," řekl Laney a pokradmu se po ní podíval.

Podala Laneymu pár průmyslových gumových Thomsonových brýlí. "Udělej ho."

"Udělat?"

"Ano, jeho. Hledej ty nedální body, o kterých jsi mi vyprávěl. Záběr hlavy je brána ke všemu, co na něj máme. Je to hrozná nuda. Data jako moře škrobu, Laney. Nekonečná vanilková hromada. Je tak nudný, jak je den dlouhý. A den je dlouhý. Udělej to. Zlepšiš mi tak den. Udělej to, a máš práci."

Laney se podíval na Hillmanovu tvář na obrazovce. "Ale neřeklas mi, co mám hledat."

"Cokoliv, co bude pro Slitscan zajímavé. Což jinými slovy znamená, hledej něco, co bude zajímat diváky Slitscanu, Laney, kteří se dají nejlépe popsat jako zlomyslný, líný, ignorantský a nekonečně hladový organismus, toužící po teplé kůži vyvolených. Já osobně si to představuji jako něco velikosti malého nosorožce barvy vařené brambory, který žije uprostřed temnoty na okraji Topeku. Je pokrytý očima a neustále se potí. Pot mu vtéká do očí, a ty ho pálí. Nemá žádnou pusku, Laney, žádné genitálie a umí jen vyjádřit tiché extrémy vražedného vzteku a infantilní touhy tím, že přepíná kanály univerzálním dálkovým ovládačem. Možná tak ještě dokáže volit v prezidentských volbách."

"SOJ?"

Yamazaki zapnul svůj notebook a vytáhl elektronické pero. Laney si uvědomil, že mu to nevadí. Muž vypadal o poznání spokojenější. "Strategická Obchodní Jednotka," řekl. "Malá konferenční místnost. Pošta Slitscanu."

"Pošta?"

"To je kalifornský plán. Lidé nemají vlastní kontrolní desky. Zkontrolujte počítače a telefonujte z Cage, když vstoupíte dovnitř. Horká deska slouží pro případ, jestliže potřebujete víc obvodů. SOJ slouží ke schůzkám, ale je těžké nějaké zorganizovat, když jsou potřeba. Virtuální setkání jsou tu něčím velkým, je to dokonce lepší než nějaká citlivá témata. Dostanete zásuvku, ve které můžete mít své vlastní věci. Nechcete, aby viděli některé vaše záznamy. A oni nenávidí posílání pošty."

"Proč?"

"Protože byste mohli napsat něco z vnitřní sítě, a to by se mohlo dostat ven. V Cage by vám nikdy nedovolili, abyste s sebou měl tenhle váš notebook. Zaznamenali by každý hovor, dokonce i každý pokus o hovor, každý úhoz do klávesy."

Blackwell nyní přikyvoval a zadíval se na obrázek Amose s opuchlými rty. "Bezpečnost."

"A vy jste měl úspěch, pane Laney?" zeptal se Yamazaki. "Našel jste ten... nodální bod?"

4

Program Benátek zahájen

"Bud' zticha," řekla žena v křesle 23E, ale Chia vůbec nic neříkala. "Sestřička ti řekne příběh."

Chia odtrhla pohled od obrazovky před svým křeslem, kde se až dosud dostala na jedenáctý stupeň lobotomické verze Lebkových válek. Blondýna se dívala přímo před sebe, nikoliv na Chiu. Její obrazovka byla sklopená, takže ji mohla použít jako tácek. Na něm měla sklenici rajčatové šťávy. Rychle pohár dopila a zamávala na stevarda, aby jí přinesl další. V pohárech byl z nějakého důvodu kousek celerové natě místo brčka nebo lžičky, ale blondýna, jak se zdálo, o ně neměla zájem. Postavila jich pět vedle sebe na tácek, jako když si dítě staví malý domek pro své hračky.

Chia zvedla oči od svých palců, položených na touchpadu palubního počítače, a pohlédla do očí, lemovaných těžkým maskarem. Nyní se na ni žena upřeně dívala.

"Je místo, kde je pořád světlo," řekla ta žena. "Všude je jasno. Žádné stíny. To světlo je jako mlha, jako když něco pořád padá, každou sekundu. A ty barvy. Věže jsou tak vysoké, že nedohlédneš na vrchol. A dole jsou pak bary, striptýzové kluby a diskotéky. Jsou na sobě naskládané jako krabice od bot, jedna na druhé. A nezáleží na tom, jak vysoko se vydáš a kolik schodů vylezeš, kolika výtahy vyjedeš, je jedno, jak jsou ty místnosti velké, když do nich konečně dorazíš, to světlo si tě najde všude. Je to světlo, které září i pod dveřmi jako prach. Jemný, tak jemný. Propaluje se ti i pod víčka, když se rozhodneš, že půjdeš spát. Ale ty tam nechceš spát. V Shinjuku se nespí. Že je to tak?"

Chia si náhle uvědomila fyzickou masu letadla a její nesmírnou neskutečnost letu prostorem, vibrace letounu uprostřed

mrazivé noci kdesi nad Aljaškou - bylo to neuvěřitelné, ale skutečné. "Ne," slyšela Chia odpovídat samu sebe, zatímco se Lebkové války vlivem její nepozornosti vrátily o stupeň níž.

"Ne," souhlasila žena, "ty nechceš. Já vím. Ale ono tě to donutí. Donutí tě. Uprostřed světa." A pak si opřela hlavu o křeslo, zavřela oči a začala hlasitě chrápat.

Chia vypnula Lebkové války a zasunula touchpad do kapsy na sedačce. Chtělo se jí křičet. Co to mělo znamenat? Přišel k nim stevard, posbíral celerovou nat', oťel tácek a s cvaknutím ho vrátil zpět na své místo.

"Moje taška?" řekla Chia a ukázala. "Ve schránce."

Steward uvolnil západky, vytáhl tašku a podal ji Chie na klín.

"Jak se tohle rozepíná?" dotkla se červených plombiček na zipu tašky.

Muž vytáhl z kapsy na opasku malé černé náčiní. Vypadalo to jako něco, čím veterinář stříhá psům drápy. Sevřel kleštěmi červené voskové pásky a přestříhl je.

"Můžu to tu použít?" zeptala se, když rozepnula zip a vytáhla sandbender, ukrytý mezi čtyřmi páry srolovaných podkolenek.

"Tady to samo fungovat nebude, to je možné jen v první a obchodní třídě," řekl. "Ale můžeš se zapojit na obrazovku v sedačce. Kabel je tady, pokud chceš."

"Díky," pronesla, "brýle mám své." A muž pokračoval dál.

Blondýna stále hlasitě chrácala. Chia vytáhla z pouzdra s čistou vodou brýle a ovládací rukavice a položila si je vedle sebe mezi boky a podpaží. Pak vytáhla sandbender a opět tašku zavřela. Druhou rukou zasunula tašku pod sedačku. Tak moc se jí odsud chtělo zmizet.

Položila si sandbender na stehna a zkontrolovala baterie. Když bude mít štěstí, vydrží až osm hodin. Ale v tomto okamžiku jí na tom nezáleželo. Rozmotala kabel připojený k brýlím a zasunula jej do otvoru. Ovládání bylo jako obvykle zamotané. Hlavně trpělivost, nabádala se. Roztrhne senzorkovou pásku a bude muset strávit celou noc s klonovanou Ashleigh Modine Carter. Malé stříbrné náprstky, tenká ohebná síť pro prsty, je to tak snadné... Vložit prsty a zapojit a...

Blondýna mumlala něco ze spaní. Pokud se to vůbec dalo nazvat spánkem.

Chia zvedla brýle, nasadila si je a stiskla červené tlačítko.

- Musím odsud zmizet.

A bylo to.

Seděla na kraji své postele a dívala se na plakát Lo Rez Skyline. Až si toho Lo všiml. Poškrábal se na zarostlé bradě a ušklíbl se na ni.

"Ahoj, Chio."

"Ahoj."

"Co se děje, děvče?"

"Sedím v letadle a mám namířeno do Japonska."

"Japonsko? Blbost. Děláš náš Budokanský disk?"

"Nechce se mi mluvit, Lo." Rozhodně ne se softwarovým agentem, je sladký jako obvykle.

"Jen klid." Podíval se na ni tím svým typickým kočičím pohledem a kolem očí se mu udělaly vějířky vrásek. Pak jeho obraz znehybněl. Chia se kolem sebe rozhlédla a cítila se zklamaná. Zdálo se, že věci nevypadají, jak by měly. Možná neměla používat tato pouzdra, která to všechno nějak poškodila, zanesla prach do rohů a vytvořila šmouhy kolem světelných tlačítek. Zona Rosa by nadávala. Když byla Chia doma, líbilo se jí, že umělá konstrukce byla čistější, než byl kdy její pokoj. Nyní se jí však stýskalo, scházelo jí skutečno.

Zamířila do obývacího pokoje, prošla kolem dveří, za kterými byl pokoj její matky. Místo se podobalo jen světelné mřížce a scházel mu interiér. Obývací pokoj měl své základní rysy, nábytek byl dopravený z Playmobilu, který předcházel systému Sandbender. Prošla kolem skleněného stolku, který postavila, když jí bylo devět let. Za oknem byly vidět perfektně kulaté stromy. Hnědé kmény podpíraly jasně zelené koruny z pravidelných listů. Kdyby se na ně dívala dostatečně dlouho, objevil by se Mumfálumfagus a lákal by ji, aby si šla hrát. Ale ona nechtěla. Posadila se na gauč Playmobilu a podívala se na programy, rozházené na desce stolu. Softwarový systém sandbenderu vypadal jako stará plachta vodní tašky (musela konzultovat Co jsou věci - svůj ikonický slovník - aby to vyhledala). Byl opotřebovaný a nápadně organický s malými kapkami vody mezi jednotlivými vlákny látky. Když jste se naklonili dostatečně blízko, mohli jste vidět, jak se v jednotlivých kapkách všechno odráží. Bylo to jako korálová skládanka, jako kůže ještěřů, jako prázdná pláž pod šedou oblohou, jako hory v dešti, jako říčka zaplavující lesklé pestrobarevné kamínky. Chia milovala sandbender, bylo to to nejlepší. SANDBENDERS, OREGON stálo na potícím se plátně, které jako by mizelo pod ostrým slunečním světlem. SYSTÉM 5.9. (Mohla ho upravit na verzi 6.3. Lidé říkali, že 6.4 bylo poruchové.)

Vedle vodní tašky ležely její domácí úkoly, reprezentované tříkruhovým vazačem, jeho drátěný rámový obal byl narušený digitálním mangem. Musí ho přeformátovat, než začne znovu chodit do školy, připomněla si. Je to příliš dětinské.

Její sbírka Lo/Rezu, alba a remixy byly umístěné ve svých původních obalech. Ty byly naskládány tak úhledně, jak jen to bylo možné, jeden vedle druhého. Kromě toho tu byly všechny suvenýry, které se jí podařilo získat od chvíle, kdy se připojila ke skupině fanoušků v Seattlu. Všechny předměty získala díky šťastné výměně s jedním členem klubu ve Švédsku. Všechno bylo uloženo v plechové krabici, podobné obědníku, na jehož víčku se vyjímal Rez a Lo. Švédský fanoušek obrázků naskenoval a pak ho přenesl na kovový povrch. Obrázek pocházel z Nepálu a dozajista nebyl licencovaný. Chia ocenila, že měl na spodním okraji ochrannou známku. Zona Rosa po tom toužila, ale nedokázala Chie za to nabídnout nic víc, než televizní klípky z koncertu v Mexické hale. Nebyly příliš dobré, a Chia se ani na výměnu necítila. Vědělo se však o nevšedních dokumentech z brazilského turné, které snad údajně natočil zástupce z Globa. A

právě ty Chia chtěla.

Prsty přešla po discích. Její ruka se podobala konstrukci z malých drátků s rtuťovými konečky. Vzpomněla si na klepy. Pomluvy kolovaly vždycky i předtím, ale nyní tu byly nové. Vyprávělo se o Loovi a té dánské modelce, říkalo se, že se chtějí vzít, a ona to pravděpodobně byla pravda, přestože k tomu nikdy nedošlo. Pak tu byly ještě klepy o Rezovi a dalších lidech. Ale to byli skuteční lidé. I když ta dánská modelka měla s člověkem společného asi tolik, kolik Chia s kapesníkem. Tahle pomluva byla ale něčím jiná.

Proč vlastně letěla do Tokia, a co přesně chtěla objevit?

Vybrala si Lo Rez Skyline...

Virtuální Benátky, které jí otec poslal k třináctým narozeninám, vypadaly jako stará zaprášená kniha v koženém obale. Hladká kůže byla na několika místech ošoupaná až do jemného semiše, byl to digitální ekvivalent opraného denimu ve stroji plném golfových míčků. Kniha ležela vedle beztvare šedé složky, která byla kopií rozvodového výnosu a soudního rozhodnutí.

Přitáhla si Benátky k sobě a otevřela je. Obrazovka zamrkala a systém se rozběhl.

Program Benátek zahájen.

Náměstí uprostřed zimy, fasády z barevného mramoru, leštěné žuly, jaspisu, alabastru. (Nejrůznější jména minerálů se objevila uprostřed periferní vize.) Město okřídlených lvů a zlatých koní. Hodina šedého a nekonečného úsvitu.

Mohla tu být buď sama, nebo se procházet s Hudebním Mistrem.

Její otec jí telefonoval ze Singapuru, aby jí popřál k narozeninám, a řekl jí, že Hitler se v průběhu své první a jediné návštěvy rozhodl cestovat po ulicích docela sám jako opuštěný pes právě v této hodině.

Chia, která měla jen chabou představu, kdo by tak mohl Hitler být, jen podle obsahu slov jednotlivých písní pochopila naléhavost slov tvrzení svého otce. Kamenná zem náměstí se pod jejíma nohama dala do pohybu jako po hedvábí, když Chia zvedla stříbrný prst a zamířila do bludiště mostů, řeky, zdí a arkád.

Neměla tušení, k čemu toto místo vlastně bylo, a proč tak dokonale zapadalo do prostoru, který zabíralo. Voda a kámen mizely uprostřed záhadného otvoru.

Byl to nejdrsnější kus softwaru, a zde se otvírala píseň "Postiron Premonition".

5

Nodální body

Clinton Emory Hillman, pětadvacetiletý kadeřník, kuchař v suši-restauraci, hudební novinář, pornohvězda, spolehlivý výhradní nákupčí zavrnutých kultur tří z extrémně endomorfických členů rozhodné skupiny Dukes of Nuke 'Em, jejichž "Dítě z Války v zálivu" dosáhlo místa osmnáct na hitparádě Billboardu. Byli předmětem diplomatických protestů několika islámských států.

Kathy Torrance vypadala, jako kdyby byla připravená na potěšení. "A co dál, Laney?"

"No," řekl Laney, sundal si z hlavy virtuální brýle a položil je vedle počítače. "Myslím, že to by mohla být ta nejzajímavější část."

"Proč?"

"Musí to být Irák. Z nikoho jiného si nestřílejí."

"Jsi najatý."

"Opravdu?"

"Musel sis všimnout souvislosti hovorů s Venturou a parkovacích poplatků z garáže v Beverly Centru. Ta souvislost s 'Děťmi z Války v zálivu' se dala jen těžko přehlédnout."

"Počkej chvíli," řekl Laney. "Tys to věděla."

"Je to hlavní součást středního show." Vypnula počítač a ani se neobtěžovala opravit zmenšenou bradu Clintu Hillmana. "Ale měla jsem tak možnost vidět tě při práci, Laney. Jsi přirozený. Dokonce bych i věřila tomu, že na těch kecech o nodálních bodech přece jen něco je. Některé z tvých tahů nedávaly žádný logický smysl, ale já jsem tě sledovala, a vím, že by to třem zkušeným badatelům trvalo celé měsíce, zatímco ty sis s tím poradil během půl hodiny."

"Něco z toho bylo ale ilegální," řekl Laney. "Jste napojení na některé části DatAmerica, kde nemáte co dělat."

"Víš, co znamená dohoda o zatajování, Laney?"

Yamazaki zvedl hlavu od svého notebooku. "To je dobré," řekl, a zdálo se, že jeho poznámka byla adresovaná Blackwellovi. "To je skutečně velmi dobré."

Blackwell se zavrhl v křesle, až polykarbonový rám nespokojeně zavrzal. "Ale přesto tam dlouho nevydržel, že je to tak?"

"Něco málo přes šest měsíců," odpověděl Laney.

Šest měsíců byla ve Slitscanu dlouhá doba.

Většinu z výdělků za první měsíc obětoval na pronájem mikroprostoru na parkovišti na Broadway Avenue a na nákup nových košil, o kterých si myslel, že odpovídají tomu, co lidé ve Slitscanu nosí. Svou malajsijskou košili si nechal na spaní. Koupil si drahé sluneční brýle a dával si pozor na to, aby mu v kapse u košile nikdy nechyběla jediná tužka. Život ve Slitscanu měl i jisté výhody. Jeho kolegové se uchylovali k tomu, aby nikdy neprojevíli příliš zřetelné emoce. Jistá dávka humoru, jak o tom hovořila Kathy, byla velmi ceněná, ale přesto se tu jen málokdy někdo zasmál. Očekávaná odpověď představovala oční kontakt nebo přikývnutí a jen mírný náznak úsměvu. Ničily se tu životy a někdy se tu znovu vytvořené kariéry drtily nebo obnovovaly v surrealistickém a neočekávaném řádu. Protože Slitscan měl za úkol pouštět krev, a ta krev, která vytékala, byla alchymickou tekutinou: celebrity ve své nejdrsnější a nejčistější podobě.

Laneyho schopnost určit klíčová data v zdánlivě náhodné spoušti nahodilých informací mu přinesla závist méně úspěšných výzkumníků. Stal se pro Kathy její pravou rukou, a největší potěšení mu přineslo, když se dozvěděl pomluvy o tom, že spolu mají poměr.

Neměli - až na jedinou výjimku v jejím bytě v Sherman Oaks, a to nebyl zrovna dobrý nápad. Ani jeden z nich netoužil po tom si to znovu ještě někdy zopakovat.

Ale Laneyho to začalo ubíjet, byl neustále na očích, přesunovali ho z místa na místo pokaždé, když měl projevit svůj talent. A Kathy se to líbilo. Jeho brýle, napojené na určenou linku Slitscanu, ho krmily drsnými údaji o DatAmerica a on se čím dál tím víc cítil jako doma. Šel tam, kam ho Kathy poslala, a hledal nodální body.

Někdy, když usnul v Santa Monice, měl zvláštní pocit, že musí být ještě nějaký větší systém, pole větší perspektivy. Možná DatAmerica vlastnil své soukromé nodální body, informační chyby, vedoucí k nějakému jinému druhu pravdy, jinému způsobu vědění, do šedých hlubin informací. Ale kdyby tu tak byl někdo, kdo by položil tu správnou otázku. Neměl nejmenší tušení, jaká to měla být otázka, a pokud skutečně nějaká existovala, věděl, že ji nenajde v SOJ Slitscanu.

Slitscan pocházel z programování "reality" a sítě tabliodů z konce dvacátého století, ale připomínal své měkkýšské předky. Slitscan byla vyspělá forma, podporující plně globální veřejné autority. Slitscan ze svých příjmů platil satelity a budování staveb v Burbance, kde pracoval.

Slitscan byla show tak populární, že se rozvinul do něčeho blízkého staré představě o síti. Bylo to navlečené na původní úspěšné verze, každá byla vytvořená tak, aby diváka přivedla k jádru věci. Postavili tak diváka před známý a krvavý oltář něčeho, čemu Laneyův mexický spolupracovník říkal "Kouřící zrcadlo".

Ve Slitscanu nebylo možné pracovat, aniž se jeden podílel na historii nebo na něčem, o čem se Kathy Torrance vyjadřovala jako o předělávání historie. Laney měl podezření, že samotný Slitscan by mohl být jedním z těch větších nodálních bodů, o kterých často přemítal jako o bodech, vedoucích k otevření nějakých nepředstavitelně hlubších struktur.

Při svém úkolu pátrat po dalších nodálních bodech, které ho Kathy poslala najít v DatAmerica, Laney ovlivnil výsledek obecních voleb, obchod s patentovanými geny, potratový zákon ve státě New Jersey a obrat v extatické eutanázii (nebo sebevražedného kultu, jak se to vezme), zvané Zastávka uprostřed noci. A netřeba zmiňovat životy a kariéry několika desítek slavných osobností v nejrůznějších oblastech.

Nebylo to vždycky nejhorší, jak by si subjekty show bývaly pro sebe přály. Kathyiny útržky o Dukes of Nuke 'Em, odhalující zvláštní zálibu skupiny v Iráku, způsobily, že se jejich poslední deska okamžitě stala platinovou (a navíc vyústila ve veřejné procesy a popravy na veřejnosti v Bagdádu, ale Laney předpokládal, že tam byl život těžký i předtím).

Laney sám nebyl nikdy divákem Slitscanu a měl podezření, že právě to mu pomohlo, když se ve firmě ucházel o místo ve výzkumu. Navíc neměl na show příliš ucelený názor. Do jisté míry ji přijímal, pokud o tom někdy vůbec uvažoval, jako o skutečnosti života. Slitscan představoval určitý způsob poskytování zpráv. A v Slitscanu pracoval.

Slitscan mu umožnil dělat věc, pro kterou měl neobyčejný talent, takže se mu podařilo vyhnout přemýšlení o příčinách a efektech. Dokonce i nyní vysvětloval pozornému panu Yamazakimu, jak pro něj bylo těžké cítit nějaké spojení se svou zodpovědností. Bohatí a slavní, jak jednou řekla Kathy, byli zřídka takoví, jací byli, jen díky náhodě. Bylo možné stát se jedním nebo druhým, ale téměř nikdy se nestávalo, že by se jeden stal obojím.

Některé slavné osobnosti, které nebyly ani jedno z toho, byly považovány za něco docela výjimečného. Kathy se na ně dívala jako na jakési křížence, které musela snášet: z poslední doby to byl například jeden masový vrah a rodiče jeho poslední oběti. Neměl žádné kvality hvězdy (přesto ona měla pro vrahy jistou slabost, protože tušila, že v nich alespoň nějaké potenciální schopnosti přece jen jsou).

Byl to ale docela jiný druh, který Kathy chtěla, soustředila pozornost Laneyho a nejméně třiceti dalších výzkumných pracovníků na nejsoukromější aspekty životů těch, kteří byli záměrně a alespoň průměrně slavní.

Alison Shires nebyla vůbec slavná, ale Laney přišel na to, že měla milostný poměr s někým, kdo slavný byl.

A pak náhle Laney něco pochopil.

Alison Shires nějak věděla, že tam byl a že ji sledoval. Cítila, jak se probírá hromadou dat, ve kterých se odrážel její život, jeho povrch vytvářel částčky, představované denními zprávami o jejím životě, jak se zaznamenávaly v digitálních strukturách světa.

Laney sledoval a nedální bod se začal formovat nad obrazem Alison Shires.

Chystala se spáchat sebevraždu.

6

DESH

Chia naprogramovala svého Hudebního Mistra tak, aby byl spojený s mosty. Objevoval se v jejích virtuálních Benátkách, kdykoliv přes nějaký přešla průměrnou rychlostí. Byl to štíhlý mladík se světle modrými očima a zálibou v dlouhých vlajících kabátech.

Jeho beta verze se stala předmětem velkého soudního procesu, když právníci, reprezentující jednoho úctyhodného britského zpěváka, protestovali, že tvůrci Hudebního Mistra vytvořili podobu jejich klienta jen s tím rozdílem, že vypadal jako o mnoho let mladší muž. Celá záležitost se vyřešila u soudu, a tak následující verze, včetně Chiiny, byla o poznání obecnější. (Kelsey jí řekla, že se v podstatě jednalo o změnu jednoho oka, ale proč jen jednoho?)

Natočila ho do Benátek při své druhé návštěvě, aby jí dělal společnost a poskytoval jí trochu hudby. Naprogramovat ho tak, aby se objevil v okamžiku, kdy přecházela nějaký most, jí připadalo jako docela dobrý nápad. V Benátkách byla totiž velká spousta mostů, z nichž některé vypadaly jen jako kamenné oblouky nad úzkým vodním proudem. Byl tu most Znamení, kterému se Chia vyhýbala, protože jí připadal smutný, a most Pěstí, ten měla ráda pro jeho jméno. Pak tu

také byl Rialto, velký a neuvěřitelně starý most, na kterém lidé vytvořili bankovníctví, jak jí prozradil její otec, nebo alespoň nějaký druh bankovníctví. (Její otec pracoval pro banku, a to byl důvod, proč žil v Singapuru.)

Nyní na své procházce městem zpomalila a volnou chůzí vstoupila na Rialto. Hudební Mistr si vykračoval elegantně vedle ní a jeho plášť kolem něho vlál v mírném vánku.

"DESH," řekl a podíval se na ni. "Diatonická Elaborace Statické Harmonie. Byl také známý pod názvem Hlavní akord klesající basy. Bachův Vzduch na G struně, 1730. Procola Haruma, 'Světlejší odstín světla, 1967'." Kdyby nyní učinila oční kontakt, uslyšela by ukázkou ve správné hlasitosti. Tak by se dozvěděla víc o DESH a slyšela by další ukázkou.

Měla ho tu však proto, aby jí dělal společnost, a ne, aby ji poučoval. Ale poučování bylo pro něj stejně přirozené jako půvab jeho tváře, světlé vlasy a úžasné oblečení, které nosil. Věděl o hudbě téměř všechno, ale jinak nevěděl nic.

Nevěděla, jak dlouho už se po Benátkách procházela. Byla stále ta stejná minuta před rozedněním, protože Chia chtěla, aby to tak bylo.

"Víš něco o japonské hudbě?" zeptala se.

"Co přesně bys chtěla vědět?"

"Co lidé poslouchají."

"Populární hudbu?"

"Ano, myslím, že ano."

Zastavil se a strčil si ruku do kapsy. Jeho plášť se obrátil a odhalil podšívku.

"Mohli bychom začít s hudbou, které se říká enka," řekl, "i když pochybuji, že by se ti líbila. To udělali softwaroví agenti, věděli, co se vám líbilo. Základy japonského popu přišly později s velkoproděm výrobku, kterému říkali 'skupinový zvuk'. To byla vyloženě komerční záležitost. Hlavní podíl na ní měl vliv západního popu. Je to však velmi těžkopádné a monotónní."

"Ale mají opravdu zpěváky, kteří neexistují?"

"Idol-zpěváky," řekl a vyrazil přes most. "Říkají jim idoru. Někteří z nich jsou nesmírně populární."

"A zabíjejí se lidé kvůli nim?"

"Já nevím. Myslím, že je to možné."

"Mohou se s nimi lidé oženit?"

"O ničem takovém nevím."

"A co třeba Rei Toei?" Zajímalo by mě, jak se to vůbec vyslovuje.

"Obávám se, že ji neznám," řekl a mírně zamrkal, jako to dělal pokaždé, když se ho člověk zeptal na něco, co vyšlo po jeho vzniku. Chie ho pokaždé, když k tomu došlo, bylo líto, což věděla, že je směšné.

"To nevdá," řekla a zavřela oči.

Sundala si brýle.

Potom, co se procházela po Benátkách, jí připadal interiér letadla ještě menší a nepohodlnější. Byla to klaustrofobická tuba s řadou sedaček a hromadou lidí.

Blondýna už byla vzhůru a pozorně Chiu sledovala. Nyní, když si smyla většinu svého make-upu, vypadala už mnohem méně jako Ashleigh Modine Carter. Její tvář byla jen několik palců od ní.

Pak se usmála. Byl to opatrný úsměv, jako kdyby procházel jednotlivými stupni, každý z nich byl ovládaný odlišným stupněm váhavosti.

"Líbí se mi tvůj počítač," řekla. "Vypadá, jako kdyby ho vyrobili nějakí indiáni, nebo tak někdo."

Chia se podívala na svůj sandbender. Vypnula červené tlačítko. "Koral," řekla. "A tohle je tyrkys. A ty klávesy, co vypadají jako slonovina, mají uvnitř matku. Dají se vyměňovat."

"A zbytek je stříbrný?"

"Hliníkový," řekl Chia. "Rozpouštějí staré plechovky, které vyhrabou v písku na pláži. Tyhle díly jsou z krystalů. A tohle je spojené pryskyřicí."

"Nevěděla jsem, že indiáni umějí dělat počítače," řekla žena a natáhla ruku, aby se dotkla vyřezávaného povrchu sandbenderu. Její hlas byl váhavý jako hlas malého dítěte. Nehet, který spočinul na počítači, byl křiklavě červený, ale na okraji se začínal odlupovat. Ruka se jí trásla, když ji zase odtáhla.

"Myslím, že jsem to trochu přehnala s pitím. Měla jsem tequilu. Eddie tomu říká vitamin T. Doufám, že jsem nebyla nezdvořilá?"

Chia potřásla hlavou.

"Když se chovám neslušně, nikdy si to nepamatuju."

"Nevíte, jak dlouho to ještě bude trvat do Tokia?" zeptala se Chia, protože ji v daném okamžiku nenapadlo nic jiného, co by mohla říct.

"Asi devět hodin," řekla blondýna a povzddechla si. "Ta podzvuková rychlost je unavující, že jo? Eddie pro mě zabukoval letenku v obchodní třídě, ale pak řekl, že něco nevyšlo. Eddie kupuje všechny letenky v Ósace. Jednou jsme letěli s Air France první třídou, a tam se ti sedačka předělá na postel a zabalí tě do prošívané deky. Mají tam také otevřený bar, kde je plno lahví a šampaňské a vynikající jídlo." Zdálo se, že ji ta příjemná vzpomínka nijak nerozveselila.

"A dají ti parfém a líčidla od Hermese. A také pravou kůži. Proč vůbec letíš do Tokia?"

"No," řekla Chia. "No, za přítelkyní. Chci se podívat za přítelkyní."

"Víš, je to tam od toho zemětřesení hrozně divné."

"Ale vždyť všechno znovu postavili, nebo ne?"

"Jasně, ale udělali to hrozně rychle, použili nanotechniku. Eddie se tam dostal ještě dřív, než se usadil prach. Říkal mi, že bylo vidět, jak budovy rostou přes noc. Bylo to jako včelí plásty, jedna stěna se lepila na druhou. Říkal, že to bylo, jako sledovat pozpátku rozpouštění se svíčku. Je to děsivé. Nedělá to žádný zvuk. Stroje jsou příliš malé, aby byly

vidět. Věděla jsi, že se můžou dostat i do tvého těla?"

Chia cítila v jejím hlase paniku. "Kdo je Eddie?" zeptala se a doufala, že změní téma hovoru.

"Eddie je obchodník. Vydal se do Japonska hned po tom zemětřesení, aby nadělal nějaké peníze. Říkal, že celá infra, infra, no celá struktura byla otevřená. Říká, že to z toho vytrhlo páteř, tedy tak něco, takže ses tam mohla dostat a zapustit tam kořeny, než se to celé zase zacelilo. A ono se to zacelilo kolem Eddiho, jako kdyby byl zasazený dovnitř nebo tak něco. Takže on je nyní součástí té infra, infra..."

"Infrastruktury."

"Jo, struktury. Jo, takže teď je zapojený do všeho toho džusu. Je majitelem klubů a stará se o muziku, video a takové věci."

Chia se naklonila dopředu, vytáhla tašku a uložila do ní svůj počítač. "Takže vy žijete v Tokiu?"

"Jen nějaký čas."

"Líbí se vám tam?"

"Je to... já... no... je to hrozně divný, chápeš? Je to podivné místo. Dějí se tam velké věci, a oni je napravují ještě většími věcmi. Všichni se tváří, jako kdyby se to nikdy nestalo, jako že se tam nic neděje. A víš co?"

"Co?"

"Podívej se na mapu. Na dřívější mapu. Velká část věcí není tam, kde kdysi bývala. Není ani nikde blízko. No, pár věcí zůstalo. Palác, dálnice a velká hala v Shinjuku, ale ten zbytek je, jako kdyby ho pomíchali. Naházeli všechno, co zbylo po zemětřesení, do vody, a teď to zase staví. Nové ostrovy."

"Víte," řekla Chia. "Opravdu se mi chce hrozně spát. Myslím, že se pokusím usnout."

"Jmenuju se Maryalice. Je to jedno slovo."

"Já jsem Chia."

Chia zavřela oči a pokusila se posunout sedačku tak daleko, jak jen to šlo.

"Hezké jméno," řekla Maryalice.

Chia měla pocit, že slyší DESH Hudebního Mistra mezi zvuky motorů, vlastně to nebyl tak docela zvuk, bylo to unitř ní samotné. Ten světlejší odstín něčeho. Nedokázala si dost přesně vzpomenout, jak se to vůbec jmenovalo.

7

Mokrý, teplý život Alison Shires

"Ona se pokusí o sebevraždu," řekl Laney.

"Proč?" zeptala se Kathy Torrance a usrkla si kávy. Bylo pondělí ráno v Cage.

"Protože ona o tom ví. Cítí, že ji sleduju."

"To není možné, Laney."

"Ona to ví."

"Ale ty ji nesleduješ. Ty jen prověřuješ její data v generujícím programu. O tom nemůže nic vědět."

"Ale ví."

Bílý šálek cinkl o talířek. "Jak můžeš ty vědět, že ona o tom ví? Díváš se na její telefonní záznamy, co si vybere, že bude sledovat a kdy, víš o tom, jakou hudbu poslouchá. Jak bys mohl vědět, že ví o tvé pozornosti?"

Je to nodální bod, chtěl říct. Ale raději mlčel.

"Myslím, že příliš pracuješ, Laney. Měl by sis vzít pár dní volna."

"Ne, raději bych..."

"Nemohu si dovolit nechat tě úplně vyčerpat. Znáš příznaky únavy, Laney. Dostaneš volna. Celých pět dní."

A přidala k tomu i cestovní bonus. Laney byl poslán do agentury Slitscanu a odtamtud do rekreačního střediska nad Ixtapou. Hotel byl postavený z leštěného kamene a lobby mělo skleněné stěny. Za sklem se s bohorovným klidem pohyboval personál, zelené lístky se jasně leskly vedle zaprášených hnědých větví.

Laney se tam setkal se ženou, která o sobě prozradila, že upravuje lampy v domech po celém San Francisku. To bylo v úterý večer. Byl v Mexiku necelé tři hodiny. Strávil je v hotelovém baru.

Zeptal se jí, co znamená upravovat lampy. Laney si v poslední době všiml, že lidé, kteří měli nějaké tituly, popisující přesně jejich práci, měli zaměstnání, které by on dělat nechtěl. Když se ho lidé ptali, co dělá, odpovídal, že je kvantitativní analytik. Nepokoušel se nikomu vysvětlit nodální body ani teorii Kathy Torrance o slavných osobnostech.

Ta žena mu odpověděla, že její firma vyrábí nábytek krátkodobé spotřeby a doplňky. Zvláště pak lampy. Vlastní výroba probíhala hned na několika různých místech, hlavně však v severní Kalifornii. Jednalo se vesměs o umělecký průmysl, kdy výrobce pracuje doma a zaváže se například, že vyrobí dvě stě žulových kvádrů, zatímco jiný se nabídne, že nalakuje dvě stě ocelových trubek ve velmi nevšedním modrém odstínu. Vytáhla notebook a ukázala mu několik kreslených náčrtků. Všechny věci měly podivný špičatý tvar, připomínající jistý druh afrického hmyzu, který kdysi Laney viděl na jednom přírodovědném kanále.

Vytvářela návrhy ona? Ne. Vznikaly v Rusku, v Moskvě. Ona byla jen editor. Vybírala dodavatele jednotlivých komponentů. Dohlížela na výrobu a dopravu do San Franciska. Dohlížela na montáž v továrnách, kde se dříve vyráběly plechovky. Pokud náčrtek vyžadoval něco, co se nedalo dodat, zkusila najít nového dodavatele, nebo se pokusila vyjednávat kompromis o změně výrobního postupu nebo volbě jiného materiálu.

Laney se zeptal, komu své výrobky prodávají. Lidem, kteří chtěli věci, co nikdo jiný nemá, řekla. Nebo které se jiným lidem nelíbí? To také, řekla. Líbilo se jí to? Ano. Protože měla ráda věci, které vytvořili Rusové, a navíc měla ráda lidi, kteří ty věci potom vyráběli. A co bylo nejlepší, řekla, měla ráda pocit, že na svět přináší něco nového. Líbilo se jí, že to, co Rusové navrhli, se stalo skutečností na místě, které kdysi bývalo konzervárnou.

Jednoho dne to tu prostě je a ty se na to můžeš podívat, můžeš se toho dotknout, a víš, jestli je to dobré, nebo špatné.

Laney o tom chvilku uvažoval. Zdála se mu velmi klidná. Večerní stíny se téměř s viditelnou rychlostí prodlužovaly na hladké lesklé podlaze.

Položil jí ruku na její.

A dotkneš se toho a víš, jestli je to dobré, nebo špatné.

Těsně před rozbřeskem spala editorka lamp klidně v jeho posteli a on sledoval ze svého balkonu křivky nedalekého zálivu. Měsíc se začínal vytrácet z oblohy.

V noci se ve Federální oblasti na východ odtud začal raketový útok a zpravodajství přineslo podrobné zprávy o poslední akci chemických agentů, vytvářejících pozadí tohoto světa.

Mezi větvemi poskakovali ptáci, byl to zvuk, který si pamatoval z Gainesville, ze sirotčince, kde strávil tolik podobných jiter.

Kathy Torrance prohlásila, že je spokojená s Laneyho dovolenou. Vypadal odpočatý, řekla.

Ujal se spousty dat v DatAmerica bez dalšího komentáře a měl podezření, že by se další dovolená mohla stát trvalou.

Sledovala ho jako zkušený umělec, který si znaleckým okem prohlíží drahocenný kousek náčiní, na němž se začíná projevovat opotřebování.

Důležitý bod byl nyní jiný, ačkoliv on nedokázal tu změnu nijak konkrétně popsat. Prošel bezpočtem fragmentů, které se objevily kolem Alison Shires za dobu jeho nepřítomnosti, a hledal zdroj svého předchozího přesvědčení. Vyvolal hudbu, kterou si pouštěla, zatímco on byl v Mexiku, a přehrál si každou píseň přesně v takovém pořadí, jak je vybrala. Zjistil, že její výběr byl čím dál více života udržující, přesunula se k novému dodavateli, Upful Groupvine, jehož nejnovější produkt byl hudebním ekvivalentem kanálu Dobrých Zpráv.

Porovnával její poplatky se záznamy na jejích kreditních kartách a vytvořil seznam všeho, co za poslední týden nakoupila. Víceúčelový otvírák na tokajské. K čemu ji takový otvírák mohl být? Ale pak si vzpomněl na Kathyinu radu, že tohle byla část výzkumu, která mohla vést k nejdůležitějším objevům, bodu, při kterém průzkumníkova důvěrnost se subjektem mohla vést k ztrátě perspektivy. "Je pro nás často nejsnadnější identifikovat na obchodní úrovni, Laney. Jsme nakupovací druh. Brzy zjistíš, že kupuješ jiný druh hrášku, protože to udělal i tvůj subjekt. Dávej si na to pozor."

Podlaha Laneyho bytu byla terasovitě vyvýšená oproti parkovací garáži. Spal v nejvzdálenějším konci nafukovací postele, kterou si objednal na nákupním kanále. Nebyla tu žádná okna. Světlo poskytovala řada žárovek a občas k němu zabloudilo slunce skrz skleněnou výplň na stropě, ale to se stávalo jen zřídka.

Seděl na kraji nafukovací postele a představoval si Alison Shires ve svém bytě na Fountain Avenue. Věděl, že je o něco větší než jeho, ale jen o málo. Okna. Nájemné bylo placené, jak Slitscan zjistil, jejím ženatým hercem. Prováděl to pomocí důmyslných zakrývacích triků, ale platil. "Byl to jeho padoušský fond," jak tomu Kathy říkala.

Mohl si příběh Alison Shires nechat pro sebe jako jednoduchý objekt, jako perfektně detailní model něčeho obyčejného, ale zázračného, který se pod jeho fokusem stal průzračným. Nikdy se s ní nesetkal, nikdy s ní nepromluvil, ale za tu dobu ji poznal daleko lépe než kdokoli jiný. Ani manželé neznali tak dobře své manželky, stejně jako manželky nemohly znát své muže. Stopaři mohli usilovat o to, aby tak dobře poznali oběti svých tužeb, ale ani jim se to nikdy nepodařilo.

Jednoho dne se probudil uprostřed noci a v hlavě mu hučelo. Je tu příliš horko. Asi bude zase něco v nepořádku s klimatizací. Florida. Modrou košili, kterou nosil na spaní, měl přilepenou na záda a na ramena. Co asi teď dělá?

Ležela v posteli s očima dokořán, zírala ke stropu a poslouchala Upful Groupvine?

Kathy ho podezírala, že mu to začíná lézt na mozek. Podíval se na své ruce. Mohly být kohokoliv. Podíval se na ně, jako kdyby je nikdy předtím neviděl.

Vzpomněl si na 5-SB v sirotčinci. Ta chuť, kterou cítil, když mu látku vpichovali. Zrezivělý kov. Náhražka ale žádnou takovou chuť nepřinášela.

Vstal, kuchyňský kout okamžitě vycítil, že je vzhůru. Dveře ledničky se otevřely. V jedné bílé polici ležel zčernalý list starého hlávkového salátu. V druhé polici byla napůl vypitá láhev s dobrou vodou. Přiložil dlaně nad zkažený hlávkový salát a přál si, aby z hniloby cítil nějakou radiaci, nějakou životní sílu, která byla až dosud pro vědce neznámá. Alison Shires se chystala spáchat sebevraždu. Byl si tím jistý. Viděl to v náhodně seřazených datech jejího obyčejného života.

"Hej, ty," ozvala se lednice, "nechal jsi otevřeno."

Laney neřekl nic.

"No tak, chceš ty dveře nechat otevřené, parťáku? Víš přece, že to narušuje automatické mrazení..."

"Buď zticha." Cítil se o poznám lépe. Ruce už měl chladnější.

Stál tam tak dlouho, dokud jeho ruce nebyly úplně ledové, pak je vytáhl z lednice a přiložil si prsty na spánky. Lednička toho využila a okamžitě se bez dalšího komentáře zavřela.

O dvacet minut později už seděl v podzemce a mířil do Hollywoodu. Přes malajsijskou košili na spaní si jen přehodil lehkou bundu. Na nástupišti stály tu a tam opuštěné postavy a uhýbaly před průvanem, způsobeným blížícím se vlakem.

"To určitě nebylo nějaké uvážené rozhodnutí, že?" prohlásil Blackwell a pustil to, co mu zbylo z pravého ucha.

"Ne," řekl Laney. "Vlastně ani nevím, co jsem si myslel, že udělám."

"Snažil ses ji zachránit. Tu dívku."

"Bylo to, jako kdyby mě někdo omotal gumičkou, jako nějaký druh gravitace."

"Přesně tak to člověku připadá," řekl Blackwell, "jakmile se rozhodne."

Někde pod kopcem u východu z metra v Sunsetu prošel kolem muže, zalévajícího svůj trávník. Byl to jen malý obdélník zeleně, osvětlený z dálky modrými světly z ulice. Laney viděl, jak drobné kapky vody dopadají na dokonale zarovnaný zelený plastik. Umělý trávník byl z ulice chráněn svařenou ocelí, věžeňské tyče podporovaly nenatřené dráty. Mužův dům byl jen o málo větší než jeho trávník, byl to pozůstatek z dob, kdy byl tento kopec pokrytý bungalovy. Byly tu i další podobné domy, vtlačené mezi důmyslně pestré tváře bytových komplexů. Malé pozemky z období předtím, než do města vstoupily inkorporace. Ve vzduchu cítil slabou vůni pomerančů, ale žádné nikde neviděl.

Muž zvedl hlavu a Laney si všiml, že byl slepý. Oči měl ukryté za černými kosočtverci s videočipy připnutými na oční nervy. Jeden nikdy nevěděl, co sledují.

Laney pokračoval dál a dovolil, aby ho to, co ho vyhnalo z postele, dovedlo mezi spícími ulicemi s občasnou vůní kvetoucích stromů tam, kam měl namířeno. Na Santa Monice bylo slyšet vzdálené skřípění brzd.

O patnáct minut později dorazil k jejímu domu na Fountain Avenue. Zvedl hlavu. Páté patro. Byt 502.

Nodální bod.

"Ty o tom nechceš mluvit?"

Laney zvedl hlavu od prázdného šálku a zadíval se Blackwellovi do očí.

"Vlastně jsem to ještě nikdy nikomu nevyprávěl," řekl, a byla to pravda.

"Půjďme," řekl Blackwell a vstal. Jeho zadek se zvedl tak lehce, jako kdyby ho měl nafouknutý heliem. Laneyho napadlo, kolik je asi hodin. Yamazaki zatím zaplatil.

Opustil s nimi podnik Amos a Andy a vyšel do mlhy, která nebyla až tak docela způsobená drobným deštěm. Po ulicích pluly potoky otevřených deštníků. Yamazaki vytáhl černý předmět, ne větší než vizitka. Byl jen o něco širší a mezi jeho prsty se leskl. V ruce mu vykvetl černý deštník. Zahnutý držák byl suchý a teplý.

"Jak to potom poskládáte?"

"Neposkládáte," řekl Yamazaki. "Jednoduše se to poskládá samo." Otevřel další deštník pro sebe. Holohlavý Blackwell byl ve své mikropórové bundě zřejmě proti dešti imunní. "Prosím, pokračujte ve svém vyprávění, pane Laney."

Skrz skulinu mezi dvěma vysokými věžáký zablhl Laney další, o poznání vyšší, budovu. Viděl tam obrovské tváře, ty zkroucené tváře v jakémsi nevysvětlitelném dramatu mu byly povědomé.

???

Dohoda o zatajování, kterou Laney podepsal, měla sloužit k tomu, aby zakryla skutečnost, že Slitscan využíval své konexe s DatAmerica takovým způsobem, který rozhodně obcházel zákon. Takové záležitosti se podle Laneyho zkušenosti stávaly velmi často, pokud ne neustále. Tedy alespoň na jistých stupních výzkumu. Od doby Laneyho předcházejícího zaměstnání v DatAmerica se mu nezdálo, že by něco z toho bylo znepokojující. DatAmerica měla méně moci než teritorii. Svým způsobem to bylo právo samo pro sebe.

Laneyho výzkum života Alison Shires už zahrnoval celou řadu kriminálních přestupků, jeden z nich mu poskytl kódy, potřebné ke vstupu do haly budovy, k uvedení výtahu do provozu, odemčení dveří v pátém patře a přerušení funkce domácího poplašného zařízení, které by se okamžitě spustilo kdykoliv, kdyby majitel při odemykání nepřidal ke kódu ještě dvě další čísla. Poslední záležitost fungovala jako pojistka proti vloupání. V minulosti se staly případy, při nichž byli rezidenti domu zajati v garážových prostorech a donuceni prozradit svůj kód. Kód Alison Shires sestával z měsíce, dne a roku narození, což bylo něco, před čím bezpečnostní technici co nejzarputileji varovali. Její zpětný kód byl tedy 23, její věk rok před tím, než se nastěhovala a stala se předplatitelem.

Laney to vše odříkával, když stál před budovou, na jejíž osmipatrové tváři byl napsaný jakýsi hanlivý nápis proti Tudoru Revivalovi. Vše vypadalo tak ostře kontrastně a detailně v prvních okamžicích dalšího rozbřesku v L. A.

23.

???

"Takže," vytušil Blackwell, "jsi prostě vstoupil dovnitř. Vyťukal jsi její kód a vrazil tam." Všichni tři nyní čekali, až budou moct přejít křížovátku.

- Báb ho.

V zrcadlové hale bylo ticho jako ve vzduchoprázdnu. Když vykročil po drahém koberci, ze všech stran se na něj dívali další a další Laneyové. Vstoupil do výtahu, kde to vonělo květinami, a vyťukal další část kódu. Vyjel do pátého patra. Dveře se otevřely. Další nový koberec. Pod čerstvě natřenými stěnami prosvítala práce původního malíře.

502.

"Co tady vlastně děláš?" zeptal se nahlas Laney, ale jestli tu otázku položil sám sobě nebo Alison Shires, to se nikdy nedozvěděl.

Bezpečnostní oko uprostřed mosazného kroužku si ho podezíravě prohlíželo. Bylo potřísněné zbytky světlé barvy.

Vstupní klávesnice byla umístěna v kovovém rámečku vedle dveří. Nebyla však v úrovni bezpečnostního oka. Sledoval své prsty, jak se chystají vyťukat poslední čísla.

23.

Ale nahá Alison Shires dveře otevřela dřív, než stačil kód stlačit. Upful Groupvine se vesele ozývalo za ní, když ji Laney uchopil za zakrvácená zápěstí. V jejích očích bylo něco, co od toho okamžiku považoval jednoduše za pohled poznání, nikoliv obvinění.

"Takhle to nepůjde," řekla klidně, jako kdyby mluvila o nějaké strojní poruše, a Laney slyšel sám sebe kňourat. Byl to zvuk, jaký od dob svého dětství nevypustil z úst. Potřeboval vidět ta zápěstí, ale nemohl ji udržet. Vtlačil ji dovnitř a

zamířil ke křeslu, o kterém jen tušil, kde by asi mohlo být. "Posaď se," řekl, jako kdyby mluvil na paličaté dítě, a ona si sedla. Pustil její zápěstí. Rozběhl se do míst, kde předpokládal, že najde koupelnu. Podařilo se mu objevit ručníky a lepicí pásku.

Pak si uvědomil, že sedí vedle ní a krvavými prsty ji drží za dlaně, jako při meditaci. Omotal jí zelený ručník kolem levého zápěstí a zalepil jej páskou. Gumový bezový výrobek měl maskovat specifické oblasti při aplikaci aerosolové kosmetiky. Věděl to z dat o jejich nákupech.

Kde začínaly její prsty pod rudým nánosem modrat? Zvedl hlavu. Na jedné tváři měla krev.

"Nedělej to," řekl.

"Přestává to."

Laney nyní omotal její pravou paži, bezová lepicí pásková mu visela mezi zuby.

"Nezasáhla jsem tepny."

"Nehýbej se," řekl Laney, prudce vstal, zakopl o vlastní nohu a upadl tváří na něco, co poznal těsně předtím, než si o to rozbil nos. Byla to jedna z lamp jeho známé editorky. Zdálo se, že se koberec vymrštil a uhodil ho hravě do tváře.

"Alison..."

Její kotník se objevil těsně vedle něj, když zamířila do kuchyně.

"Alison, sedni si!"

"Je mi líto," slyšel, jak říká, a pak se ozval výstřel.

Blackwell si zhluboka povzdechl, až se mu otřásla mohutná ramena. Byl to zvuk, který přehlušil i dopravní ruch. V Yamazakiho brýlích se odrážela pestrobarevná neonová světla ze stěn okolních budov, za která by se nemuseli stydět ani v Las Vegas. Všechny nápisy se hýbaly a poskakovaly.

Blackwell zíral na Laneyho. "Tudy," řekl nakonec a zahrnul za roh, kde byla relativní tma. Laney se vydal za ním a Yamazaki šel poslední.

Na konci úzké ulice vstoupili do Pohádkové země.

Zde nebyly žádné neony ani záře z okolních věžáků. Strohé obdélníky z bílého skla, velikosti o něco málo větší než narozeninová pohlednice, byly ozdobené černými ideogramy, každý nápis označoval malou strukturu, jako nějaká stará kabina na zapomenuté pláži. Byly nalepené jedna na druhou, jejich miniaturní fasády připomínaly show na nějakém urbanistickém karnevalu. Věkem sešlý cedrový papír napuštěný olejem. Nic, podle čeho by se dalo určit, jak je to místo staré, kromě skutečnosti, že nápisy byly elektronické.

Laney se kolem sebe rozhlížel. Ulice postavená leprechány.

"Zlatá Ulička," řekl Keith Alan Blackwell.

8

Narita

Chia vystoupila z letadla za Maryalice, která si dala pár těch vitaminových nápojů a pak zabírala celých dvacet minut na toaletě, aby si nasadila vlasový přičesek a naličila rty a oči. Chia o výsledku nebyla příliš přesvědčená. Vypadala mnohem méně jako Ashleigh Modine Carter, spíš jako něco, na čem Ashleigh Modine Carter spala.

Když Chia vstala, měla pocit, že bude muset svému tělu radit každý pohyb, který chtěla učinit. Nohy: Hýbejte se.

Během letu se jí nakonec podařilo si na pár hodin zdřímnout. Sbalila si svůj počítač a nyní posunovala jednu nohu před druhou, zatímco Maryalice se šourala před ní ve svých bílých kovbojských kozačkách.

Zdálo se, že než vystoupí z letadla, bude to trvat celou věčnost, ale nakonec se přece jen nadechly letištního vzduchu v chodbě, kde procházely pod velkými logy, která Chia znala celý svůj život. Byla to loga velkých japonských firem.

Všichni mířili chodbou stejným směrem. "Budeš něco proclívat?" zeptala se Maryalice vedle ní.

"Ne," řekla Chia.

Maryalice ji pustila před sebe na pasovou kontrolu, kde Chia odevzdala japonskému úředníkovi doklady a platební kartu, kterou Zona Rosa vynutila od Kelsey, protože to celé byl stejně její nápad. Kelsey tvrdila, že množství peněz na platební kartě představuje celé jmění fan klubu ze Seattlu, ale Chia ji podezírala, že určitě peníze roztočila a vůbec jí na tom nezáleželo.

Policista vytáhl pas z otvoru a podal jí ho zpátky. Neobtěžoval se kontrolovat její platební kartu. "Můžeš zůstat maximálně dva týdny," řekl a kývl na ni.

Skleněné dveře se otevřely. Uvnitř byla spousta lidí. Musí sem ve stejném okamžiku přilétat mnoho letadel, když tolik lidí čeká na svá zavazadla. Postavila se stranou, kde se jakýsi robot potýkal s hromadou zavazadel. Měl špinavá růžová gumová kolečka a velké oči, které zlostně pomrkávaly, když se prodíral davem.

"Teď už to snad bude jednoduché," ozvala se za ní Maryalice. Chia se otočila právě včas, aby viděla, jak se zhluboka nadechla a potom pomalu vydechla. Maryalice měla tmavé kruhy pod očima, jako kdyby zápasila s bolestí hlavy.

"Nevíte, kudy mám jít, abych se dostala k vlakům?" zeptala se Chia. Měla sice v počítači mapu, ale nechťelo se jí ho vytahovat z tašky.

"Tudy," řekla Maryalice.

Žena se začala prodírat mezi lidmi a Chia ji následovala s taškou v podpaží. Vynořily se před pohyblivým pásem, odkud z rampy padala zavazadla, narážela jedno o druhé a vydávala se na cestu kolem dokola.

"Hele, támhle je jedna," řekla Maryalice a popadla černou tašku. Její hlas zněl tak nadšeně, že se Chia neubráníla, aby se na ni překvapeně nepodívala. "A... druhá." Z pásu vypadla další, téměř stejná, taška, jen s tím rozdílem, že tato měla na straně nálepkou oblasti Nissan, třetí největší atrakce v Kalifornii. "Nevadilo by ti, kdybys mi s tím pomohla, zlato? Při tak dlouhém cestování mě vždycky rozbolí záda." Podala Chia tašku s nálepkou. Nebyla příliš těžká, pravděpodobně v ní bylo jen oblečení. Ale zato byla hrozně velká, musela se přes tašku naklánět, aby viděla na cestu.

"Díky," řekla Maryalice. "Tady máš," dodala a podala Chia kartičku s čárkovým kódem. "To je zavazadlový lístek. Teď

musíme jít tudy..."

S Maryalicinou taškou bylo prodíráání davem ještě obtížnější. Chia se musela soustředit, aby lidem nešlapala na nohy a nenarážela do nich taškou, a tak velmi brzy ztratila Maryalice z dohledu. Rozhlížela se kolem sebe a čekala, že někde uvidí blondatou hlavu, jak se vznášá v davu, který byl o poznání menší než Maryalice. Ale nikde ji neviděla.

VŠICHNI CESTUJÍCÍ SE MUSÍ DOSTAVIT NA POVINNOU CELNÍ PROHLÍDKU.

Chia sledovala, jak se nápis proměnil do japonských symbolů a pak opět přeskočil do angličtiny.

Takže tudy. Postavila se na pohyblivý pás za nějakého muže v červené kožené bundě s velkým šedým nápisem přes celá záda: "STŘET ZÁJMŮ". Chia se na nápis dívala a představovala si, o jaký střet zájmů asi šlo, ale pak pochopila, že šlo asi o firmu, která se zabývala opravami aut, anebo to byl jen jeden z nápisů, přeložený Japonci do angličtiny, aby vyvolal dojem, že něco znamená, a přitom to tak nebylo. Tato záležitost s letem přes Tichý oceán začínala být vážná.

"Další."

Zavazadlo muže se "STŘETEM ZÁJMŮ" zmizelo ve stroji širokém jako postel, ale o poznání vyšším. Stál tu nějaký úředník s videohelmu na hlavě a evidentně pročítal výsledky scanneru. Potom tu byl také policista, ten vybíral pasy, zasunoval je do otvoru na pultě a vydával zpět zavazadla. Chia mu odevzdala Maryalicinou tašku a on ji položil na posuvný pás. Pak mu podala své vlastní zavazadlo. "Mám v tom počítač. Doufám, že tomu nebude scanner vadit?"

Zdálo se, že ji muž neslyšel. Sledovala, jak se její taška vydala za Maryalicinou a vjela do stroje.

Muž v helmě nakláněl hlavu ze strany na stranu, když se v jeho helmě objevily výsledky skenování.

"Zavazadlový lístek," řekl policista, a Chia si uvědomila, že ho stále ještě drží v ruce. Najednou jí připadlo divné, proč

ji lístek Maryalice dala. Policista přes něj přešel scannerem.

"Ty tašky sis zabalila sama?" zeptal se muž v helmě. Neviděl ji přímo, ale Chia usoudila, že se na ni dívá s pomocí jedné

z kamer, kterých bylo celé letiště plné.

"Ano," řekla, protože ji napadlo, že to bude jednodušší než vysvětlovat, že jedna taška byla Maryalice, a nikoliv její.

Pokusila se přechýst výraz v tváři muže s helmou podle jeho rtů, ale bylo to nemožné.

"Tohle sis také balila?"

"Ano..." odpověděla Chia, ale tentokrát už nezněla tak sebejistě.

Helma znovu přikývla.

"Další," řekl.

Chia přistoupila na druhou stranu stroje, aby si vyzvedla svou tašku a černý kufr.

Prošla další pohyblivou zdi z matného skla a ocitla se ve větší hale. Strop byl vysoký a reklamní nápisy o mnoho větší, jen lidí ani trochu nebylo. Možná tohle nebyla záležitost přeplněného letiště, ale spíš to mělo něco společného s Tokiem a vůbec s celým Japonskem. Bylo tu víc lidí na mnohem menším území.

Objevili se další roboti se zavazadly. Uvažovala, kolik by asi stálo pronajmutí takového robota. Možná by sis mohla lehnout na své tašky a říct robotovi, kam chceš jet, a pak si jednoduše zdřímnout. Až na to, že si nebyla vůbec jistá, jestli se jí chce spát. Přehodila si Maryalicinou tašku z levé ruky do pravé a uvažovala, co bude dělat, když ženu během nejbližších, řekněme, deseti minut nenajde. Už měla letiště plné zuby a navíc ještě ani netušila, kde dnes večer složí hlavu. Ani nevěděla, jestli už je vůbec noc.

Zvedla hlavu a doufala, že uvidí nějaké digitální hodiny, když vtom na pravém zápěstí ucítila pevný stisk. Sklopila oči a uviděla ruku se zlatými prsteny a zlatými hodinkami. Každý prsten byl připojený zlatým řetízkem k náramkovým hodinkám.

"To je můj kufr."

Chia očima přejela po bílé manžetě k rukávu černé bundy. Zadívala se neznámému do světlých očí a všimla si pravidelných rysů jeho tváře. Na malý okamžik ho považovala za Hudebního Mistra, který se nějak ztratil uprostřed letiště. Ale její Hudební Mistr by nikdy nenosil takové hodinky. Navíc tento muž měl dlouhé napomádované vlasy, stažené z čela dozadu. Nevypadal ani trochu šťastně.

"To je kufr Maryalice," řekla Chia.

"Dala ti ho v Seattlu?"

"Požádala mě, abych jí ho vzala."

"Ze Seattlu?"

"Ne," řekla Chia. "Dala mi ho tady. Seděla vedle mě v letadle."

"Kde je?"

"Já nevím," řekla Chia.

Muž měl na sobě tmavý oblek s knoflíky až ke krku. Vypadal jako někdo ze starého filmu. Zdálo se, že si konečně uvědomil, že stále ještě drží její zápěstí. Pustil ji.

"Pomůžu ti ten kufr nést," řekl. "Musíme ji najít."

Chia nevěděla, co má dělat. "Maryalice chtěla, abych jí ho nesla."

"A to jsi udělala. Teď ho zase ponesu já." Vzal jí kufr z ruky.

"Vy jste Maryalicin přítel? Eddie?"

Koutek jeho úst se zkroutil.

"Dalo by se to tak říct."

???

Eddie měl Daihatsu Graceland s volantem na opačné straně. Chia ten vůz znala, protože Rez v jednom takovém natočil své video. Jen s tím rozdílem, že v jeho voze byla koupelna s vanou z černého mramoru a mosaznými kohoutky ve tvaru tropických ryb. Lidé to pochopili tak, že to měla být ironie na to, když má člověk tolik peněz, že neví, co s nimi, a tak za ně nakupuje spoustu ošklivých zbytečností. Chia o tom řekla své matce. A ta jí na to odpověděla, že v tom to není,

protože lidé si nemusí dělat starosti s tím, co by dělali, kdyby měli příliš mnoho peněz, protože většina z nich jich nikdy nemá dost. Pak dodala, že by možná nebylo od věci zkusit zjistit, co vlastně "dost" znamená.

Ale Eddieho auto bylo černé s chromovanými doplňky. Zvenčí to vypadalo jako nějaký kříženec mezi RV a jednou z těch dlouhých hranatých limuzín. Chia si nedokázala představit, že by na japonském trhu bylo mnoho takových aut. Zdejší vozy se většinou podobaly pestrobarevným karamelkám. Graceland byl čistý a jednoduchý, vyrobený pro takové Američany, kteří neměli zájem o nákup importovaných vozů. Což, pokud šlo o auta, definitivně zúžilo váš názor. (Matka Hester Chenové měla jeden z těch ohavných kanadských terénních vozů, který ji stál celé jmění, ale na nějž měla záruku na osmdesát pět let. Navíc splňoval ekologické požadavky.)

Vůz byl zevnitř vykládaný vínovým sametem, prošíváním do kosočtverců, s malými chromovanými nýtky v každém rohu. Byla to jedna z nejkřovitějších věcí, jaké kdy Chia viděla, a napadlo ji, že Maryalice si to myslí také, protože seděla vedle ní a právě vysvětlovala, že je to součást "image" Eddieho populárního klubu zvaného Whiskey Klon. Proto si koupil graceland, myslel si, že se bude ke klubu pěkně hodit, a kromě toho se začal i oblékat ve stylu starých Nashvillanů. Maryalice říkala, že si myslí, že mu ten oblek moc sluší.

Chia přikývla. Eddie řídil a mluvil japonsky do mikrofonu. Když Maryalice hledali v letištní hale, našli ji v jednom malém baru těsně vedle příjezdové haly. Byl to třetí bar, do kterého vešli. Chia měla zvláštní pocit, že Eddie neměl příliš velkou radost z toho, že Maryalice vidí, ale zdálo se, že ji to vůbec nevadí.

Byl to vlastně Maryalicin nápad vzít Chiu do Tokia. Řekla, že vlaky jsou příliš přeplněné, a navíc to stojí spoustu peněz. Prohlásila, že chce pro Chiu něco udělat za to, že jí vzala ten kufr. (Chia si všimla, že Eddie dal jednu tašku do kufru gracelandu a tu druhou - s nálepkou Nissanu - si položil vedle sebe na sedadlo spolujezdců.)

Chia nyní Maryalice vůbec neposlouchala, byla hluboká noc, a navíc se o ni začala pokoušet poletová nevolnost. Právě přejížděli přes most, který vypadal, jako kdyby byl postavený z neonových světél. Všude byl bezpočet jízdních pruhů a malá auta se po něm pohybovala jako barevné korálky. Všechny vozy byly nablýskané a vypadaly jako nové. Byly tu také obrazovky, na kterých běžely reklamy v japonštině a občas je vystřídal usměvavá tvář spokojeného zákazníka.

A pak se objevila i tvář té ženy: Rei Toei, idoru, se kterou se Rez chtěl oženit. A pak zmizela.

9

Mimo kontrolu

"Rice Daniels, pane Laney. Mimo kontrolu." Stiskl jakousi kartu na protější straně stěny z poškrábaného plastu, která dělila místnost s nápisem Návštěvníci od prostoru těch, kteří jí dali jméno. Laney se pokusil kartičku přečíst, ale jeho snaha zaostřit skončila prudkou bolestí mezi očima. Podíval se tedy místo toho na Rice Danielse. Skrz záplavu slz uviděl černé vlasy, malé sluneční brýle s oválnými černými obroučkami, které mu držely na nose jako chirurgické svorky.

Nic na Rice Danielsovi se nezdálo být mimo kontrolu.

"Seriál," řekl. "MIMO KONTROLU. Je to pořad balancující na nejostřejší hraně investigativní žurnalistiky."

Laney se pokusil dotknout pásky na nose. Byla to chyba. "Investigativní žurnalistika?"

"Vy jste kvant, pane Laney." Kvantitativní analytik. To skutečně nebyl, ale to byl technický popis jeho předchozího zaměstnání. "Pracoval jste pro Slitscan."

Laney neodpověděl.

"Ta dívka byla pod intenzivním dohledem. Slitscan se na ni pověsil. Vy víte proč. A my věříme, že bychom mohli Slitscan nařknout z podílu na smrti Alison Shires."

Laney se podíval na své boty. Měl rozvázané tkaničky. "Ona se zabila," řekl.

"Ale vy víte proč."

"Ne," řekl Laney a zadíval se do černých brýlí. "Já to nevím. Nevím to přesně." Nodální bod. Protokoly nějaké docela jiné říše.

"Budete potřebovat pomoc, pane Laney. Hovoříme zde o vraždě člověka. Nabádání k sebevraždě. Budou chtít vědět, co jste tam nahoře dělal."

"A já jim to řeknu."

"Naším lidem se podařilo mě sem dostat jako prvního, Laney. Nebylo to jednoduché. Je tady tým ze Slitscanu a čeká, aby si s vámi mohl promluvit. Když jim to řeknete, obrátí to celé proti vám. Zbaví se vás, protože jim nic jiného nezbude, aby se sami kryli. S dostatečným množstvím peněz a dobrými právníky se jim to podaří. Ale zeptejte se sám sebe. Chcete je nechat, aby to udělali?"

Daniels si stále pohrával s plastikovou kartou mezi prsty. Laney se znovu pokusil zaměřit svůj pohled na předmět v jeho ruce. Tentokrát si všiml, že na plastický povrch někdo vyškřábal několik písmen v zrcadlovitém tvaru, takže se daly přečíst pozpátku.

JÁ VIM, ŽE JSI TO UDEĽAL

"Nikdy jsem neslyšel o něčem, jako je pořad MIMO KONTROLU."

"Náš dlouholetý pracovník se podílel na výrobě, zatímco my tu spolu hovoříme, pane Laney." Následovala pomlka.

"Všichni jsme velmi rozrušení."

"Proč?"

"Mimo kontrolu není jen obyčejný seriál. Uvažujeme o něm jako o docela novém modelu. Nový způsob televizního vysílání. Váš příběh - příběh Alison Shires - je přesně to, s čím bychom chtěli vyrazit. Naši pracovníci jsou lidé, kteří svým divákům chtějí dát něco zpátky. Daří se jim, vybudovali základy, prosadili se, a nyní chtějí dát něco zpět - chtějí přebudovat úroveň cti, dát lidem nové perspektivy." Černé ovály se o něco přiblížily k poškrábanému plastu. "Naši lidé vytvářejí také 'Policijty v nesnázích' a 'Klid a záměr módy'."

"Cože?"

"Skutečné aféry z celosvětového průmyslu módy."

"Investigativní žurnalistika?" zeptal se Yamazaki a jeho tužka se vznášela nad notebookem.

"Byla to show o show, jaké produkuje Slitscan," vysvětloval Laney. "Záměrné zneužívání." U baru nebyly vůbec žádné stoličky a bar měl na délku nejméně deset stop. Museli zůstat stát. Našli si tedy místo kousek od barmana. Byla to pravděpodobně nejmenší volněstojící komerční struktura, jakou kdy Laney viděl, a zdálo se, že tam stála odjakživa jako přežitek z dob Eda, města stínů a temných čar. Stěny byly polepené vybledlými pohlednicemi, na kterých byl dlouholetý nános nikotinu a kouře z kuchyně.

"Aha," řekl konečně Yamazaki, "meta-tabloidy."

Hostinský smažil na pánvi dvě sardinky. Obracel je s pomocí dvou kovových hůlek. Pak je položil na talíř, ozdobil je jakousi bezbarvou průhlednou zeleninou a předložil je Laneymu.

"Díky," řekl. Barman nadzvedl oholené obočí.

Přestože byl bar skromně vyzdobený, byla tu celá řada draze vyhlížejících lahví skotské, na každé z nich byla hnědá papírová nálepka, uvádějící v japonštině jméno majitele lahve. Yamazaki mu vysvětlil, že si člověk mohl jednoduše whisky koupit, a oni mu ji tam pro něho nechali. Blackwell si dával už druhou sklenici vodky. Yamazaki upil svou kolu Lite. Laney měl před sebou nedotčený pohár s nehorázně drahým bourbonem z Kentucky a přemýšlel, co by to udělalo s jeho poletovou nevolností, kdyby nápoj skutečně vypil.

"Tak," pronesl Blackwell, dopil svou skleničku a postavil ji hlučně na stůl, až v ní zacinkal zbývající led, "oni tě dostanou ven, aby tě předhodili těm druhým bastardům."

"Asi tak nějak," řekl Laney. "Měli svůj vlastní legální tým, který čekal, aby to mohl udělat, a další tým, který pracoval na dohodě o zatajování, kterou jsem se Slitscanem podepsal."

"A ten druhý tým měl daleko větší práci," řekl Blackwell a postrčil prázdnou sklenici k barmanovi, který ji tiše vzal a stejně tiše ji v okamžiku nahradil novou, jako kdyby ji vyčaroval odkud.

"To je pravda," řekl Laney. Neměl skutečně nejmenší tušení, do čeho se pouští, když souhlasil s nabídkou Rice Danielse. Ale něco uvnitř něj mu říkalo, aby Slitscan nenechal utéct před tím jediným výstřelem z kuchyně Alison Shires. (Jak policisté nezapomněli připomenout, jednalo se o zařízení vyrobené Rusy. Nebylo to nic jiného než jediný náboj, jednoduchá tuba s primitivním spouštěcím mechanismem. Byl určený téměř výhradně sebevrahům, protože se s ním dalo úspěšně vystřelit jen ze vzdálenosti dvou palců. Laney o tom už slyšel, ale ještě žádnou takovou zbraň neviděl. Z nějakého důvodu se jim říkalo Specialita Středeční noci.)

A Slitscan od toho chtěl utéct, to věděl jistě. Svedli by vinu na Alisonina herce, kdyby museli, a pak by se celá věc ututlala a zakryla dalšími a novějšími událostmi ve světě plném dat.

A život Alison Shires, jak ho poznal v té strašlivé důvěrnosti, by zůstal na dně zapomnění, až by se stal docela neznámým.

Ale jestliže chtěl vystoupit v pořadu MIMO KONTROLU, její život se mohl retrospektivně stát něčím jiným, a on si nebyl jistý, když seděl na tvrdé židli v místnosti pro návštěvníky, co by z toho nakonec vzešlo.

Vzpomněl si na koraly, na útesy, které se vytvářely kolem potopených vraků lodí, možná by se stala něčím takovým, byla by pohřbenou záhadou, a možná by se časem stala i mýtem.

V místnosti pro návštěvníky se mu zdálo, že to je o něco menší způsob smrti, než být mrtvý. A to si pro ni přál.

"Dostaňte mě odsud," řekl Danielsovi, který se usmál za svými brýlemi a pohládl triumfálně svou plastickou kartu.

"Jen klid," řekl Blackwell a položil svou mohutnou ruku Laneymu na rameno. "Ještě jsi ani nedopil svůj drink."

S Rydellem se Laney seznámil, když ho tým z pořadu MIMO KONTROLU ubytoval v jednom hotelovém apartmá v Chateau, ve starém komplexu ještě staršího původu, jeho zděné výstřednosti vtisknuté mezi dvě stejné budovy, připomínající mimořádně odporné kancelářské budovy z posledního roku předcházejícího století. Odrážela se v nich stoletá úzkost roku jejich vzniku a zároveň podivná záhadnost a tichá hysterie, která se zdála víc osobní, a tím méně atraktivní.

Laneyho apartmá bylo mnohem větší než byl jeho byt v Santa Monice, vypadalo jako hotelový pokoj z roku 1920, měl zděný balkon s výhledem na Sunset a malý kruhovitý trávník, který zbyl z původní zahrady.

Laneyho napadlo, že to byla podivná volba, když vzal v úvahu svou situaci. Představoval si, že vyberou něco více korporativní, víc opevněné a mnohem podivnější, ale Daniels mu vysvětlil, že Chateau měl jen samé výhody. Vzhledem k image to byla vynikající volba, protože z Laneyho dělal člověka, dával mu výraz obyčejného obyvatele. V zásadě to bylo něco, co má dveře, stěny a okna, místo, ve kterém se host může představit jako žijící tvor - v geometrických moderních hotelech by ničeho takového nedosáhli. Kromě toho měl hotel své kořeny hluboce zapuštěné v souvislosti s hollywoodskými hvězdami a také s lidskou tragédií. Hvězdy tu žily za časů starého Hollywoodu, a později tu také spousta z nich zemřela. Lidé z MIMO KONTROLU plánovali uvést smrt Alison Shires jako tragédii ve ctihodné hollywoodské tradici, jen s tím rozdílem, že ji rozjitřil Slitscan. Kromě toho, pokračoval Daniels ve vysvětlování, Chateau byl mnohem bezpečnější, než se na první pohled zdálo. A při té příležitosti byl Laney představen Berry Rydellovi, nočnímu hlídači.

Laneymu se zdálo, že se Daniels a Rydell znali, ale důvod, proč Rydell pracoval jako noční hlídač, mu zůstal nejasný. Vypadalo to, jako by se Rydell cítil v informačním průmyslu jako doma, a při jedné příležitosti, když se spolu ocitli sami, se Laneyho zeptal, kdo ho zastupuje.

"Jak to myslíš?" obrátil se na něj Laney.

"Máš snad nějakého agenta, nebo ne?"

Laney řekl, že nemá.

"Tak to by sis měl raději nějakého pořídít," řekl Rydell. "Nemusí to nezbytně dopadnout tak, jak sis to představoval, víš? Je to koneckonců jen obchod, že jo?"

Do jisté míry to byl skutečně jen šoubiz, a Laney začal uvažovat o tom, jestli se rozhodl správně. V jeho hotelovém pokoji bylo šestnáct lidí. Sešli se na čtyřhodinové jednání. A jeho teprve před šesti hodinami pustili z vězení. Když konečně odešli, Laney prohledal všechny pokoje a otevřel několik skříní v mylné snaze najít svou ložnici. Když ji našel, vplížil se do postele a usnul v šatech, pro které poslali Rydella do nákupního centra v Beverly Hills.

Což mohl udělat právě tady a právě nyní, v tomto baru ve Zlaté Uličce, pomyslel si, a tak si sám odpověděl na otázku, co by udělal bourbon s jeho poletovou nevolností. Ale nyní, když dopil zbytek ze svého poháru, cítil jeden z těch přílivů nevolnosti, možná to nemělo nic společného s jeho drinkem, ale spíš s prodělanou únavou.

"Byl Rydell šťastný?" zeptal se Yamazaki.

Laneymu jeho otázka připadala divná, ale pak si vzpomněl, že Rydell se zmiňoval o nějakém Japonci, kterého potkal v San Francisku, a tím mužem byl jistě Yamazaki.

"No," začal Laney, "rozhodně se mi nezdá nešťastný, ale něco se mi na něm nezdálo. Tak by se to dalo říct. Chci říct, že ho tak dobře neznám."

"To je moc špatné," řekl Yamazaki. "Rydell je statečný muž."

"A co ty, Laney," řekl Blackwell. "Považuješ se za statečného muže?" Jízva uprostřed jeho obočí se nakřivila, jak se na něj soustředěně zadíval.

"Ne," řekl Laney, "to rozhodně ne."

"Ale postavil ses proti Slitscanu, že je to tak? Kvůli tomu, co udělali té dívce? Měl jsi práci, měl jsi jídlo, měl jsi kde spát. To všechno jsi získal ve Slitscanu, ale oni se podepsali na té dívce, a ty ses rozhodl jim to vrátit. Není to pravda?"

"Nic není tak jednoduché," odpověděl Laney.

Když Blackwell promluvil, Laney si nečekaně uvědomil jiný druh inteligence, bylo to něco, co ten muž obvykle před světem tajil. "Ne," řekl Blackwell mírně, "to tedy kurva není, že jo?" Jedna jeho růžovými jízvami protkaná ruka zmizela v kapse mikropórové bundy jako nějaké neohrabané zvíře. Vylovil odtamtud malý kovový předmět a položil ho na bar.

"Tak, tady máme hřebík," řekl Blackwell, "galvanizovaný, dlouhý půl druhého palce. S takovými hřebíky jsem lidem přibíjel ruce k takovým barům. A někteří z nich byli opravdoví bastardi." V Blackwellově hlase nebylo slyšet žádnou výhrůžku. "A někteří z nich, když měli jednu ruku přibitou, vytáhli druhou žiletku nebo kleště s ostrou špičkou."

Blackwell si bezděky přešel přes zlověstně vyhlížející jízvu pod pravým okem, jako by se mu tam něco zabodlo a zastavilo se to až o lící kost.

"Kleště?"

"Bastardi," řekl Blackwell. "Tak jsi je musel zabít. To je také jistý druh odvahy, Laney. Co ale chci říct, je, jaký je v tom rozdíl proti tomu, co jsi udělal Slitscanu?"

"Já jsem jen nechtěl, aby celou věc ututlali. Aby ji nechali... aby ji pustili k vodě. Aby na ni zapomněli. Opravdu mi nezáleželo ani trochu na tom, jak moc to Slitscanu uškodilo. Vlastně mi bylo docela jedno, jestli jim to ublíží, nebo ne. Neuvažoval jsem o pomstě tak moc, jako o způsobu... jak ji udržet při životě."

"Jsou ale i jiní lidé, těm, když přibíješ ruce ke stolu, jen sedí a dívají se na tebe. Tak si představuješ ostrého muže, Laney? Myslíš, že jsi jedním z nich?"

Laney se podíval od Blackwella na prázdnou sklenici od bourbonu a pak opět na Blackwella. Barman se přiblížil, aby mu dolil, ale Laney si sklenici přikryl rukou. "Kdybys mi přibil ruku k baru, Blackwelle," řekl a položil obě dlaně na desku z tmavého dřeva, na které se tu a tam objevily kroužky po rozlitém pití, "řval bych bolestí, O.K.? Nechápu, co to celé má znamenat. Možná jsi blázen. Ale já rozhodně nesplňuji u ničí představu o hrdinovi. Nejsem žádný hrdina ani teď, a nebyl jsem jím ani v L. A."

Blackwell a Yamazaki se po sobě podívali. Blackwell zkroutil rty a mírně přikývl. "Tak tedy dobrá," řekl. "Myslím, že na tu práci budeš ten pravý."

"Žádná práce," řekl Laney, ale barman už mu naléval další sklenici. "O žádné práci nechci nic slyšet, dokud se nedozvím, pro koho bych měl pracovat."

"Jsem šéfem ochranky skupiny Lo/Rez," řekl Blackwell, "a dlužím tomu hloupému bastardovi svůj život. Za těch posledních pět let, co jsem strávil v base, díky trestnímu právu ve žkurveném státě Victoria. Nebýt jeho... Ale žádný strach."

"Ta kapela? Vy jim děláte ochranku?"

"Rydell o vás říkal pravdu, pane Laney," ozval se Yamazaki z lince své kostkované košile.

"Já ale Rydella neznal," řekl Laney, "byl to jen hlídač v hotelu, který bych si nikdy nemohl dovolit."

"Rydell má výborný odhad na lidi, myslím," řekl Yamazaki.

A pak se obrátil na Blackwella: "Lo/Rez? Oni mají nějaké potíže?"

"Rez," řekl Blackwell. "Prohlásil, že se ožení s tou japonskou courou, co vůbec kurva neexistuje! A on ví, že neexistuje, ale tvrdí, že nemáme žádnou zkurvenou představivost. A teď mě poslouchej," Blackwell vytáhl z jedné ze svých kapes dohladka vyleštěný obdélník s otvorem v jednom jeho rohu. Bylo to jen o něco větší než kreditní karta a snadno se to ztratilo v jeho mohutné dlani. "Někdo chce našeho chlapce dostat, rozumíš. A dostal ho. Nevím jak, a nevím kdo. Ale osobně bych se vsadil, že v tom má prsty zatracený Kombinát. Ty ruský bastardi. Ale ty, můj příteli, uděláš ten svůj trik s nodálními body pro nás a pro Reze. A ty zatraceně zjistíš, kdo a proč."

Spustil kovový obdélník na bar a předmět se zabodl do tvrdého dřeva. Laney si uvědomil, že to byl velmi malý sekáček na maso s malými skobičkami na rukojeti.

"Tak se do toho dej," řekl Blackwell, "ať je můžeme, kurva, srovnat do latě."

10

Whiskey klon

Eddieho klub byl v horním patře něčeho, co vypadalo jako kancelářská budova. Chia si nemyslela, že v horních patrech budov mohly být takové hudební kluby, jaké měli v Seattlu, ale jistá si tím nebyla. Usnula cestou v gracelandu a probudila se až v okamžiku, když Eddie vjížděl do garáže, která vzdáleně připomínala Čertovo kolo nebo zásobník starodávného revolveru, až na to, že místo nábojů tu byla auta. Dívala se z okna, když zastavili v horní části garáže, kde Eddie vjel do prostoru, kde to vypadalo stejně jako v ostatních patrech, až na to, že tu všude byla další velká a černá auta, přesto žádné z nich nebylo tak velké jako graceland.

"Pojď s námi, potřebuješ se něčeho napít, zlato," řekla Maryalice. "Vypadáš hrozně unavená."

"Musím se zapojit," řekl Chia. "Abych našla přítelkyni, u které budu bydlet..."

"To je v pořádku," řekla Maryalice a otevřela dveře. Eddie také vystoupil a vzal černou tašku s nálepkou Nissanu s sebou. Stále nevypadal šťastný. Chia si vzala tašku a vydala se za Maryalice. Všichni vstoupili do výtahu. Eddie dlani zmáčkl tlačítko na zdi a řekl něco japonsky. Výtah mu něco odpověděl, pak se dveře zavřely a oni se rozjeli nahoru. Zdálo se, že se pohybují velmi rychle.

Ani to, že nastoupili do výtahu, Eddiemu nijak nezlepšilo náladu. Musel stát příliš blízko Maryalice, a Chia viděla, jak se mu napínají svaly na bradě, kdykoliv se na ni podíval. Maryalice se dívala přímo na něho.

"Měl by ses uklidnit," řekla. "Je to vyřízené."

Svaly se ještě víc napnuly. "Tak ale dohoda nezněla," řekl nakonec. "To nebylo domluvené."

Maryalice nadzvedla obočí. "Kdysi jsi malě vylepšení oceňoval."

Eddie se od Maryalice podíval na Chiu a pak opět na Maryalice. "Tomu říkáš zlepšení?"

"Míval jsi také smysl pro humor," řekla Maryalice, když se výtah zastavil a dveře se tiše otevřely. Eddie se na ni pohoršené podíval a vystoupil. Chia a Maryalice ho následovaly. "Nevšímej si ho," řekla Maryalice. "Někdy bývá pěkně protivný."

Chia si nebyla jistá, co čekala, ale takhle si to rozhodně nepředstavovala. Ocitli se v neuklizeném pokoji plném kartonů a bezpečnostních monitorů. Nízký strop byl vytvořený z vlákenitých dlaždic, zavěšených na malých kovových řetízích. Nejméně půlka jich však chyběla a ze stropu visely zaprášené kabely a dráty. Na stole bylo pár malých lampiček. Jedna z nich svítila na krabičku s napul sněženými instantními nudlemi a černý šálek od kávy plný bílých plastických lžiček. Japonec v černé bundě s nápisem "Whiskey klon" seděl v křesle před monitorem a z velké termosky si naléval horký nápoj.

"Yo, Calvine," řekla Maryalice, tedy tak to alespoň znělo.

"Nazdar," odpověděl ten muž.

"Calvin z Tacoma," řekla Maryalice, zatímco Chia sledovala Eddieho, který měl stále v ruce černou tašku. Zamířil do vedlejší místnosti a zmizel jí z dohledu.

"Zdá se, že šéf je spokojený," řekl muž a nezněl o nic víc japonsky než Maryalice. Napil se ze šálku.

"Jo," prohlásila Maryalice. "Je bez sebe štěstím, že mě zase vidí."

"To bude dobrý." Další doušek. Podíval se na Chiu. Písmena na "Whiskey klonu" byla napsaná takovým stylem, jako když se někdo snaží, aby to místo vypadalo tradičně.

"Tohle je Chia," řekla Maryalice. "Setkala jsem se s ní v Sea Tacu," a Chia si všimla, že se nezmínila o tom, že se setkaly v letadle. Což jí připomnělo tu záležitost s testy DNA a její vlasové přičesky.

"Rád slyším, že to pořád ještě stojí," prohlásil ten muž. "Znamená to, že možná existuje způsob, jak se dostat z těchtole sraček."

"Ale Calvine," řekla Maryalice. "Víš přece, že miluješ Tokio."

"Jasně. Kdysi jsem měl byt, kde byla koupelna větší než celý byt, ve kterém žiju teď. A to nebyla vůbec velká koupelna. Byla to jen sprcha. Nemělo to ani vanu, nic takového."

Chia se podívala na obrazovky za ním. Bylo na nich mnoho lidí, ale ona nedokázala přijít na to, co tam dělají.

"Vypadá to jako rušná noc," řekla Maryalice, a také se zadívala na obrazovky.

"Docela jo," řekl. "Docela průměrný."

"Přestaň tak mluvit," řekla Maryalice. "Rozčiluje mě to."

Calvin se ušklíbl. "Ale vždyť ty jsi hodná holka, Maryalice."

"Prosím," ozvala se Chia. "Mohla bych použít datovou přípojku?"

"Jedna je v Eddieho kanceláři," řekla Maryalice. "Ale on je teď na ni na telefonu. Proč se nezajdeš opláchnout do koupelny?" řekla a ukázala k zavřeným dveřím. "Vypadáš trochu zamazaná. Až bude Eddie hotov, můžeš se spojit se svou přítelkyní."

Koupelna měla staré umyvadlo a velmi novou a velmi komplikovaně vyhlížející toaletu s desítkou různých tlačítek na vodní nádržce. Toaleta byla označená japonsky. Polymerové sedátko pod její vahou zavržalo, když si na ně sedla, a Chia téměř nadskočila. To je v pořádku, ujistňovala se, je to jen cizí technologie. Když byla hotová, vybrala si jedno z tlačítek a stiskla ho. Objevila se drobná vodní sprška parfémované vody a dívka uskočila stranou. Otřela si oči hřbetem ruky, postavila se stranou a zkusila další knoflík. Zdálo se, že to byl ten správný. Ozvalo se spláchnutí vody a Chia to okamžitě připomnělo letadlo. Umyla si nejprve ruce a pak obličej v bezpečně obyčejném umyvadle. Nabrala do dlaně světle modré mýdlo z nádržky ve tvaru jednookého dinosaura. Slyšela, jak voda přestala splachovat, a ozval se další zvuk. Otočila se a uviděla, jak se pod toaletou rozsvítilo modré světlo. To budou jistě UV paprsky, pomyslela si. Sterilizují.

Na stěně byl plakát Dukes of Nuke 'Em. Byla to hrozná metalová skupina, její členové byli zpocení a šklebili se do

objektivu. Bubeníkovi scházely přední zuby. Nápis byl v japonštině. Uvažovala, jak mohl někdo v Japonsku uznávat právě takovou kapelu, protože Dukes zastávali názor, že by měli nenávidět všechno, co nemělo svůj původ v Americe. Ale Kelsey, která už mnohokrát v Japonsku byla se svým otcem, říkala, že by jeden nevěřil, co Japonci dokáží udělat z ničeho.

Nebylo tu nic, čím by si mohla utřít ruce, a tak vytáhla z tašky tričko a použila je místo ručníku, přestože to příliš dobře nešlo. Jak si klekla, aby vrátila tričko zpátky, všimla si něčeho uvnitř tašky, co předtím neviděla. Vtom ale dovnitř vrazil Calvin.

"Promiň," řekl.

"To je v pořádku," řekla Chia a zapnula zip u tašky.

"Ne, není," řekl a ohlédl se přes rameno. Potom se podíval zpátky na ni. "Opravdu jsi Maryalice potkala v SeaTacu?"

"V letadle," řekla Chia.

"Takže ty s tím nemáš nic společného?"

Chia vstala a chvíli se jí motala hlava. "S čím?"

Podíval se na ni zpod kšiltu černé čepice. "Pak bys raději odsud měla zmizet. A to hned teď."

"Proč?" zeptala se Chia, přestože ji napadlo, že její otázka nebyla příliš na místě.

"Myslím, že bys o ničem raději neměla vědět." Kdesi za ním se ozvala hlasitá rána. Podíval se za sebe. "To je v pořádku, jen hází věcmi. Ještě to není nic vážného. Tak pojď," řekl, vzal její tašku a zvedl ji. Šel rychle a Chia musela utíkat, aby mu stačila. Prošli kolem zavřených dveří do Eddieho kanceláře, kolem zhasnutých monitorů (kde předtím viděla řadu lidí tančit v kovbojských botách, ale nyní už si tím nebyla tak jistá).

Calvin uhodil rukou do senzorického plátu u dveří výtahu. "Jeď do garáže," řekl v okamžiku, kdy se z Eddieho kanceláře ozvalo tříštící se sklo. "Drž se vlevo, jdi asi dvacet kroků, tam najdeš další výtah. Přeskoč lobby, máme tam kamery. Když zmáčkneš spodní tlačítko, dostaneš se do podzemky. Tam nasedneš na vlak." Podal jí tašku.

"Ale na jaký?" zeptala se Chia.

Maryalice vykřikla, a zdálo se, že tentokrát to muselo hodně bolet.

"To je jedno," řekl Calvin a rychle zamumlal něco japonsky do mikrofonu výtahu. Výtah odpověděl, ale on už byl mezitím pryč, dveře se zavřely, a pak Chia začala klesat. Taška v její náruči jako by ubyla na váze.

Když se dveře otevřely, byl Eddieho graceland stále na stejném místě jako předtím, stál vedle těch černých aut. Našla druhý výtah, do kterého měla nastoupit, jak jí radil Calvin. Dveře byly poničené a poškrábané. Uvnitř byly obyčejné knoflíky a výtah nemluvil. Zavezl ji do jasně osvětlené haly plné obchodů, lidí, pohyblivých schodů a nástupišť.

Všude kolem svítila pestrobarevná loga.

Konečně byla v Tokiu.

11

Kolaps nových budov

Laneyho pokoj byl vysoko v úzkém věžáku s bílými keramickými dlaždicemi. Uprostřed měly lichoběžníkový tvar a pocházely z osmdesátých let, z let Bubliny. Důvod, proč věžák přežil strašlivé zemětřesení, se dal přičíst zručnosti stavebních inženýrů. To, že přežil i částečnou rekonstrukci, svědčilo o záhadných svazcích vlastníků a vytrvalém zápase mezi dvěma nejstaršími kriminálními organizacemi ve městě. Yamazaki mu to vysvětlil na cestě taxíkem ze Zlaté Uličky.

"Nebyli jsme si jisti, jak byste se cítil v nových budovách," řekl.

"Máte na mysli ty nanotechnické stavby?" Laney se musel přemáhat, aby udržel oči otevřené. Řidič taxíku měl na sobě sněhově bílé rukavice.

"Ano. Někteří lidé se v nich necítí dobře."

"Já nevím. Ještě jsem žádnou takovou budovu neviděl."

"Myslím, že je uvidíte z okna svého hotelu."

A viděl. Poznal strohou brutalitu jejich konstrukce, ale nedokázal poznat původ materiálu. "Je to jako Gigerovy malby v New Yorku," řekl Yamazaki, ale nedočkal se od Laneyho odpovědi.

Nyní seděl na kraji postele a slepě zíral na ty zázraky nové technologie, tak banální a tak zlověstné, jaké obvykle bývají všechny zázraky. Největší obytné stavby na světě působily znepokojivým dojmem. (Černobylský komplex byl ještě o něco větší, ale nic živého v něm nemohlo nikdy přežít.)

Deštník, který mu Yamazaki dal, se opět poskládal, jakmile uschl.

Začal zvonit telefon, ale Laney ho nemohl najít.

"Telefon," řekl. "Kde je?"

Rozsvítilo se červené světlo a začalo blikat směrem na stůl u jeho postele. Zvedl sluchátko a zmáčkl malé tlačítko.

"Hej," ozval se kdosi, "to je Laney?"

"Kdo volá?"

"Rydell z Chateau. Hans mi dovolil zavolat." Hans byl noční ředitel. "Nevolám nevhod? Nedáváš si zrovna snídani?"

Laney si protřel oči a podíval se ven na nové budovy. "Jasně."

"Volal jsem Yamazakimu. On mi dal tvoje číslo," řekl Rydell.

"Díky," řekl Laney a zív, "ale já..."

"Yamazaki říkal, žeš tu práci dostal."

"Myslím, že ano," řekl Laney. "Díky. Myslím, že ti dlužím..."

"Slitscan," řekl Rydell. "Jsou po celém Chateau."

"Ne," řekl Laney, "s tím je konec."

"Znáš nějakou Katherine Torrance, Laney? Adresa Sherman Oaks? Je nahoře v apartmá, ve kterém jsi byl ty. Má s

sebou asi tak dva nákladáky senzorických přístrojů. Hans si myslí, že se snaží přijít na to, co jsi tam dělal a kam ses odtamtud poděl. Tak něco."

Laney zíral na věžáky. Zdálo se, že se část fasády hýbe, ale to se mu muselo zdát.

"Ale Hans říká, že se jim stejně nepodaří v těch pokojích najít nějaké zbylé molekuly. To místo má za sebou dlouhou historii."

"Kathy Torrance ze Slitscanu?"

"Není to tak, jak říkali, že to bude, ale mají všechnu tu techniku, a technika vždycky příliš mluví, a Ghengis viděl v garáži některé z jejich záznamů, když vykládali. Je jich asi dvacet, pokud nepočítáš křečky. Mají dvě apartmá a čtyři samostatné pokoje."

"Ale co tam dělají?"

"No, ty věci se senzory. Snaží se přijít na to, co jsi tam dělal. A jeden z dveřníků viděl, jak tam instalují kameec ry. Zdálo se, že fasáda jedné z nových budov se náhle zavlhla a nepatrně se pohnula. Laney zavřel oči a prsty se dotkl nosu. Zjistil, že se mu na něm usadila část barvy. Otevřel oči. "Ale já jsem přece nic neudělal."

"Cokoliv řekneš," Rydell se zdál poněkud zklamaný. "Jen jsem si myslel, že bys to měl vědět, to je celé."

S tou fasádou se rozhodně něco dělo. "Já vím. Díky. Omlouvám se."

"Když uslyším něco nového, dám ti vědět," řekl Rydell. "A jaké to tam vůbec je?"

Laney sledoval odraz světla klouzající po vzdálené budově. Bylo to jako pohyb osmózy nebo stahy těla nějakého mořského živočicha. "Je to tu divné."

"Vsadím se, že to je zajímavé," řekl Rydell. "A nech si chutnat u snídaně, O.K.? Zůstaneme ve spojem."

"Díky," řekl Laney a Rydell zavěsil.

Laney položil sluchátko a protáhl se na posteli. Stále byl oblečený. Zavřel oči a nechtěl se na nové budovy dívat. Ale ony tam stále byly. Ani temnota zavřených víček ho před nimi neukryla. A jak se tak na ně díval, rozpustily se a otekly do bludiště starého města.

A on se sklouzl s nimi.

12

Mitsuko

Chia použila veřejnou datovou přípojku v nejnižším patře nádraží. Sandbender vytočil číslo, které jí dali, Mitsuko Mimury, "společenské sekretářky" Tokijského fan klubu (zdálo se, že každý v Tokiu má nějaký formální titul). Ve sluchátkách sandbenderu se ozval ospalý dívčí hlas v japonštině. Hned nato se zapojil elektronický tlumočník: "Haló? Ano? Jak vám mohu pomoci?"

"Tady je Chia McKenzie ze Seattlu."

"A jsi stále ještě v Seattlu?"

"Jsem tady. V Tokiu." Vyvolala v počítači mapu. "Jsem ve stanici metra. Jmenuje se Shinjuku."

"Ano. Výborně. A jedeš sem?"

"To bych opravdu moc ráda. Jsem strašně unavená."

Hlas jí začal vysvětlovat cestu.

"To je v pořádku," řekla Chia. "Můj počítač to zvládne. Jen mi řekni název stanice, kde mám vystoupit." Našla to na mapě a označila si to místo. "Jak dlouho mi to asi bude trvat?"

"Dvacet až třicet minut, záleží na tom, jak budou vlaky přeplněné. Počkám tam na tebe."

"To nemusíš," řekla Chia. "Stačí, když mi dáš adresu."

"Japonské adresy jsou velmi obtížné."

"To je dobré," řekla Chia. "Mám globální vyhledávání umístění." Její sandbender mezitím pracoval na vyhledání zeměpisné šířky a délky bytu Mitsuko Mimury. V Seattlu se to dalo použít jen pro obchodní čísla.

"Ne," řekla Mitsuko. "Musím tě přivítat. Jsem společenská sekretářka."

"Díky," řekla Chia. "Už jsem na cestě."

Přehodila si tašku přes rameno a nechala zip napůl rozepnutý, aby mohla poslouchat verbální rady svého počítače. Vyjela eskalátorem do druhého patra, koupila si jízdenku a našla příslušné nástupiště. Všude bylo skutečně mnoho lidí, bylo to stejné jako na letišti, ale když přijel vlak, nechala se unášet davem a vtlačit do nejbližšího vagónu. Bývalo by bylo těžší, kdyby se rozhodla nenastoupit.

Jakmile se vlak rozjel, slyšela, jak jí počítač oznamuje, že právě vyjeli ze stanice Shinjuku.

Když se Chia konečně vynořila z metra, uviděla nad sebou perleťovou oblohu. Šedé budovy s pastelovými neony měly nejrůznější záhadné tvary. Všude kolem byly zaparkované desítky bicyklů, jejichž konstrukce vypadala neobyčejně křehce, jako kdyby byly vyrobené z papíru. Chia o krok uskočila, když se kolem ní prořít hluchý nákladní vůz, uvnitř kterého viděla jen řidičovy bílé rukavice, svírající volant. Když se usadil prach, uviděla nedaleko před sebou dívku v kostkované sukni a černé bundě. Dívka se na ni usmála a Chia jí zamávala.

Pokoj Mitsuko byl ve druhém patře nad restaurací jejího otce. Chia slyšela lomoz ve spodním patře a Mitsuko jí vysvětlila, že to je kuchyňský robot, chystající v přípravě jídlo.

Její pokoj byl o mnoho menší, než jaký měla Chia v Seattlu, ale byl o poznání čistší a velmi úsporně uspořádaný, stejně jako Mitsuko, která měla velmi uhlazené oblečení. Bylo jí třináct, byla tedy o rok mladší než Chia.

Mitsuko ji představila svému otci, který měl na sobě bílou košili s krátkým rukávem a černou kravatu a dohlížel na tři muže v bílých rukavicích a modrých kombinézách, kteří s velkou pílí a odhodláním uklízeli v jeho restauraci. Otec Mitsuko přikývl, usmál se a řekl něco japonsky. Pak se vrátil ke své práci. Když se obě dívky vydaly nahoru, Mitsuko,

kteřá neuměla příliš dobře anglicky, Chie vysvětlila, že otci řekla, že je Chia součástí nějakého výměnného kulturního programu, takže bude ubytovaná u ní. Mělo to co dělat s její školou.

Mitsuko měla na zdi nad postelí stejný plakát, původní obal z alba Dog Soup.

Dívka odešla dolů a vrátila se s konvicí čaje a zavřenou krabičkou, která obsahovala kalifornské rohlíky a další méně známé věci. Chia jí za kalifornské rohlíky byla vděčná a snědla všechno kromě oranžového mořského ježka, politého nějakou lepkavou tekutinou. Mitsuko ji pochválila za to, jak umí zacházet s hůlkami, a Chia jí na to řekla, že lidé v Seattlu používají hůlky velmi často.

Nyní na sobě obě měly bezdrátová sluchátka s tlumočnickým programem. Rozhovor tedy probíhal hladce až na výjimky, kdy Mitsuko použila japonský slang, který byl příliš nový, anebo když do japonštiny vložila nějaké anglické slovo, které sice znala, ale neuměla je dobře vyslovit.

Chia se jí chtěla zeptat na Reze a idoru, ale neustále mluvily o něčem jiném. Pak Chia usnula, sedíc s nohama zkříženými uprostřed pokoje. Mitsuko ji musela přesunout na malé lehátko, které odkudsi vyčarovala, protože právě tam se ráno Chia probudila.

Skrz okno sem pronikalo stříbrné světlo deštivého rána.

Mitsuko se objevila s dalším čajem a říkala něco japonsky. Chia rychle našla sluchátka a nasadila si je.

"Musela jsi být hrozně vyčerpaná," ozvalo se z tlumočnicka. Pak Mitsuko řekla, že si vzala ve škole den volna, aby mohla být s Chiou.

Popijely téměř bezbarvý čaj z malých keramických šálek a Mitsuko vysvětlovala, že tu žije se svým otcem, matkou a bratrem Masahikem. Její matka byla pryč, jela navštívit nějaké příbuzné v Kyoto. Pak Mitsuko prohlásila, že v Kyoto je velmi krásně a že by se tam Chia měla také podívat.

"Jsem tady proto, že mě vyslala naše skupina," řekla Chia. "Nemohu se věnovat turistickým výletům. Mám pár věcí, které musím vypátrat."

"Chápu," řekla Mitsuko.

"Takže to je pravda? Rez se skutečně chce oženit se softwarovou kráskou?"

Mitsuko vypadala neklidně. "Jsem společenská sekretářka," řekla. "Musíš si nejdřív promluvit s Hiromi Ogawou."

"Kdo je to?"

"Hiromi je prezidentkou našeho fan klubu."

"Dobře," řekla Chia. "Kdy si s ní budu moci promluvit?"

"Právě připravujeme místo k setkání. Brzy to bude hotové." Mitsuko stále vypadala velmi neklidná.

Chia se rozhodla, že by měla změnit téma hovoru. "Jaký je tvůj bratr? Kolik mu je let?"

"Masahikovi je sedmáct," řekla Mitsuko. "Je patologický techno-fetišista-se-sociálním-defektem," její poslední slova se srazila do jednoho, byl to výraz, který tlumočnick našel ve svém lexikonu. Chia uvazovala, jestli by to slovo neměla zkonzultovat se svým spělbenderem, jehož tlumočnické funkce se automaticky dokázaly přizpůsobit.

"Cože?"

"Otaku," řekla Mitsuko pomalu v japonštině. Tlumočnick znovu opakoval neohrabaná a nicneříkající slova.

"Aha," řekla Chia, "tak to znám. Dokonce na to máme stejné slovo."

"Myslím, že v Americe to není totéž," řekla Mitsuko.

"No," prohlásila Chia, "je to chlapec, nebo ne? Otaka hoši z naší školy se zabývali vojenskou simulací." Sledovala, jak Mitsuko poslouchá překlad.

"Ano," řekla nakonec, "ale říkáš, že chodili do školy. Naši do školy nechodí. Dokončují své vzdělání za pochodu, a to je špatné, protože se snadno naučí podvádět. Pak jsou testováni, přistiženi a neprojdou, ale jim na tom nezáleží. Je to sociální problém."

"A tvůj bratr je jedním z nich?"

"Ano," řekla Mitsuko. "Žije v Opevněném městě."

"Kde?"

"V multiuživatelské oblasti. Je to jeho posedlost. Je to jako droga. Má tam svůj pokoj a jen zřídka kdy z něj vychází. Celý svůj čas stráví v Opevněném městě. Myslím, že se mu o něm i zdá."

Chia se pokusila zjistit něco víc o Hiromi Ogawě, než začne polední schůzka, ale výsledky byly rozporuplné. Byla starší, sedmáctiletá (stejně stará jako Zona Rosa) a do klubu vstoupila před pěti lety. Pravděpodobně měla nadváhu (ačkoliv to muselo být potvrzeno interkulturním dívčím kódem, nebylo to tak zřejmé) a měla slabost pro důmyslně vypracované ikony. Ale všeobecně vzato se Chia snažila pochopit Mitsukin smysl pro povinnost, vlastní pozici a pozici Hiromi.

Chia nenáviděla klubovou politiku a začínala se obávat, že to časem způsobí skutečné problémy.

Mitsuko vytáhla svůj počítač. Byl to počítač vyrobený z průhledných korejských součástek. Vypadal jako taška plná rosolu s barevnými měkkými bonbony uvnitř. Chia otevřela zip tašky a vytáhla sandbender.

"Co je to?" zeptala se Mitsuko.

"Můj počítač."

Na Mitsuko to udělalo velký dojem. "Je to Harley-Davidson?"

"Vyrobili ho Sandbenderové," řekla Chia, zatímco se přehrabovala v tašce a hledala rukavice a brýle. "Je to komunita, která žije v Oregonském zálivu. Vyrábějí počítače a vybavují je vlastním softwarem."

"Je to americký počítač?"

"Jistě."

"Nevěděla jsem, že Američané vyrábějí počítače," řekla Mitsuko.
Chia si navlékla stříbrné náprstky na každý prst a zapnula si pásek kolem zápěstí.
"Jsem na setkání připravená," řekla.
Mitsuko se nervózně zasmála.

13

Poznání charakteru

Yamazaki telefonoval těsně před polednem. Den byl zamračený. Laney zatáhl závěsy, aby se nemusel dívat na nanotechnické stavby za oknem.

Sledoval NHK show o šampionech v otáčení káči. Největší hvězda byla podle jeho soudu dívka s tenkým culíkem v modrých šatech s námořnickým límcem. Mírně šilhala, snad to bylo tím, jak se soustředila. Káči byly vyrobené ze dřeva a některé z nich vypadaly skutečně velmi těžké a velké.

"Dobrý den, pane Laney," řekl Yamazaki. "Už se cítíte lépe?"

Laney sledoval, jak se fialovožlutá káča roztočila, když dívka znalecky zatahala za provaz. Komentátor držel mikrofon blízko káči, aby zachytil její zvuk, a pak řekl něco japonsky.

"Je mi lépe než včera v noci," řekl Laney.

"Právě pracujeme na tom, abyste mohl vstoupit do dat, týkajících se... našeho přítele. Je to velmi komplikovaný proces, protože data jsou chráněná několika různými způsoby. Nedá se použít jednoduchá strategie. Způsoby, které chrání jeho soukromí, jsou komplexně přírůstkové."

"Víš o tom ten náš přítel?"

Následovala odmlka a Laney zatím sledoval, jak se káča rychle otáčí. Představoval si, jak Yamazaki pomrkává. "Ne, neví."

"Stále ještě nevím, pro koho mám vlastně pracovat. Pro něj? Pro Blackwella?"

"Vaším zaměstnavatelem je Paragon-Asia Dataflow z Melbourne. Zaměstnávají také mé."

"A co Blackwell?"

"Blackwell je zaměstnancem soukromé korporace, která obhospodařuje hlavní příjmy našeho přítele. Pro záležitosti, týkající se kariéry našeho přítele, byla vytvořena jistá struktura, která má optimalizovat průběh a vyvarovat se ztrát. Tato struktura nyní ustanovuje korporativní záležitosti s pomocí vlastního práva."

"Je to management," řekl Laney. "Jeho manažeri mají strach, že udělá něco hloupého. Že je to tak?"

Fialovožlutá káča kmitala kolem své osy, až se nakonec zastavila. "Stále ještě nejsem v těchto obchodních kulturách příliš zběhlý, pane Laney. Těžko se mi to chápe."

"Co myslel včera v noci Blackwell tím, že Rez se chce oženit s japonskou dívkou, která neexistuje?"

"Idoru," řekl Yamazaki.

"Cože?"

"Ideální zpěvačka. Jmenuje se Rei Toei. Je to osobnost, vytvořená softwarovými agenty, je výsledkem informačních návrhářů. Je příbuzná s něčím, čemu v Hollywoodu říkají, syntetická osobnost."

Laney zavřel oči a pak je zase otevřel. "Jak se s ní tedy může oženit?"

"Já nevím," řekl Yamazaki. "Ale vyjádřil se tak, že to má v úmyslu."

"Můžete mi říct, z jakého důvodu najali vás?"

"No, myslím si, že doufají, že budu schopen jim idoru vysvětlit: její vliv na posluchače a možná dokonce i její vliv na něho samotného. A kromě toho si stejně jako Blackwell myslím, že jsou přesvědčeni o tom, že tohle celé je výsledek nějakého spiknutí. Nyní chtějí, abych vás obeznámil s kulturním pozadím celé této záležitosti."

"A kdo jsou oni?"

"Nemohu být víc specifický."

Káča se začínala naklánět. Laney viděl v očích dívky hrůzu. "A vy si nemyslíte, že se jedná o spiknutí?"

"Pokusím se odpovědět na vaši otázku dnes večer. Do té doby, než pro vás bude připraven vstup do dat, si prostudujte tohle..."

"Hej," protestoval Laney, když soutěžící dívku vystřídal neznámé logo: šklebící se kreslený buldok se špičatým obojkem kolem masitého krku a velkou miskou polévky.

"Máme dvě dokumentární videa o Lo/Rez," řekl Yamazaki. "Mají etiketu Dog Soup, což je původně jedno z malých nezávislých nahrávacích studií na východě. Právě oni vydali jejich první album. Lo/Rez později Dog Soup koupili a použili ho na vydávání méně komerčních věcí jiných umělců."

Laney zamračeně hleděl na šklebícího se buldoka a stýskalo se mu po culíkaté dívce. "Oni se vyžívají v dokumentech o nich samých?"

"Ten dokument vznikl bez povolení skupiny. Nejsou to materiály z jejich produkce."

"No, za to bychom jim měli poděkovat."

"Nemáte zač," Yamazaki zavěsil.

Virtuální POV zabzučelo a zaostřilo na jednu ze špiček na psové obojku: při bližším pohledu bylo vidět, že má tvar malé ocelové pyramidy. Pak se na obrazovce objevil copyright varující před nezákonnou distribucí.

Laney se díval na video tak dlouho, až pochopil, že se jedná o útržky týkající se public relations skupin Lo/Rez.

"Umělecké varování," řekl a vypravil se do koupelny, aby tam dešifroval ovládání sprchy.

Tak přišel o šest minut, osprchoval se a vyčistil si zuby. Takové věci už předtím viděl, umělecká videa, ale nikdy jim nevěnoval příliš velkou pozornost. Oblékl si na sebe bílý hotelový župan a usoudil, že by se o to alespoň měl pokusit, protože se ho na to bude Yamazaki později určitě ptát.

Proč lidé takové věci vůbec dělali? Videu scházely vypravěč a nějaký pevný scénář, bylo to, jako kdyby se stále stejné

fragmenty opakovaly v různých rychlostech...

V Los Angeles byl jeden kanál, který se věnoval právě takovým pořadům. Uváděla to nahá dívka, sedící před velkým obrazem bohyně. Ale na to se alepoň dalo dívat. Logika těchto ústřížků byla podle Laneyho názoru v tom, že je v takové podobě bylo možné předložit médiím. Možná to mělo být něco jako šlapat vodu, jednoduché opakování lidské aktivity, která alespoň částečně poskytovala iluzi jakési parity s mořem. Ale pro Laneyho, který strávil spoustu svých hodin v podmořských říších dat, ležících pod světem médií, to vypadalo beznadějně. A také fádne, ale on měl podezření, že ta nuda byla jaksi součástí toho všeho, další způsob, jak to zahnat.

Proč by se jinak někdo obtěžoval s výběrem a vydáním všech těch kousků Loa a Reze, čínského kytaristy a napůl irského zpěváka, kteří odřikávají hlouposti v desítkách nejružnějších televizních šotů? Jedním tématem bylo vítání.

"Jsme šťastní, že můžeme být ve Vladivostoku. Slyšeli jsme, že máte ohromné nové akvárium!" "Gratulujeme vám ke svobodným volbám a úspěšné kampani!" "Vždycky jsme milovali Londýn!" "New Yorku, ty jsi... pragmatický!"

Laney se podíval na zbytek své snídaně. Pod jídelním poklopem našel nedojedený studený toust a v konvici zbyla trocha kávy. Nechtěl se v myšlenkách vracet ke svému hovoru s Rydellem a k tomu, co se mu snažil říct. Myslel si, že se Slitscanem i s právníky už skončil...

"Singapore, jsi tak krásný!" řekl Rez a Lo zahájil skladbu "Vítej, město Lvů!".

Uchopil dálkové ovládání a doufal, že se mu podaří pásek posunout. Chyba. Nešlo to. Yamazaki ve vlastním zájmu zařídil, aby to nešlo. Uvažoval o tom, že by mohl přístroj vypnout ze zásuvky, ale měl strach, že by to Yamazaki poznal. Nyní šly jednotlivé sestřihy za sebou o poznání rychleji, obsah byl už volnější a rozmazaný. Rezův úsměv začínal vypadat zlověstněji, mělo to něco společného s jeho vlastním pořadem, který přecházel nezměněný z jednoho záběru do druhého.

Náhle všechno zmizelo ve stínu, na obrazovce se objevil nápis a ozvalo se cinkání sklenic. Obraz měl podivně plochou kvalitu, jakou si pamatoval ze Slitscanu, způsobovaly to malé klopové kamery.

Restaurace? Klub? Někdo seděl naproti kameře za řadou zelených lahví. Díky slabému osvětlení a kvalitě malé kamery se nedal nápis přečíst. Pak se Rez naklonil dopředu a čočka se na něj zaostřila. Zvedl ke kameře sklenici s červeným vínem.

"Kdybychom vůbec někdy mohli přestat mluvit o hudbě a hudebním průmyslu a politice toho všeho, myslím, že bych vám pravděpodobně řekl, že je jednodušší toužit a získat pozornost desítek milionů úplně neznámých lidí, než přijmout lásku a věrnost lidí kolem sebe."

Nějaká žena řekla něco francouzsky. Laney vytušil, že to byla žena obsluhující kameru.

"Uklidni se, Rezi, ona nerozumí ani polovině z toho, co říkáš." Laney se naklonil dopředu. Byl to Blackwellův hlas.

"Opravdu?" zeptal se Rez a podíval se do kamery. "Protože jestli je to tak, povím jí ještě o svém osamění a o tom, jak mě nikdo nechápe. Nebo je to snad pocit osamělosti nad tím, že by nám mohlo být dovoleno být pochopeni?"

Náhle obraz zmrzl a objevily se na něm datum a čas. Bylo to před dvěma lety. Na obrazovce se objevilo slovo Nepochopení.

Zazvonil telefon.

"Ano?"

"Blackwell říká, že je tu jistá možnost ke vstupu. Časový harmonogram se musí posunout. Můžete vstoupit do dat." Byl to Yamazaki.

"Dobře," řekl Laney. "Myslím, že jsem se s tím prvním videem daleko nedostal."

"Rezovo hledání uměleckého významu? To je v pořádku, pustíme vám to později."

"To se mi ulevilo," řekl Laney. "Je to druhé video stejně dobré?"

"Druhý dokument je víc konvenční. Obsahuje rozhovory s BBC a biografické detaily před třemi roky."

"Náhle."

"Blackwell je na cestě do hotelu. Nashle."

14

Tokijský fan klub

Prostředí Tokijského fan klubu bylo pro setkání vytvořeno v japonské reprodukci, kterou Chia viděla na jednom školním výletě do muzea v Seattlu, bylo tu hnědavé světlo, které jako by prosvěťovalo pradávnou fermez. V dálce se rýsovaly kopce, pokryté pokroucenými stromy, jejichž větve se podobaly vlnitým černým inkoustovým linkám.

Zamířila společně s Mitsuko k dřevěnému domu s hlubokými okapy. Byl to takový druh domu, do kterého se za noci vplížili nindžové, aby probudili svou spící hrdinku a řekli jí, že její strýc je ve spojení se zlovolným warlordem. Podívala se na svůj obraz v jednom z obvodových oken, aby zkontrolovala, jak vypadá, jen si trochu upravila rty.

Když se k domu přiblížily, všimla si, že všechno bylo vytvořené z klubových archiválií, takže celé prostředí vypadalo, jako kdyby bylo z materiálu Lo/Rez. Na první pohled jste si všimli papírových panelů, ze kterých byly stěny vyrobeny. Byly polepené nejružnějšími obrázky skupiny. Rez se svými oblíbenými černými slunečními brýlemi, Loova ruka, objímající krk kytary. Nebyla si jistá, jestli se něco dalo udělat s dostatkem správného grafického zobrazení, nebo jestli na to byl třeba nějaký speciální počítač. Její sandbender také několik takových efektů dokázal, ale jedině pokud měl k dispozici vlastní software.

Zástěny se posunuly na stranu, když Chia a Mitsuko vstoupily do domu a usadily se se zkříženými nohama na koberci. Stále sedíce, pomalu se zastavily asi tři palce nad tatami (kterému se Chia vyhýbala pohledem potom, co si všimla, že osnova byla vytvořená z koncertní stopáže, bylo to příliš zneklidňující). Byl to hezký způsob, jak vstoupit. Mitsuko na sobě měla tradiční oblek, kimono s nezvyklými obrázky a široký pásek. Chia se rozhodla pro černou hedvábnou blůzu a šortky od Marie Kolb, přestože nenáviděla, kolik musela zaplatit virtuálním módním návrhářům, a přitom jí ani nedovolili, aby si udělala kopii. Použila k nákupu Kelseynu platební kartu, což jí jen o málo zvedlo náladu.

Uvnitř čekalo dalších sedm dívek. Všechny na sobě měly kimona. Všechny se vznášely těsně nad tatami. Až na to, že dívka, sedící v čele stolu, byla ve skutečnosti robot. Nevypadala tak docela jako robot, ale spíš jako štíhlá rtuťová napodobenina dívky. Tvář měla hladkou s jen velmi málo rysy. Neměla oči a místo pro ústa bylo vyplněné rovnou řadou malých otvorů. To bude asi Hiromi Ogawa, a Chia okamžitě začala věřit, že měla skutečně přes váhu.

Hiromi měla své kimono vyzdobené kreslenou sépií.

Představování trvalo hodnou chvíli a zdálo se, všechny přítomné dívky mají nějaký oficiální titul, ale Chia potom, co se představila Hiromi, přestala dávat pozor. Jen se uklonila pokaždé, když měla pocit, že se to hodí. Nelíbilo se jí, v jakém stylu se na prvním setkání Hiromi prezentovala. Bylo to nezdvořilé, pomyslela si, a musela to udělat záměrně, a všechny potíže, do kterých se kvůli tomu dostaly, se také zdály záměrné.

"Jsme potěšeny, že tě tu můžeme přivítat, Chio McKenzie. Naše skupina ti s radostí bude ve všem nápomocna. Jsme pyšné, že se můžeme stát součástí celosvětového obdivu skupiny Lo/Rez, jejich hudby i umění."

"Díky," řekla Chia a seděla mlčky dál, zatímco se ticho nepříjemně prodlužovalo. Mitsuko si tiše odkašlala. Aha, pomyslela si Chia. Je čas na projev. "Děkuji vám za to, že jste mi nabídly pomoc," řekla Chia. "Děkuji vám i za vaši pohostinnost. Pokud některá z vás bude někdy v Seattlu, ráda vám to oplatím. Ale hlavně vám chci poděkovat za vaši pomoc, protože naše skupina si dělá skutečně velké starosti se zprávami o tom, že se Rez chce oženit s nějakou softwarovou kráskou, a jelikož to řekl, když byl na návštěvě tady, myslely jsme si..." Chia měla zvláštní pocit, že se do toho pustila příliš zprudka, a její domněnku potvrdilo i další tiché Mitsukino odkašlání.

"Ano," řekla Hiromi Ogawa, "nemáš zač, a nyní nás Torno Oshima, naše fanklubová historická, seznámí s detaily a událostmi naší skupiny, jak jsme ji založily od samého začátku a jak jsme se staly jednou z nejrespektovanějších skupin v celém dnešním Japonsku."

Chia tomu nemohla uvěřit.

Dívka, sedící vedle Hiromi po Chiině pravici, se uklonila a začala odříkávat historii fan klubu, o které Chia téměř okamžitě věděla, že ji bude muset vyslechnout do sebemenšího detailu. Jak dvě spolužačky a nejlepší přítelkyně objevily kopii alba Dog Soup v Akihabare. Jak se s ním vrátily do školy, přehrály je a okamžitě se jim zalíbilo. Jak se jim ostatní dívky vysmívaly, a dokonce jak jim ukradly a ukryly jejich vzácnou nahrávku... A tak to šlo dál a dál a Chie se chtělo křičet. Nezbylo jí však nic jiného než sedět a čekat. Vytáhla hodiny a umístila je na místo, kde měl robot mít oči. Nikdo jiný to nemohl vidět, ale přesto se cítila o něco lépe.

Nyní právě dívka probírala první japonské shromáždění Lo/Rez, na papírových stěnách se objevily záběry malých dívek v džínách a tričkách, jak popíjejí kokakolu v nějaké místnosti na letišti v Ósace, v pozadí bylo vidět několik rodičů.

O čtyřicet pět minut později se na lesklé ocelové tváři Hiromi Ogawy rozsvítilo červené světlo a Tomo Oshima dokončila své vyprávění: "Což nás přivádí do přítomnosti a k historické návštěvě Chiy McKenzie, zástupkyně naší sesterské skupiny v Seattlu, ve státě Washington. A nyní doufám, že nás poctíš tím, že nám budeš vyprávět o historii své skupiny, jak vznikla a kolika aktivit se zúčastnila, aby uctila hudbu Lo/Rez..."

Ozval se tichý potlesk. Chia se nepřipojila, nebyla si jistá, jestli tleskají jí, nebo Torno Oshimě.

"Omlouvám se," řekla Chia. "Naše historicky pro vás všechno připravily, ale záznam se zničil, když můj počítač projel velkým scannerem na letišti."

"To je nám líto," řekl stříbrný robot. "Jak nešťastné."

"Ano," řekla Chia, "ale myslím, že alespoň budeme moct probrat to, kvůli čemu jsme sem přišly, jasné?"

"Doufaly jsme..."

"Můžete mi pomoci pochopit celou tu záležitost s Rezem, jasné? My o tom víme. A jsme rády, že vy také, protože my všechny jsme si o těch pověstech dělaly hrozné starosti. Navíc máme pocit, že to celé začalo právě tady, a ta Rei Toei je zdejší produkt, takže pokud nám někdo může říct, co se děje, pak jediné vy."

Stříbrný robot mlčel. Byl docela bez výrazu, ale Chia mu pro jistotu sundala hodiny z tváře.

"A to je důvod, proč jsem tady," řekla Chia. "Abych zjistila pravdu o tom, proč si ji chce vzít,"

Cítila kolem sebe všeobecné znepokojení. Šest dívek se upřeně dívalo na barevné tatami pod sebou a vyhýbaly se jejím očím. Ona se chtěla podívat na Mitsuko, ale to by bylo příliš okaté.

"My jsme oficiální fan klub," řekla Hiromi. "Máme tu čest, že můžeme úzce spolupracovat se zaměstnanci skupiny."

Jejich publicisté se také zabývají všemi těmi pověstmi, o kterých ses zmiňovala, a my jsme jim slíbily, že jim pomůžeme v jejich úsilí, aby se to dále nerozšiřovalo."

"Nerozšiřovalo? Vždyť je toho už celý týden plná síť!"

"Ale jsou to jen klepy."

"Pak byste tedy měly vydat dementi."

"Dementi by těm klepům jen přidalo na váze."

"Ale na tom plakátu stálo, že Rez prohlásil, že se zamiloval do Rei Toei a že se rozhodl s ní oženit. Bylo to potvrzeno."

Chia rozhodně začínala mít pocit, že tu něco není v pořádku. Tak tedy kvůli tomu letěla přes půlku světa? To mohla stejně dobře sedět ve svém pokoji v Seattlu. "My si myslíme, že ten plakát byl jen nějaký nezapný žert. A nebyl první."

"To si myslíte? Neznamená to snad, že si nejste jisté?"

"Naše zdroje v organizaci tvrdí, že není žádný důvod ke znepokojení."

"Aha," řekla Chia ironicky.

"Snažíš se naznačit, že nám zaměstnanci Lo/Rez lžou?"

"Podívejte se," řekla Chia, "já mám kapelu stejně ráda, jako vy ostatní. Přiletěla jsem až sem, jasné? Ale lidé, kteří pro ně pracují, jsou prostě lidé, co pracují pro ně. Jestliže Rez jedné noci vstoupí do klubu, vezme si mikrofon a prohlásí, že se zamiloval do idoru, a přísahá, že se s ní ožení, pak lidé z oddělení public relation řeknou přesně to, o čem se domnívají,

že je správné."

"Ale ty nemáš žádný důkaz, že se něco takového stalo. Jen nějaký anonymní plakát, který prohlašuje, že se ta záležitost udala kdesi v nějakém klubu v Shinjuku."

"Monkey Boxing. Vyhledaly jsme si to. Je to tady."

"Opravdu? Pak bys tam tedy měla jít."

"Proč?"

"Protože žádný klub, který by se jmenoval Monkey Boxing, už neexistuje."

"Skutečně?"

"Kluby v Shinjuku mají jepicí život. Takže už tam žádný Monkey Boxing není." Všechny Hiromi jízlivé poznámky prošly sandbenderovým překladem.

Chia zírala na hladkou stříbrnou tvář. Ta nevýslovná mrcha. Co bude dělat? Co by udělala Zona Rosa, kdyby byla na jejím místě? Určitě něco násilného, usoudila Chia. Ale to nebyl její styl.

"Díky," řekla nakonec. "Jen jsme chtěly mít jistotu, že se nic vážného neděje. Je mi líto, že jsem na vás tak udeřila, ale musely jsme si být jisté. Jestliže říkáš, že se nic neděje, pak to tak přijmeme. Záleží nám na Rezovi a ostatních členech skupiny, a víme, že vám také," dodala Chia a uklonila se, což Hiromi zastihlo nepřipravenou.

Nyní to byl robot, kdo váhal. Nečekala, že se Chia tak snadno vzdá. "Naši přátelé v organizaci Lo/Rez si dělají nesmírné starosti, aby ty nezapomněly pomluvy neovlivnily Rezovu popularitu. Sama víš, že tu odjakživa byly pokusy ho vyobrazit veřejnosti jako nejtvrdějšího, ale zároveň nejméně stabilního, člena skupiny."

To tedy byla pravda, i když Rezová nestabilita byla poněkud mírná v porovnání s většinou jeho stejně populárních kolegů. Nikdy nebyl zatčený, nikdy nestrávil ani jedinou noc ve vězení, ale vždy byl jedním z těch, kdo se velmi často dostával do potíží. Bylo to součástí jeho osobnosti.

"Jistě," řekla Chia a zahnala nejistotu, kterou u Hiromi vzbuzovala. "A z Loa se snaží udělat nějakého nudného hudebníka. A my všichni víme, že ani to není pravda," řekla a usmála se.

"Ano," řekla Hiromi, "jistě. Pak tedy jsi spokojená? Doufám, že přesně tak to předložíš vaší skupině, že je to jen výsledek nějakého šprýmu, a že s Rezem je všechno v pořádku?"

"Když to říkáš," řekla Chia. "Absolutně. A jestli to tak skutečně je, pak mi v Japonsku zbývají ještě tři dny, abych je nějak zabila."

"Zabila?"

"To je takový slovní obrat," řekla Chia. "Volný čas. Mitsuko říká, že bych měla vidět Kyoto."

"Kyoto je velmi krásné..."

"Už jsem na cestě," řekla Chia. "Děkuji, že jste připravily prostředí pro toto setkání. Je skutečně překrásné, a jestli ho budete ukládat, ráda bych si ho uložila do vlastního počítače, abych ho mohla prezentovat celé naší skupině. Možná bychom se mohly setkat, až budu zpátky v Seattlu, a představit vzájemně naše fan kluby."

"Ano..." Hiromi si podle všeho nebyla jistá, co si o Chiině přístupu má myslet.

Tak o tom uvažuj, pomyslela si Chia.

"Tys to věděla," řekla Chia. "Věděla jsi, že to tak dopadne."

Mitsuko byla v tváři rudá. Dívala se na podlahu, na svůj rosolovitý počítač, který měla položený na klíně. "Je mi to moc líto. Bylo to její rozhodnutí."

"Dostali ji, že je to tak? Řekli jí, aby se mě zbavila, aby mě nějak umlčela."

"Komunikuje s lidmi od Lo/Rez soukromě. Je to jedno z privilegií, příslušející jejímu úřadu."

Chia stále ještě měla na sobě rukavice a brýle. "Musím si promluvit s lidmi v našem klubu. Mohla bys mě nechat pár minut o samotě?" Bylo jí Mitsuko líto, ale vztek ji stále ještě neopustil. "Nezlobím se na tebe, O.K.?"

"Udělám čaj," řekla Mitsuko.

Když dívka za sebou zavřela dveře, Chia zkontrolovala, jestli je sandbender stále ještě zapojený, narovнала si brýle a vytukala volbu do fan klubu v Seattlu.

Nikdy se s ním však nespojila, protože na ni Zona Rosa čekala, aby její spojení přerušila.

15

Akihabara

Nad městem visely šedivé mraky. Skrz tmavá okna nahlížely dovnitř limuzíny nové budovy.

Projeli kolem reklamy na Apple Shires a zamířili do jakési hologramové země, kde tančily smějící se láhve s ovocným džusem. Laney opět pocítil poletovou nevolnost, která, ač o něco mírnější, mu stále byla velmi nepříjemná. Něco probudilo pronikavý pocit viny a fyzickou vzdálenost od jeho vlastního těla, jako kdyby se senzorické signály dostavily zvětralé po dlouhé cestě napříč jinou krajinou, ve které on sám nebyl přítomen.

"Myslel jsem si, že si s tím vším poradíme, až se zbavíme těch sibiřských bastardů," řekl Blackwell. Byl celý oblečený v černém, což způsobilo, že jeho tělo vypadalo nepatrně drobnější. Měl černý oblek podobný smokingu, ušitý z černého denimu, na kterém se vyjímal spousta různě velkých kapes. Laney měl dojem, že jeho oblečení bylo japonského původu. Něco takového nosívali truhláři. "Našli jsme je, když jsme cestovali po státech Kombinátu."

"Koho?"

"Nacpali Rezovi do hlavy ty nesmysly. Na svých turné je snadno ovlivnitelný. Způsobuje to kombinace stresu a nudy. Všechna města vypadají stejně. Jeden hotelový pokoj jako druhý. Je to syndrom, přesně to to je."

"Kam to vlastně jedeme?"

"Akihabara."

"Cože?"

"Tak se jmenuje to místo, kam jedeme," Blackwell se podíval na obrovský, důmyslně vypracovaný chromometr s kovovou obručí, který vypadal, jako kdyby byl vyrobený k tomu, aby vykonával dvojitou službu jako mosazný kloub. "Trvalo to celý měsíc, než mě pustili k práci, abych mohl dělat, co je potřeba. Pak jsme ho dostali na kliniku v Paříži, a tam nám řekli, čím ho ti bastardi krmili a co mu nadělali v jeho endokrinním systému. Nakonec se jim ho podařilo dát dohromady, ale nemuselo se to stát, nic z toho."

"Ale vy jste se jich přece jen zbavili?" Laney neměl nejmenší tušení, o čem to Blackwell vlastně mluví, ale zdálo se mu nejlepší, když bude udržovat zdánlivou konverzaci.

"Řekl jsem jim, že je nacpu tváří skrz kolo hondy, kterou jsem výhodně koupil," řekl Blackwell. "Nebylo to nezbytné, ale i tak jsem jim ukázal. Nakonec se jich to ale moc nedotklo."

Laney se podíval na řidičův týl. Vozy s volantem na pravé straně ho zneklidňovaly. Měl pocit, jako by na místě řidiče nikdo neseděl. "Jak dlouho jste říkal, že pro skupinu pracujete?"

"Pět let."

Laney si vzpomněl na video a na Blackwellův hlas ve tmavém klubu. To bylo před dvěma lety. "Kam to tedy jedeme?"

"Už tam brzy budeme."

Vjeli do oblasti plné úzkých ulic, obklopených starými polorozbořenými budovami, pokrytými nejrůznějšími reklamními plakáty. Obrovské poutače na různé mediální stanice Laneymu nic neříkaly. Na některých domech byly patrné pozůstatky zemětřesení. Z diagonálních prasklin na fasádách domů vytékala jakási hnědavá průhledná substance. Vypadaly jako levné hračky opravené nekvalitním lepidlem. Limuzína zatočila za roh.

"Elektronické město," řekl Blackwell. "Ukážu ti cestu," obrátil se na řidiče, který přikývl způsobem, který Laney-mu nepřípadal ani trochu japonský. Blackwell otevřel dveře a vystoupil s neohrabaností sobě vlastní, které si už Laney předtím všiml. Když opustil sedačku, auto se uvolněním jeho váhy výrazně zvedlo. Laney sklouzl z měkkého povlaku a cítil se unavený a zdřevěnělý.

"Čekal jsem něco trochu jiného," řekl Blackwellovi. A byla to pravda.

"Tak přestaň čekat," řekl Blackwell.

Budova s prasklinami a hnědavými kapkami smoly se otevřela a odhalila bílé a pastelové moře, plné kuchyňského zařízení. Stropy byly nízké a všude kolem byly provizorně rozestavěné nejrůznější kohoutky a vodovodní přípojky. Laney následoval Blackwella středem budovy. Po stranách stálo několik postav, ale on neměl tušení, jestli to byli prodáváci nebo potenciální zákazníci.

Na konci uličky byl vidět zastaralý eskalátor. Ocelové zuby na kraji každého schodu byly opotřebované. Blackwell pokračoval stále dál. Stoupal před Laneyem a zdálo se, že se jeho nohy ani nepohybují. Laney mu sotva stačil. Vyjeli do druhého patra, kde bylo zboží o poznání rozmanitější: obrazovky, ponorné vařiče, automatizovaná odpočívadla s masážními moduly, vyčnívajícími z polštářů jako hlavy obrovských mechanických larev.

Blackwell s rukama hluboko v kapsách svého smokingu procházel uličkou, lemovanou stěnami z plastických kartonů. Zamířili do bludiště z jasně modrých plastických závěsů, nad kterými visely zmrzlé různé hadic. Všude bylo plno neznámého náčiní. Termoska nějakého dělníka, stojící na červené skřínce s náradím, vedle dvou hliníkových pilek.

Blackwell odhrnul poslední závěs, Laney se sklonil a vstoupil.

"Snažili jsme se to tu poslední hodinu udržet otevřené, Blackwelle," ozval se někdo. "Nebylo to jednoduché."

Blackwell spustil závěs za sebou. "Musel jsem ho vyzvednout v hotelu."

Prostor, ze tří stran oddělený třemi stěnami z modrých umělohmotných závěsů, byl dvakrát větší než Laneyho hotelový pokoj, ale byl víc přeplněný. Všude bylo nainstalováno plno počítačové techniky: kolekce černých ovládacích panelů byla spojená kabely k sobě. Všude se tu povalovaly bílé polystyrénové obaly, staré zvrásněné plasty a pomačkané plachty obalů z bublinkového igelitu. Stáli tu dva muži a jedna žena a čekali. První promluvila žena. Jak se Laney prodíral po kotníky v obalovém materiálu, kolem něj to šustilo a skřípalo.

Blackwell do toho nepořádku kopl. "Taky jste tu mohli trochu uklidit."

"Od toho tady nejsme," řekla žena. Laney podle jejího přízvuku usoudil, že žena pravděpodobně pochází ze severní Kalifornie. Měla krátce střižené hnědé vlasy a svým způsobem mu připomínala děvčata ze Slitscanu. Stejně jako ostatní dva muži, jeden Japonec a jeden s rudými vlasy, na sobě měla džíny a prošívanou bundu.

"Měli jsme na to hrozně málo času," prohlásil zrzek.

"Žádný čas," opravil ho ten druhý, také on byl rozhodně z Kalifornie. Jeho vlasy byly hladce sčesané dozadu a sepnuté do malého samurajského ohonu.

"Za co jste placení," řekl Blackwell.

"Dostáváme peníze za přípravu turné," řekl zrzek.

"Jestli chcete ještě někdy na nějaké turné jet, měli byste doufat, aby tohle vyšlo." Blackwell se podíval na zapojené ovládací panely.

Laney se posadil za umělohmotný stůl na vzdáleném konci místnosti. Měl jasně růžovou barvu. Na něm ležel šedivý počítač a virtuální brýle. Neznámé kabely vedly k nejbližšímu ovládacímu panelu: byly to ploché proužky plastu v nejrůznějších barvách. Stěny byly polepené starými plakáty: těsně za růžovým stolem byly obrovské ženské oči, jejich laserem tištěné panenky měly velikost Laneyho hlavy.

Laney přistoupil ke stolu a prodral se polystyrenem, který mu pod nohama klouzal jako čerstvě napadlý sníh.

"Tak se do toho dáme," řekl. "Podíváme se, co tu máme."

16

Zona

Zona Rosa měla tajné místo, zemi vytvořenou z něčeho, co kdysi bývalo korporáčním prostředím sítě.

Bylo to údolí plné plaveckých bazénů, přerostlých kaktusů a červených vánočních hvězd. Ještěrky se povalovaly na

mozaikovitých dlaždicích jako hieroglyfy.

V údolí nebyly žádné domy, ačkoliv tu několik stínů poskytovaly části rozbitých zdí nebo zrezivělé pravoúhelníkové kovové pláty, ležící na oschlých dřevěných podpěrách. Někdy tu byl i prach z ohnišť.

Zona tu udržovala pozdní odpoledne.

"Zono?"

"Někdo se tě snaží najít," ozvala se Zona ve své otrhané kožené bundě, kterou měla nataženou přes bílé tričko.

Prezentovala se tu jako koláž vytvořená z filmů, časopisů a mexických novinových útržků: tmavé oči, aztécké lícní kosti, malé jizvičky po akné a černé vlasy. Nikdy nevstoupila přímo do záběru.

"Moje matka?"

"Ne. Někdo s prostředky. Někdo, kdo ví, že jsi v Tokiu." Úzké špičky jejích bot byly pokryté úrodním prachem. Na vnějších švech svých vybledlých černých džín měla mosazné zipy, sahající od pasu ke kotníkům. "Co to máš na sobě?"

Chia si vzpomněla, že na sobě měla hedvábný oblek od Marie Kolb. "Bylo tu setkání. Velmi formální. Tohle jsem si pořídila za peníze, co jsem dostala od Kelsey."

"Kde jsi byla zapojená, když jsi to kupovala?"

"Na stejném místě, co jsem zapojená teď. V Mitsukině pokoji."

Zona se zamračila. "Co dalšího sis koupila?"

"Nic."

"Nic?"

"Lístek v metru."

Zona luskla prsty a za jedním kamenem se objevila malá ještěrka. Vyběhla jí po nohavici a sklouzla jí do dlaně. Když ji pohladila prstem druhé ruky, vzor na její kůži se změnil. Poklepala ještěrku po hlavě a zvíře se rozběhlo po její noze a zmizelo v prachu. "Kelsey má strach, je tak vystrašená, že dokonce přišla i za mnou."

"Čeho se bojí?"

"Někdo se s ní spojil kvůli tvému lístku. Snažili se sehnat jejího otce, protože to byly jeho peníze, které jsi utrácela. Ale on je teď na cestách. Tak si alespoň promluvili s Kelsey. Myslím, že jí vyhrožovali."

"S čím?"

"Já nevím. Ale ona jim dala tvé jméno a číslo tvé karty."

Chia si vzpomněla na Maryalice a Eddieho.

Zona Rosa vytáhla z kapsy nůž a opřela se o růžovou kamennou stěnu. Na růžové rukojeti byla řada zlatých draků. Stiskla tlačítko na rukojeti a z krytu vystřelilo ostří, zdobené stejnými draky. "Ta tvoje Kelsey není žádná hrdinka."

"Ona není moje Kelsey, Zono."

Zona zvedla kousek zelené větévky a začala čepelí ořezávat kůru. "V mém světě by nevydržela ani hodinu." Při předchozí návštěvě vyprávěla Kelsey příběh o válce s Krysami, o tom, jak bojovaly na smetišti a bouraly parkovací garáže. Jak vlastně válka začala? Kvůli čemu? Zona to nikdy neřekla.

"Ani já bych to nezvládla."

"Tak kdo tě to hledá?"

"Mohla by to možná být moje matka, kdyby věděla, kde jsem..."

"To nebyla tvoje matka, kdo vyděsil Kelsey."

"Kdyby někdo znal číslo mého sedadla v letadle, dokázal by určit i číslo letenky?"

"Pokud by měli dostatečné prostředky, pak ano. Ale to je nelegální."

"Všechna data se zaznamenávají v souborech Magellanských aerolinií, a aby se k nim někdo dostal, chce to skutečně velké množství peněz."

"V letadle byla jedna žena... Seděla vedle mě. Pak jsem jí musela pomoci s jejím zavazadlem přes pasovou kontrolu a ona a její přítel mě svezli do Tokia..."

"Ty jsi nesla její zavazadlo?"

"Ano."

"Vyprávěj mi o tom. Všechno mi řekni. Kde jsi tu ženu viděla poprvé?"

"Na letišti v SeaTacu. Prováděli tam testování DNA vzorků a já jsem si všimla, jak udělala něco podivného..." Chia začala vyprávět příběh o Maryalice a o všem ostatním, zatímco Zona Rosa seděla, loupala zelený klacík a mračila se u toho.

"K čertu s tvou matkou," řekla Zona Rosa, když Chia skončila. Její hlas mohl být stejně ohromený jako znechucený, Chia nevěděla.

"Cože?" Byla úplně zmatená.

Zona se podívala na svůj oloupaný klacík. "To je idiom. Je to ale moc komplikované. Nemá to s tvou matkou nic společného." Položila klacík na zem a stiskla cosi na nožiku. Ozvalo se cvaknutí a čepel zmizela v krytu rukojeti. Ještěrka, kterou předtím držela v ruce, se vyhřívala na plochem kameni. Zona ji pohladila a plaz opět změnil barevnou konfiguraci.

"Co to děláš?"

"To je rušička," řekla Zona a vložila si ještěrku do kapsy u bundy, kde zvíře viselo jako brož a rozhlíželo se kolem sebe onyxovými očima. "Někdo tě hledá. Možná už tě dokonce našli. Musíme se ujistit, že náš rozhovor zůstane utajený."

"A ty to dokážeš?" hlava ještěrky se pohnula.

"Možná. Tahle rušička je úplně nová. Ale oni jsou dobří." Ukázala klacíkem. Chia se zadívala na večerní oblohu, kde se

vznášel temný mrak s růžovými pruhy. Na chvíli měla pocit, že kdesi vysoko nad sebou zahlédla mávání křídel. Byly to dva letící předměty. Velké. Nebyla to však letadla. Pak náhle oba předměty zmizely stejně rychle, jako se objevily. "Ve tvé zemi je to ilegální. Kolumbijci. Z datových nebes." Zona otočila špičatý konec klacíku k zemi a začala ho otáčet nejprve jedním směrem, a pak druhým. Chia si vzpomněla, jak takto v jednom kartounu rozdělávali králíci oheň. "Ty jsi idiot."

"Proč?"

"Pronesla jsi tu tašku přes pasovou kontrolu? Tašku nějakého cizince?"

"Ano..."

"Idiot!"

"To není pravda!"

"Ona je pašerák. A ty jsi beznadějně naivní."

Ale ty jsi mě sem poslala, pomyslela si Chia, a najednou jí bylo do pláče. "Ale proč mě hledají?"

Zona pokrčila rameny. "Opatrný pašerák by nikdy nenechal svého bílého koníka utéct..."

Chia náhle pocítila podivné chvění v žaludku a bezděky si vzpomněla na koupelnu ve Whiskey klonu a na roh něčeho, co nepoznávala. V její tašce. Bylo to nacpané mezi jejími tričky. Když si utírala ruce.

"Co se stalo?"

"Musím jít. Mitsuko šla vařit čaj..." mluvila rychle a odsekávala jednotlivá slova.

"Jít? Ty ses zbláznila? Musíme..."

"Je mi líto. Sbohem." Strhla si z hlavy brýle a rozvázala si řemínky kolem zápěstí.

Její taška byla tam, kde ji nechala.

17

Stěny slávy

"Na tohle nemáme čas," řekla žena a podala Laneymu sluchátka. Seděl na chladné plastické židli, která se dokonale hodila ke stolu. "Pokud je nějaký způsob, jak to udělat správně."

"Jsou ještě jisté oblasti, do kterých se nám prozatím nepodařilo vstoupit," řekl napůl Japonce, napůl Američan s culíkem. "Blackwell řekl, že máte zkušenosti s celebritami."

"S herci," řekl Laney. "Muzikanty a politiky..."

"Tohle se vám pravděpodobně bude zdát trochu odlišné. Je to větší. Asi tak dvakrát větší."

"Kam se nedá vstoupit?" zeptal se Laney, když si nasadil brýle.

"Nevíme," slyšel, jak ta žena říká. "Dostanete seznam souborů, do kterých se můžete dostat. Ta prázdná místa budou nejspíš účty, daňové záležitosti, smlouvy a takové věci... My jsme tu jen jako technická základna. Rez ale zaměstnává i jiné lidi, a ti mají za úkol dávat pozor, aby některé části souborů zůstaly tak tajné, jak jenom to bude možné."

"Tak proč jste je nepřivedli?" zeptal se Laney.

Ucítil, jak na jeho rameno dopadla těžká Blackwellova ruka. "O tom si promluvíme později. Teď se do toho dej a mrkni se na to. Za to tě platíme, není to tak?"

Týden po smrti Alison Shires použil Laney účet DatAmerica, aby vstoupil do jejich personálních dat. Důležité body byly pryč a nahradila je drobná redukce. Nebylo to však na první pohled tak patrné.

Ale největší rozdíl byl jednoduše v tom, že už žádná data netvořila. Nebyly tu žádné aktivity. Dokonce i její Upful Groupvine bylo zrušeno. Jakmile bylo její vlastnictví zabaveno a různé obchodní záležitosti ukončeny, začalo docházet k úpravám jejích dat. Laney si představoval mrtvé ve svých rouších, rakvích a urnách. Myslel na dlouhé řady na hřbitovech z časů, kdy si ještě mrtví mohli dovolit své vlastní místo k odpočinku.

Nodální body se tvořily tam, kde žila, když ještě žila, ve zmatku neustále a prudce se množících styčných bodů, mísících se s obyčejným a přesto nekonečně multiplexním světem. Nyní tu však žádné styčné body nebyly.

Podíval se, ale jen krátce, zato velmi pozorně, jestli se snad těchto úklidových prací neujal její herec osobně. Na nic nepřišel, ale věděl, že této záležitosti jistě lidé z Mimo kontrolu věnovali patřičnou pozornost.

Její data byla velmi klidná. Došlo jen k několika drobným pohybům v samém jádru - mělo to co dělat s legálním mechanismem zabavování jejího majetku.

Katalog každého kousku nábytku v ložnici hostince v Irsku. Podkatalog produktů, které byly obsahem komody z ořechového dřeva ze sedmáctého století, stojící vedle postele: kartáček na zuby, pasta, tabletky proti bolení hlavy, tampony, holicí pěna a břitva. Někdo je pravidelně kontroloval, aby v případě potřeby doplnil chybějící zásoby. (Poslední host použil holicí pěnu, ale břitva zůstala nepoužitá.) V prvním katalogu byl také pár silných rakouských dalekohledů, které mohly zároveň sloužit jako fotoaparát.

Laney vstoupil do paměti a zjistil, že funkce byla použita přesně jednou, a to v den, kdy došlo k aktivaci výrobní záruky. Záruka byla nyní už dva měsíce neplatná. Jednoduchý záznam výhledu z balkonu, odkud bylo dobře vidět moře, o kterém Laney usoudil, že by to mohlo být Irské moře. Bylo tu několik palmových stromů, tenký živý plot, úzká cesta s vyjetými koleje, šedavě hnědá pláž a za ní pak už jen šedostříbrné moře. Blízko moře se rýsovala nízká a široká pevnost z kamení, která vypadala jako zborcená věž. Kameny měly stejnou barvu jako pláž.

Laney se pokusil vyjít z ložnice a z domu, a najednou se ocitl obklopený archeologicky přesnými záznamy o restauraci pěti keramických kamen v jednom apartmá ve Stockholmu. Byly jako obrovské šachové hrací kameny, věže ze zašlé keramiky byly pokryté lesklou glazurou. Sahaly téměř ke stropu a měřily kolem čtrnácti stop, takže se uvnitř mohlo postavit hned několik lidí. Byl tu číselný záznam, stavební detaily, čisticí pokyny, způsob restaurace a informace o každé cihle z jednotlivých kamen. Do zbytku apartmá se nedalo dostat, ale Laney podle proporcí kamen usoudil, že

muselo být rozhodně velké. Stiskl tlačítko, aby se dostal na konec záznamu o kamnech, a všiml si konečné ceny za práci. V dnešní měně to bylo několiknásobně víc, než byl jeho roční plat ve Slitscanu. Vrátil se zpátky a pokusil se o širší pohled, ale byly tu jen stěny a obrovské masy úzkostlivě seřazených informací. Laney si vzpomněl na Alison Shires a svou předtuchu o její smrti.

"Světla jsou zapnutá," řekl Laney a sundal si brýle, "ale nikdo není doma." Zkontroloval počítačové hodiny, strávil tam jen něco málo přes dvacet minut.

Blackwell si Laneye zachmuřeně měřil. Seděl na jedné z matrací jako velký černý Buddha a jizvy na obočí měl zkroucené soustředěním. Tři technici se tvářili opatrně a jen stáli s rukama hluboko vraženými v kapsách svých bund.

"A co teď?" zeptal se Blackwell.

"Nejsem si jistý," řekl Laney. "Zdá si, že on nedělá vůbec nic."

"Sakra, on nedělá vůbec nic, jenom zmatek," prohlásil Blackwell, "kdybys mu zajišťoval tu jeho zkurvenou bezpečnost, věděl bys to!"

"Dobrá," řekl Laney, "tak mi řekněte, kde obvykle snídává?"

Blackwell vypadal nervózně. "Ve svém apartmá."

"A jeho apartmá je kde?"

"Hotel Imperiál." Blackwell se podíval na techniky.

"Kde přesně to je?"

"Kurva! Tady, v Tokiu."

"Tady? On je v Tokiu?"

"To si piš," řekl Blackwell. Hnědovlasá žena pokrčila rameny a jako by se celá zasunula do své bundy. Pak s hlavou skloněnou prošla mezi polystyrénovými obaly a ostatní dva muži ji následovali. Když za sebou spustili závěs, Blackwell vstal ze svého křesla. "Nemysli si, že na mě můžeš něco zkoušet..."

"Jen se vám snažím říct, že si nemyslím, že to bude fungovat. Váš muž tam prostě není."

"Je to jeho zatracený život."

"Jak obvykle platí za svou snídani?"

"Připisuje to na hotelový účet."

"Je to apartmá napsané na něho?"

"Ovšemže ne."

"Řekněme, že si potřebuje v průběhu dne něco koupit."

"Tak to někdo koupí za něj."

"A platí jak?"

"Kartou."

"Ale ta také není na jeho jméno."

"Přesně tak."

"Takže kdyby se někdo snažil kontaktovat ho přes jeho data, není tu k němu žádný přímý přístup, že je to tak?"

"Ne."

"Protože vy děláte svou práci, že ano?"

u "Ano."

"Takže je neviditelný. Pro mě. Já ho nemohu vidět. On tam tedy není. Nemohu dělat to, za co mě platíte. Není to možné."

"Ale co ti ostatní?"

Laney položil brýle na stůl. "To není osoba, ale korporace."

"Ale vždyť jsi to celé dostal! Jeho zatracený dům! Jeho byty! Kam zahradníci sázejí ty jeho zatracené růže! Všechno!"

"Ale já nevím, kdo je. Nemohu ho v tom všem najít. Nenechává za sebou stopu, které bych se mohl držet."

Blackwell se zhluboka nadechl. Laney slyšel, jak vydechl skrz stisknuté zuby.

"Musím mít nějakou představu o tom, jaký vlastně je," řekl Laney.

Blackwell si olízl spodní ret. "Bože," řekl, "to je ale požer."

"Musím se s ním setkat."

Blackwell si otřel pusou hřbetem mohutné ruky. "A co jeho hudba?" Nadzvedl obočí a s nadějí v hlase pronesl: "Existují nějaká videa..."

"Já mám video, díky. Opravdu by mi pomohlo, kdybych se s ním mohl setkat."

Blackwell se dotkl svého znetvořeného ušního lalůčku. "A když se s ním setkáš, myslíš si, že budeš schopen najít ty body, o kterých pořád mele Yamazaki?"

"Já nevím," odpověděl Laney. "Mohu se o to pokusit."

"Sakra práce," řekl Blackwell. Prodral se polystyrenem, rukou prudce rozhrnul závěs a zavolal na čekající techniky, aby se vrátili zpátky k Laneymu. "Za chvíli budu zpátky se svými chlápky z Jika Jika. Zatím to tu všechno připravte, ať to zůstane tak, jak to je." Žena s hnědými vlasy prostrčila hlavu za závěs. "Naskládejte všechno do dodávky," řekl jí Blackwell. "Připravte to, ať to můžeme použít, až to budeme potřebovat."

"My ale žádnou dodávku nemáme, Keithy," ohradila se žena.

"Tak si nějakou kupte," odsekl Blackwell.

18

Otaku

Když to vytáhla ven, bylo to hranaté, na první dotek poddajné, ale uvnitř tvrdé. Bylo to zabalené v modrozluté

plastikové tašce z bezcelního obchodu v SeaTacu. Taška byla zalepená hnědou lepicí páskou. Bylo to docela těžké a pevné.

"Ahoj."

Chia málem upadla do vlastní tašky, když nad sebou uslyšela něčí hlas. Zvedla hlavu a uviděla chlapce, který na první pohled vypadal jako o něco starší dívka s polodlouhými vlasy.

"Já jsem Masahiko." Žádný elektronický tlumočnick. Měl na sobě o několik čísel větší košili. Vypadala jako vojenská.

Knoflíky měl zapnuté až ke krku. Na nohou měl staré šedé ponožky a bílé papírové pantofle.

"Mitsuko udělala čaj," řekl a ukázal na tácek s konvicí a dvěma šálky. "Ale ty jsi byla zapojená."

"A ona je tady?" Chia vrátila záhadnou věc zpátky do tašky.

"Šla ven," řekl Masahiko. "Mohl bych se podívat na tvůj počítač?"

"Počítač?" Chia byla zmatená.

"To je sandbender, zeje to tak?"

Nalila si trochu čaje, ze kterého se stále ještě kouřilo. "Jasně. Dáš si také čaj?"

"Ne," řekl Masahiko. "Piju jen kávu." Usadil se na tatami vedle nízkého stolku a obdivně přejel prstem po Chiině počítači. "Je překrásný. Viděl jsem jednou malý přehrávač na kompakty od stejného výrobce. Je to nějaký kult, že je to tak?"

"Komuna. Lidé žijící v kmenu. V Oregonu."

Chlapec měl dlouhé černé vlasy hladce sčesané dozadu, ale Chia si všimla, že mezi nimi měl zapletený kousek instantních nudlí.

"Je mi líto, že jsem byla zapojená, když se Mitsuko vrátila. Bude si myslet, že jsem byla nezdvořilá."

"Ty jsi ze Seattlu," řekl, ale nemínil to jako otázku.

"Ty jsi její bratr?"

"Ano. Proč jsi tady?" Měl velké tmavé oči a velmi bledou tvář.

"Ty i tvoje sestra máte rádi Lo/Rez?"

"Ty jsi přišla, protože on se chce oženit s Rei Toei?"

Horký čaj stékal Chie po bradě. "Ona ti to řekla?"

"Ano," řekl Masahiko. "Někteří lidé v Opevněném městě spolupracovali na její podobě." Plně se soustředil na studování jejího počítače. Obracel ho v rukou. Měl dlouhé bledé prsty a okousané nehty.

"Kde to je?"

"V síti," řekl a přehodil si vlasy přes jedno rameno.

"A co o ní říkali?"

"Že je to originální koncept. Velmi radikální." Uhodil do kláves. "Tohle je opravdu překrásné..."

"Ty ses naučil anglicky tady?"

"V Opevněném městě."

Chia si zkusila ještě jednou srknout čaje a pak položila šálek zpět na stůl. "Máš nějakou kávu?"

"V mém pokoji," řekl.

???

Masahikův pokoj se nacházel pod krátkým schodištěm v zadní části restaurační kuchyně. Původně to pravděpodobně bylo skladiště. Byla to chlapecká noční můra, takové prostředí, jaké Chia znala z vyprávění o bratřech svých přítelkyň. Podlahu a postel pokrývala vrstva špinavého oblečení, obalů od jídla a japonských časopisů. V rohu se povalovala hora pěnových misek od instantního jídla, jejichž hologramové etikety pomrkávaly za jedním halogenovým světlem. Deska stolu, která byla o něco výš než zbývající zařízení pokoje, byla vytvořená z nějakého recyklovaného materiálu, který vypadal jako laminovaný karton od pomerančového džusu. Jeho počítač se podobal černé kostce. Na jedné polici stála modrá mikrovlnná trouba, neotevřené misky s jídlem a půl tuctu malých plechovek s kávou.

Chia dostala do ruky šálek s čerstvě ohřátou kávou z mikrovlnné trouby. Káva byla silná, hodně sladká a byla v ní spousta smetany. Seděla na kraji postele a pod sebou měla místo polštáře prošívanou bundu.

Byl tu cítit pach chlapce, kávy a instantních nudlí. Nyní, když byla tak blízko něj, měla pocit, že nebyl příliš čistý, i když japonští lidé podle jejího názoru takoví ve všeobecném měřítku nebyli. Určitě se rádi koupali. Ta myšlenka jí připomněla, jak ráda by se sama teď osprchovala.

"Moc se mi to líbí," řekl a natáhl se znovu k sandbenderu, který si přinesl z horního patra a položil si ho na pracovní desku před svou černou kostku. Musel nejprve odhrnout hromadu odpadků, použitých lžiček, tužek a bezejmenných kusů papíru a plastu.

"Můžeš se podívat, jak pracuje můj," řekl a ukázal plechovkou na svůj počítač.

Řekl několik slov v japonštině. Na černé přední straně kostky se rozsvítilo několik barevných světýlek, zablikaly a po chvíli zhasly.

Stěny byly od stropu k podlaze pokryté řadou plakátů a úctenek. Stěna za černým počítačem byla ověšená velkým čtvercovým šátkem z hedvábí. Na něm byla jakási mapa anebo diagram v barvách černé, červené a žluté. Stovky nepravidelných bloků a geometrických tvarů byly soustředěné kolem velkého černého obdélníku uprostřed šátku.

"Opevněné město," řekl, když si všiml, kam se dívá. Naklonil se dopředu a prstem našel jeden konkrétní bod. "Tohle je moje. Osmé patro."

Chia ukázala na střed diagramu. "A co je tohle?"

"Černá díra. Původně to byla nějaká vzdušná šachta." Podíval se na ni. "Tokio má také své černé díry. Viděla je?"

"Ne," řekla.

"Palác. Nejsou tam žádná světla. Z té vysoké budovy, z Paláce Imperiál, se v noci stává černá díra. Jednou jsem se na

ni díval a viděl jsem, jak tam svítí baterky."

"Co se s tím stalo při zemětřesení?"

Nadzvedl obočí. "To se samozřejmě nedovíme. Všechno je nyní stejné, jako bylo předtím. O tom jsme byli přesvědčení." Usmál se, ale jen koutkem úst.

"Kam šla Mitsuko?"

Pokrčil rameny.

"Říkala, kdy bude zpátky?"

"Ne."

Chia si vzpomněla na Hiromi Ogawu, a pak na ten telefonát, kdy se někdo snažil zastihnout Kelseyina otce. Hiromi? Ale pak tu bylo ještě to něco, co měla ve své tašce v pokoji Mitsuko. Vzpomněla si na Maryalice, jak ječela za dveřmi Eddieho kanceláře. Zona měla asi pravdu. "Znáš klub, kterému se říká Whiskey klon?"

"Ne." Pohládl hliníkový rám na sandbenderu.

"A co třeba Monkey Boxing?"

Podíval se na ni a potřásl hlavou.

"Pravděpodobně moc často ven nechodíš, že je to tak?"

Podíval se na ni. "Jsem v Opevněném městě."

"Chci jít do toho klubu. Do Monkey Boxing. Možná se to tak už nejmenuje. Je to kdesi v Shinjuku. Byla jsem tam v metru."

"Kluby teď nejsou otevřené."

"To je v pořádku. Jen bych chtěla, abys mi ukázal, kde to je. Pak budu schopná najít cestu zpátky."

"Ne. Musím se vrátit do Opevněného města. Mám své zodpovědnosti. Najdi si adresu a já vysvětlím tvému počítači, kudy jít."

Sandbender si mohl najít cestu bez cizí pomoci, ale Chia se rozhodla, že nechce jít sama. Je lepší, když tam půjde s chlapcem, než aby s sebou brala Mitsuko, a navíc její vztahy z fan klubem v Tokiu by jí mohly způsobit problémy. Hlavně však chtěla zmizet odsud. Zprávy, které jí přeložila Zona Rosa, ji děsily. Někdo věděl, kde je. A co to mělo společného s tou věcí, co měla v tašce?

"Tobě se tohle líbí, že ano?" zeptala se a ukázala na sandbender.

"Ano," řekl.

"A software je ještě lepší. Mám tam emulátor, který dokáže instalovat sandbender do tvého počítače. Když mě vezmeš do Monkey Boxing, je tvůj."

"Žiješ tu odjakživa?" zeptala se Chia, když zamířili do stanice metra. "Chci říct, jestli žiješ v této oblasti?"

Masahiko pokrčil rameny. Chia měla pocit, že se z ulic cítí nesvůj. Možná ho znervózňovala skutečnost, že je venku. Vyměnil své šedé šortky za stejné otrhané černé bavlněné kalhoty s gumovými manžetami, které přetáhl přes černé kožené pracovní boty. Na sobě měl stále tu černou košili, ale přidal k ní ještě černou kšiltovku, která, podle Chiina soudu, mohla pravděpodobně kdysi být součástí jeho školní uniformy. Jestliže mu košile byla příliš velká, pak čepice mu byla příliš malá. Otočil si ji kšiltem dozadu. "Žiju v Opevněném městě," řekl.

"Mitsuko mi to říkala. To je něco jako multiuživatelská oblast."

"Opevněné město není nic takového."

"Až ti dám ten emulátor, ty mi dáš adresu. Prověřím to." Chodník se stácel nad zděným tunelem, kudy protékala šedivá kalná voda. Chia to připomnělo Benátky. Přemýšlela, jestli tam tudy někdy tekla řeka.

"Nemá žádnou adresu," řekl.

"To není možné," odpověděla Chia.

Nic na to neřekl.

Uvažovala, co asi najde, až otevře tu igelitovou tašku z bezcelního obchodu v SeaTacu. Bylo to něco plochého s čtvercovým tvarem a mělo to tmavě šedou barvu. Možná to bylo vyrobené z jednoho z těch podivných plastů, obsahujících kovy. Jeden konec měl řadu malých otvorů, na druhém byla řada komplikovaných tvarů z různých druhů plastu. Nezdálo se, že by se předmět dal nějak otevřít. Neměl žádný viditelný šev ani otvor. Žádné značky. Když s tím zatřásla, nic uvnitř nechrastilo. Možná Co jsou věci - obrazový slovník - by to věděl, ale Chia tím nemohla ztrácet čas. Masahiko byl dole a převlékal se, zatímco ona si u Mitsuko půjčila švýcarský armádní nůž, aby rozřízla žlutomodrou plastickou tašku. Rozhlédla se kolem sebe a hledala nějaké místo, kam by tu věc mohla ukrýt. Všechno však bylo tak uspořádané a uhlazené.

Nakonec tedy předmět vrátila zpátky do tašky, když uslyšela, jak se chlapec vrací přes kuchyň. A tak předmět zůstal společně s počítačem v její tašce, kterou nyní svírala v podpaží, když vcházeli do stanice. Nebylo to sice příliš moudré, ale to ona nevěděla.

Použila platební kartu, aby si opatřila lístek.

19

Arleigh

Když Blackwell vyložil Laneyho před hotelem, čekal tam na něj fax od Rydella. Byl vytištěný na draze vyhlížejícím šedém hlavičkovém papíře, který drasticky kontrastoval s obsahem faxu, poslaného ze Šťastného Draka - obchodu v Sunsetu s dvacetitýřhodinovým provozem. Usmívající se Šťastný Drak, vyfukující ze svých nozder kouř, se vyjímal těsně pod stříbřitým hotelovým logem, ve kterém Laney poznal chaloupku zlořečeného elfa Droopyho. Ať už to bylo cokoli, hoteloví dekoratéři si na to mimořádně potrpěli. V hale vytvořili nejrůznější variace na stále stejný motiv a Laney byl rád, že se dosud nepustili i do výzdoby jednotlivých pokojů.

Rydell napsal svůj fax velkými písmeny středně silnou tužkou. Laney se dal do čtení už ve výtahu. Fax měl předepsanou adresu: PAN C. LANEY, HOTELOVÝ HOST:

MYSLÍM, ŽE VĚDÍ, KDE JSI. ONA A DENNÍ ŘEDITEL SI DÁVALI V HOTELOVÉ HALE KÁVU A ON SE NA MĚ POŘÁD DÍVAL. NECHÁPU, JAK MOHL TAK SNADNO ZKONTROLOVAT ZÁZNAMY O TELEFONNÍCH HOVORECH. NEMĚL JSEM TI VOLAT. JE MI TO LÍTO. PAK ONA A OSTATNÍ RYCHLE ZMIZELI A NECHALI JEN PÁR TECHNIKŮ, ABY VŠECHNO SBALILI. JEDEN TECHNIK ŘEKL GHENGISOVI V GARÁŽI, ŽE NĚKTERÍ Z NICH UŽ JSOU NA CESTĚ DO JAPONSKA A ŽE ON SÁM JE RÁD, ŽE TAM NEMUSÍ. DÁVEJ NA SEBE POZOR! O.K.? RYDELL.

"O.K.," řekl Laney a vzpomněl si, jak se jednou, navzdory Rydellově radě, vydal do Šťastného Draka, protože nemohl spát. V každém bloku byly děsivě vyhlížející bionické prostitutky, ale jinak bylo všude poměrně klidno. Někdo napsal na jednu stranu Šťastného Draka citát J. D. Shapelyho a vedení mělo tolik rozumu, že ho tam nechalo, čímž začlenili svůj obchod do typického života ve dvacátém čtvrtém století. Mohli jste tu koupit lístky do loterie, baterie i testy na nejrůznější onemocnění. Mohli jste tu posílat faxy, využít hlas-mail nebo e-mail. Laneyho napadlo, že to byl pravděpodobně jediný obchod v rozsahu několika mil, který prodával věci, které člověk skutečně potřeboval, ostatní prodávaly předměty, o kterých si jeden ani neuměl představit, že by je kdy vůbec chtěl mít. Přečetl si fax ještě jednou, prošel chodbou a otevřel si kartou dveře.

Na posteli měl mělký košík, vyložený bílým ubrouskem s neznámými předměty. Když se podíval zblízka, ukázalo se, že se jedná o jeho ponožky a spodní prádlo. Všechno bylo čisté a zabalené do malých papírových sáčků s logem elfí chaloupky. Otevřel zrcadlové dveře úzké skříně, rozsvítil vnitřní světlo a zjistil, že jeho košile jsou úhledně navěšené na ramínkách, včetně té modré bavlněné, ze které si Kathy Torrance vždycky dělala legraci. Všechny vypadaly jako nové. Dotkl se jedné s mírně nakrčeným rukávem. Pak se podíval na Rydellův fax, který měl poskládaný v ruce. Představoval si, jak se Kathy Torrance vydala bezhlavě z Los Angeles rovnou za ním. Uvědomil si, že si ji nedokáže představit, jak spí. Nikdy ji neviděl spát, a nějak mu připadlo, že to je záležitost, kterou dobrovolně nikdy nedělá. Při divokých vibracích supertronickeho letadla se raději bude dívat oknem na šedou prázdnotu nebo na obrazovku svého počítače. A bude na něj myslet.

Ozvalo se tiché zabzučení a obrazovka za ním se rozsvítila. Laney nadskočil leknutím nejméně o čtyři palce. Obrátil se a uviděl logo BBC. Yamazakiho druhé video.

Viděl z videa už asi třetinu, když někdo zazvonil u dveří. Rez se procházel po úzké stezce uprostřed džungle, na sobě měl sluneční brýle, vybledlý khaki oblek a lýkové sandále. Jak šel, něco si propěvoval, byla to jednoduchá melodie beze slov, opakoval ji stále dokola a zkoušel různé tóny a obměny. Jeho nahá prsa se leskla potem, a když zavál větřík, košile se mu odhrnula a odhalila kousek tetování. V ruce měl bambusový klacík, o který se při chůzi opíral a vyklepával si s ním melodii do taktu. Laney měl zvláštní podezření, že právě z této melodie vznikla časem píseň, jejíž kopii se prodalo několik milionů, ale stále ji nedokázal přesně určit. Zvonek u dveří zazvonil znovu.

Vstal, přistoupil ke dveřím a stiskl tlačítko. "Ano?"

"Halo?" ozval se ženský hlas.

Dotkl se obrazovky velikosti kreditní karty, která byla umístěna na dveřích, a uviděl tmavovlasou ženu. Byla to technická, se kterou se setkal ve skladišti. Odemkl dveře a otevřel.

"Yamazaki si myslí, že bychom si spolu měli promluvit," řekla.

Laney viděl, že na sobě měla černý kostým s úzkou sukní a černé punčocháče.

"Neměla byste nyní nakupovat dodávku?" zeptal se a ustoupil o krok stranou, aby mohla vejít.

"Už ji máme," odpověděla a zavřela za sebou dveře. "Když se Lo/Rez rozhodne vyhazovat peníze, rozhazuje. Obvykle ale špatným směrem." Podívala se na obrazovku, kde Rez stále propěvoval a odháněl od sebe nepříjemný hmyz.

"Domácí úkol?"

"Yamazaki."

"Arleigh McCrae," řekla, vytáhla z malé kabelky vizitku a podala mu ji. Její jméno, čtyři telefonní čísla a dvě adresy.

"Máte vizitku, pane Laney?"

"Colin. Ne, nemám."

"Mohou vám v recepci nějaké udělat. Každý tady nosí vizitky."

Zasunul si kartičku do kapsy u košile. "Blackwell mi žádnou nedal. Ani Yamazaki."

"Měla jsem na mysli mimo organizaci Lo/Rez. Je to, jako kdybyste neměl ponožky."

"Já mám ponožky," řekl Laney a ukázal na košík na posteli. "Máte chuť se dívat na dokumentární pořad BBC o Lo/Rez?"

"Ne."

"Myslím, že to nemohu vypnout. Dozvěděl by se to."

"Tak zkuste alespoň ztlumit zvuk. Manuálně."

"Pravý technik," prohlásil Laney.

"S dodávkou a zařízením za několik milionů jenů, které vám, jak se zdá, nebylo k ničemu," dodala, posadila se do jednoho ze dvou křesel a přehodila si nohu přes nohu.

Laney se posadil do druhého křesla. "To není vaše chyba. Dostali jste mě dovnitř docela dobře. Ale není to ten správný druh dat, na která jsem zvyklý."

"Yamazaki mi řekl, že by se vám to mělo podařit," řekla. "Já jsem mu nevěřila."

Laney se na ni podíval. "Nemohu vám pomoci." Měla na levém lýtku tři usmívající se slunce.

"To je vetkané do punčoch."

Laney zvedl hlavu. "Doufám, že se mě nehodláte ptát, abych vám vysvětlil, za co mě vlastně vaši lidé platí," řekl.

"Protože nemohu. Nevím."

"Žádný strach," řekla. "Jsem tu jen kvůli práci. Ale za co jsem placená v tomto okamžiku já, je zjistit, co bychom mohli udělat, abyste vy byl schopen splnit to, kvůli čemu jste byl najat."

Laney se podíval na obrazovku. Nyní probíhal záznam z koncertní šňůry a Rez tančil s mikrofonem v ruce. "Vy už jste to video viděla, je to tak? Myslel to vážně, když v rozhovoru mluvil o ,sino-keltismu'?"

"Vy jste se s ním ještě nesetkal, že ano?"

"Ne."

"Není to jednoduché poznat, co myslí Rez vážně, a co ne."

"Ale jak může být sino-keltský mysticismus, když Číňané a Kelti nemají žádnou společnou historii?"

"Protože Rez sám je napůl Číňan a napůl Irčan. A pokud vůbec existuje něco, co myslí vážně..."

"Ano?"

"Pak je to Rez."

Laney zíral zachmuřeně na obrazovku, jak Rezův zpěv vystřídal detailní záběr na Loovi ruce, objímající černou kytaru.

Předtím se jistý ctihodný britský kytarista v dokonalém tvídovém obleku domníval, že skutečně nečekali, že by se z tehajwanské kapely mohl objevit nový Hendrix, ale od něj to také nikdo nečekal, že ano?

"Yamazaki mi všechno vyprávěl. Co se vám stalo a tak," řekla Arleigh McCrae. "Až na jeden bod."

Laney zavřel oči.

"Ten pořad se nikdy na obrazovce neobjevil, Laney. Lidé z Mimo kontrolu celou záležitost pustili. Co se stalo?"

???

Rozhodl se posnídat vedle malého bazénu v Chateau. Prošel kolem domáckých bungalovů, které, jak mu Rydell prozradil, vznikly teprve přednedávnem. Byla to jediná část dne, kdy se cítil ve své kůži, nebo alespoň do té doby, než přijel Rice Daniels. Obvykle si dával tři šálky kávy, vajíčka a slaninu.

Daniels přecházel terasu a mířil k jeho stolu chůzi, která se dala přesněji popsat spíš jako poskakování. Laney v duchu připisoval jeho chování účinku nějaké drogy, přestože o tom neměl sebemenší důkaz. A skutečně, Danielsův jediný veřejný požitek spočíval v několika šálcích kávy bez kofeinu s plátkem citrónové kůry. Na sobě rád nosil volné vlněné obleky v bezové barvě a košile bez límce.

Toho rána však Daniels nebyl sám, a Laney v jeho skákavé chůzi vycítil nedostatek dobré nálady. Byla v tom jistá dávka hořkosti, a bolestivě těsné brýle se zdály ještě těsnější než obvykle. Vedle něho šel šedovlasý muž v tmavě hnědém obleku západního střihu. Muž měl vystoupilý, ostře zahnutý nos a nad ním se vyjímaly černé sluneční brýle. Na nohou měl boty z aligátora a v ruce nesl zašlý kufřík z ošoupané kůže. Laney měl z dálky pocit, že je rukojeť omotaná kusem ohebného drátu.

"Laney," řekl Rice Daniels, když došel ke stolu, "tohle je Aaron Pursley."

"Nevstávejte, synu," řekl Pursley, přestože to Laney neměl ani v nejmenším v úmyslu. "Právě vám sem nesou snídani." Jeden z mongolských číšníků se vynořil z bungalovů a nesl v ruce tácek. Pursley položil otřískaný kufřík na zem a přitáhl si jednu z bíle natřených kovových židlí. Číšník před Laneyho položil jeho vajíčka. Laney podepsal účet a přidal patnáct procent spropitného. Pursley se začal přehrabovat v obsahu svého kufříku. Na prstech obou rukou měl půl tuctu mohutných stříbrných prstenů, v některých měl dokonce zasazené těžké kameny. Laney si nevzpomínal, kdy naposledy viděl někoho, kdo by s sebou nosil takovou hromadu papírů.

"Vy jste právník," řekl Laney. "V televizi."

"To je tedy pravda, synu." Pursley pracoval na pořadu "Policajti v nesnázích" a předtím se proslavil tím, že obhajoval své slavné klienty. Daniels se neposadil, místo toho se postavil za Pursleyho. Zaujmul svůj typický shrbený postoj a vrazil ruce do kapes u kalhot. "Tady to máme," řekl Pursley. Vytáhl kus modrého papíru. "Nenechte si vychladnout ta vejce."

"Posaďte se," pobídl Laney Danielse. Daniels za svými brýlemi několikrát zamrkal.

"Takže," začal úředním tónem Pursley, "vy jste byl ve Federálním sirotčinci v Gainesville, jak se tu praví. To bylo od dvanácti do sedmnácti let."

Laney se podíval na svá vajíčka. "Správně."

"Zúčastnil jste se v průběhu těch několika let nějakých drogových testů? Byl jste předmětem experimentů?"

"Ano," řekl Laney a jeho vajíčka se od něj jaksi začala vzdalovat jako obrázek v časopise.

"Bylo to z vaší strany dobrovolné?"

"Dostával jsem za to odměnu."

"Takže dobrovolné," řekl Pursley. "Byl jste někdy závislý na 5-SB?"

"Nikdy nám neřekli, co nám dávají," řekl Laney. "Někdy nám místo toho dávali jen nějakou náhražku."

"5-Bs si ale přece nemůžete s náhražkou splést, synku, ale myslím, že to velmi dobře víte."

Což byla pravda, ale Laney jen mlčky seděl.

"Takže?" Pursley si sundal velké těžké brýle. Oči měl chladně modré a kolem měl hluboké vrásky.

"Pravděpodobně jsem to dostával," řekl Laney.

Pursley uhodil papíry o stehna. "No, tak to bychom měli. Jste si tím téměř jistý. Teď mi řekněte, víte, jak tato droga ovlivnila většinu zkoušených subjektů?"

Také Daniels si sundal brýle a začal si třít nos. Oči měl přitom zavřeně.

"Ta věc proměňovala mužské jedince ve fixované vrahy," řekl Pursley, opět si nasadil brýle a vrátil papíry zpátky do

kufříku. "Stává se to většinou až po mnoha letech. Většinou jdou po tvářích z médií, politikách... A to je důvod, proč je to nyní jedna z nejnelegálnějších substancí, po které každá země přísně jde. Droga, která z obyčejných chlapů dělá jedince, kteří touží špehovat a zabíjet politiky. No, chlapče, to tedy je něco." Chladně se zasmál.

"Ale já nejsem ten případ," řekl Laney. "Já nejsem takový."

Daniels otevřel oči. "Na tom nezáleží," řekl. "Na čem ale záleží, je, že Slitscan může naše materiály snadno zničit tím, že se zmíní o možnosti, ať už je jakkoliv nepravděpodobná, že jste jedním z nich."

"Už chápete, synu," řekl Pursley, "zapojili vás do té práce proto, že jste k tomu měl přirozené předpoklady, dokázal jste špehovat známé lidi. Asi jste jim o tom nic neřekl, že ano?"

"Ne," odpověděl Laney, "neřekl."

"Tak tady to máte," řekl Pursley. "A oni teď řeknou, že vás najali, protože jste byl dobrý, ale vy jste byl jednoduše příliš dobrý."

"Ale ona přece nebyla slavná," řekl Laney.

"Ale on je," opravil ho Rice Daniels, "a oni řeknou, že jste šel po něm. Řeknou, že to celé byl váš nápad. Umyjou si ruce a zbaví se zodpovědnosti. Budou mluvit o svých vlastních pátracích metodách, o svých vlastních kvantitativních analytících. A nikdo, Laney, vůbec nikdo se na náš pořad nebude dívat."

"Tak to je v kostce celé," řekl Pursley a vstal. Zvedl ze země kufřík. "To je pravá slanina?"

"Říkají, že ano," odpověděl Laney.

"Sakra," prohlásil Pursley, "tyhle hollywoodské hotely jsou tedy něco." Natáhl k Laneymu ruku a on mu s ní potřásl.

"Rád jsem vás poznal, synu."

Daniels se ani neobtěžoval říct sbohem. O dva dny později pročetl Laney svá vydání a zjistil, že to celé začalo. Měl účet na své vlastní jméno s třemi šálky kávy, smaženými vejci, slaninou i patnáctiprocentním spropitným

Arleigh McCrae na něj užasle hleděla.

"A oni to vědí?" zeptala se. "Víte to Blackwell?"

"Ne," řekl Laney, "tuhle část neznají." Podíval se na Rydellův fax, poskládaný na stolku vedle postele. Ani o tom nevěděli.

"Co se stalo potom? Co jste udělal?"

"Zjistil jsem, že jsem platil alespoň za část právníků, které pro mě sehnali. Nevěděl jsem, co mám dělat. Seděl jsem u bazénu. Vlastně to bylo docela zábavné. O ničem konkrétním jsem nepřemýšlel. Víte, jak to myslím?"

"Možná," řekla.

"Pak jsem se od jednoho muže z ochranky hotelu doslechl o nové práci."

Pomalou potřásla hlavou.

"Cože?" zeptal se.

"Ale nic," řekla. "Zapadáte do toho stejně jako ten zbytek. Pravděpodobně sem dobře zapadnete."

"Do čeho?"

Podívala se na hodinky z černé nerezové oceli a černým nylonovým řemínkem. "Večere je v osm, ale Rez se jako obvykle zpozdí. Pojdte se se mnou projít a něčeho se cestou napijeme. Já vám pak povím, co o tom celém vím já."

"Pokud chcete," řekl Laney.

"Platí mi za to," řekla a vstala.

20

Monkey Boxing

Mezi stanicemi se za oknem tichého vlaku míhaly šedavé jiskry. Bylo to, jako kdyby něco vibrovalo rozhodnou rychlostí, jen předcházející nutnosti jakéhosi nového způsobu bytí.

Chia a Masahiko si našli dvě sedačky mezi trojicí školaček v kostkovaných sukňích a obchodníkem, který si četl tlustý japonský časopis s komiksy. Na obale byla postava ženy s obrovskými prsy a bradavkami, které jí prosvítaly skrz síťovinové oblečení jako oči nějakého kar-touna. Chia si všimla, že umělec věnoval víc času vypracování síťoviny, každému uzlíku a zámotku, a pak ženiným prsům. Po tváři té ženy stékal potůček potu, jak se snažila uniknout před někým, kdo na obalu časopisu nebyl vidět.

Masahiko si rozepnul horní dva knoflíky u své tuniky a vytáhl šest palců velký předmět čtvercového tvaru z pevného a tmavého materiálu. Nebylo to však silnější než tabulka skla. Opatrně předmět oprášil prsty pravé ruky a pod jeho dotekem se na něm objevily barevné lesklé šmouhy. Přestože ve vlaku byla tma, Chia v černém předmětu poznala kontrolní destičku jeho počítače.

Chvilku studoval displej, pak ho znovu pohladil a nad výsledkem se znepokojeně zamračil. "Někdo se na mě zaměřil," řekl, "a na Mitsuko..."

"Na restauraci?"

"Na naši uživatelskou adresu."

"Jaký druh zaměření to je?"

"Já nevím. Není v tom žádná souvislost."

- Až na mě.

"Řekni mně něco o Sandbendrech," řekl Masahiko a vrátil kontrolní destičku zpět do náprsní kapsy.

"Začalo to celé ženou, která pracovala jako technická návrhářka," řekla Chia a byla ráda, že změnil téma hovoru. "Její manžel byl klenotník a zemřel na nějakou nervovou chorobu dříve, než přišli na to, jak se to léčí. Ale ten muž byl zarytý zastáncem životního prostředí a nenáviděl způsob, jak se vyráběla elektronická zařízení - jen pár čipů a ovládacích panelů uvnitř plastové ulity. Ty ulity byly právě tím, pro co je lidé kupovali, řekl, a tak začal zjišťovat, jestli je někdo recykluje,

a zjistil, že ne. Takže ještě předtím, než onemocněl, začal sbírat opotřebovaný hardware a začal ho skládat s věcmi, které vyráběl ve svém obchodě. Jednoduše vyrobil pevné bronzové pouzdro na minidisk, ebenové výplně, vyřezávané kontrolky ze zkamenělé slonoviny, tyrkysu a kamenných krystalů. Vážilo to víc, jistě, ale ukázalo se, že se to lidem líbí, stejně jako si oblíbili svou hudbu nebo vlastní vzpomínky, cokoliv... Zkrátka, dávalo jim to pocit doteku s přírodou... A lidé se rádi dotýkali všech těch věcí: kovu, hladkého kamene... A jakmile jsi měl pouzdro, když výrobce přišel s novým modelem, no, zkrátka když byla elektronika lepší, jednoduše jsi vytáhl to staré a vložil jsi do svého pouzdra nové. Takže jsi měl stále ten samý objekt, ale jeho funkce byla lepší."

Masahiko měl zavřené oči a zdálo se, že mírně příkvyuje, možná to ale způsoboval jen pohyb vlaku.

"A ukázalo se, že se to začalo líbit dalším lidem. Tak si ten muž začal vyřizovat nejrůznější povolení, aby tu věc mohl začít vyrábět. Jedno z prvních povolení se týkalo klávesnice, jednotlivé klávesy byly ze starých pian a písmena byla vytvořená ze stříbra. No ale pak onemocněl..."

Masahiko otevřel oči a Chia zjistila, že nejen že ji poslouchá, ale dokonce je netrpělivý, aby se dozvěděl víc.

"Takže pak po jeho smrti začala softwarová technická o tom celém uvažovat a chtěla udělat něco, co by z toho, co dělal, vytvořilo něco jiného. A tak ze všech bank vybrala své úspory a koupila v zálivu v Oregonu malý pozemek..."

A vlak zatím dojel do Shinjuku a všichni vstali a zamířili ke dveřím. Obchodník vstal, pečlivě poskládal komiksový časopis a zasunul si ho do podpaží.

Chia zaklonila hlavu a podívala se na nejpodivnější budovy, jaké kdy viděla. Měly tvar pradávné představy lidí o robotech - vypadaly jako zjednodušené lidské postavy s rukama a nohama z průhledného plastu a konstrukce z oceli. Tělo se zdálo být postavené z červených, žlutých a modrých cihel v nějakém konkrétním vzoru. Výtahy, jezdící schody a pohyblivé strany se vynořovaly uprostřed bílého kouře, který se v pravidelných intervalech valil z obrovských úst kamenné tváře.

"To je Tetsujinská budova," řekl Masahiko. "Monkey Boxing byl právě tam."

"Co je to?"

"Ósacký institut hraček," řekl. "Také Monkey Boxing byl ve stejném stylu." Zkontualoval vlnité čáry na svém kontrolním zařízení. Ukázal do jedné ulice a prošli kolem rychloobslužné restaurace, zvané Kalifornský rajch. Její obchodní značka byla stylizovaná ve tvaru palmového stromu z nerezové oceli a jednou z těch věcí v podobě hákového kříže, jaké si Mešbekové malovali na ruce při hodinách evropských dějin. To vždycky strašlivě učitele rozčililo, ale Chia si nepamatovala, že by si tam také malovali nějaké palmové stromy. Dva z nich se tenkrát do sebe pustili, když se pohádali, kterým směrem mají být háky na kříži, jestli by měly být na levou nebo na pravou stranu. Jeden z nich na toho druhého vytáhl pušku, jakou si sami vyráběli ze starých fotoaparátů, takže učitel musel zavolat policii.

"Deváté patro, budova Bohatství mokřých listů," řekl a začal se prodírat hustým davem. Chia se vydala za ním a přemýšlela, jak dlouho ještě bude cítit poletovou nevolnost, a jak se dá poznat od obyčejné únavy.

Možná to, co nyní cítila, bylo to, co ve škole nazývali kulturním šokem. Cítila, že každý malý detail v Tokiu byl dostatečně odlišný, aby vytvořil tokové napětí, něco, co se stavělo proti jejím očím, takže se unavily registrovat všechny ty odlišnosti, malé uličky lemované stromy, které měly kmény pokryté nějakým pletivem, neonově avokádové barvy telefonů, vážné vypadající dívka s kulatými obroučkami a šedým tričkem s nápisem "svobodná vagína". Chia měla oči dokořán, aby všechny ty věci nasála a pochopila, ale nyní byly její oči už tak unavené, že se rozdílly začaly vytrácet. Chvilka měla pocit, že kdyby přimhouřila oči a podívala se tím správným směrem, všechno by se proměnilo zpátky do Seattlu, do nějaké části města, kam chodila se svou matkou. Zastesklo se jí po domově. Pokaždé, když vykročila levou nohou dopředu, cítila, jak se jí řemen tašky zařezává do ramene.

Masahiko zatočil za roh. Zdálo se, že v Tokiu nejsou žádné úzké stezky, tedy ne ve smyslu malých ulic, které odbočovaly od těch hlavních. Místa, kam lidé odkládali odpadky a kde nebyly žádné obchody. Byly tu menší ulice a ještě menší, ale člověk nikdy nedokázal předem určit, co v nich najde: někdy to byla opravná bot, jindy drahý vlasový salon, prodejna s čokoládou nebo obchod s časopisy, kde Chia uviděla kýčovitý časopis s polonahou dívkou, omotanou v podivné síťovině.

Znovu zatočili a ocitli se v místě, které Chia považovala za další hlavní ulici. Tedy, rozhodně tu jezdila auta. Podívala se do jedné užší ulice, která odtud vybíhala, a ucítila ve spáncích podivný tlak. Není to snad místo, kde má Eddie ten svůj klub? Whiskey klon? Bylo to přesně za tímto rohem? Nebo ne? Jak asi mohla tato část města - Shinjuku - být velká? Co když těsně vedle ní zastaví graceland? Co když ji Eddie a Maryalice hledají?

Prošli kolem brány, ve které mizela auta. Nahlédla dovnitř a uviděla, že je to jakási benzinová stanice. "Kde to je?" zeptala se.

"V budově Bohatství mokřých listů," řekl a ukázal před sebe.

Vysoké a úzké nápisy se tyčily na rohu každého patra. Vypadaly téměř jako všechny ostatní, ale ona měla pocit, že Eddieho byl větší. "Jak se dostaneme nahoru?"

Dovedl ji do vstupní haly v přízemí lemovaném řadou malých obchodů. Bylo tu příliš mnoho zrcadel, světel a věcí na prodej, až se vpíjely do sebe. Vstoupili do výtahu, kde to páchlo kouřem. Chlapec řekl něco japonsky a dveře se zavřely. Uvnitř se rozezvučela nějaká tichá píseň. Masahikovi to šlo na nervy, jak se zdálo.

V devátém patře se dveře opět otevřely a před nimi se vynořil zaprášený muž s páskou na hlavě. Podíval se na Chiu.

"Jestli jsi z toho časopisu, pak jdeš o tři dny dřív," řekl. Stáhl si pásku z hlavy a oťel si s ní tvář. Chia si nebyla jistá, jestli je ten muž Japonec, nebo není. Nedokázala dokonce ani určit jeho věk. Měl hnědé, krví podlité oči, husté obočí a černé vlasy, stažené dozadu a svázané gumíčkou do culíku. Tu a tam měl několik šedivých pramenů.

Za ním byl neustálý zmatek a lomoz, jak na sebe pokřikovali další muži něco v japonštině. Kdosi před sebou tlačil káru z

oranžového plastu, naloženou smetanými kabely a umělohmotnými úlomky se zlatým a červeným zdobením. Část podepřeného stropu se utrhla a na zem spadlo několik kabelů. Ozval se další křik.

"Hledám Monkey Boxing," řekla Chia.

"Drahoušku," odpověděl ten muž, "to jsi přišla trochu pozdě." Měl na sobe kombinézu z černého papíru s vyhrnutými rukávy. Na holé kůži měl řadu modrých čar a kruhů, které představovaly nějaké primitivní zdobení. Protřel si oči a zadíval se na ni. "Tak ty nejsi z toho londýnského časopisu?"

"Ne," řekla Chia.

"Ne," souhlasil. "Taky ses mi zdála na takovou práci trochu mladá."

"Tohle je Monkey Boxing?"

Další část stropu se zřítíla na zem. Zaprášený muž si ji pozorně prohlížel. "Odkud jsi říkala, že jsi?"

"Ze Seattlu."

"A ty jsi v Seattlu slyšela o Monkey Boxing?"

"Ano..."

Mírně se usmál. "To je tedy dobré, slyšela o tom v Seattlu... A ty ráda chodíš do klubů, zlato?"

"Jmenuju se Chia McKenzie..."

"Jun. Já se jmenuju Jun, drahoušku. Jsem majitel, návrhář, DJ. Ale přišla jsi moc pozdě. Je mi líto. Všechno, co zbylo z Monkey Boxing, právě odjíždí pryč tady v těch kárkách. Zbyly z toho jen střepy. Jako z každého snu. Dokud tady ten klub ještě byl, chodila sem spousta lidí. Trvalo to skoro celé tři měsíce. Slyšela jsi někdy o shaolinském chrámu? O celé té záležitosti mnichů-válečníků?" Povzdechl si. "To byl úplný ráj. Každý kousek toho všeho. Barmani z Okinawy si všichni po prvních třech dnech oholili hlavy a začali nosit oranžové sutany. Já jsem vynikal za DJským pultem. Byla to taková vize, rozumíš? Ale to je přirozená součást pohyblivého světa. Jsme ve vodním proudu a každý z nás se snaží být filozofem. Ale kdo je ten tvůj přítel? Líbí se mi jeho vlasy..."

"Masahiko Mimura," řekla Chia.

"Líbí se mi jeho černá košile," řekl ten muž. "Mishima a Dietrich v jednom, když se to udělá správně."

Masahiko se zamračil.

"Jestliže je Monkey Boxing pryč," řekla Chia, "co budete teď dělat?"

Jun si nasadil pásku na hlavu. A mírně se zamračil. "Další klub, ale já ho nebudu navrhovat. Řekli mi, abych to prodal. A tak jsem to udělal, i když tady zůstanu jako výkonný ředitel. Dostanu dobře zapláceno a půjčí mi byt, ale celý koncept..." pokrčil rameny.

"Byl jste tady tu noc, co Rez prohlásil, že se ožení s idoru?"

Nakrčil obočí a podíval se na ni. "Musel jsem podepsat jistou dohodu," řekl. "Tak ty nejsi z žádného časopisu?"

"Ne."

"Myslím, že kdyby se tu tenkrát neobjevil, mohl by náš klub pořád ještě běžet. A opravdu on nebyl z těch, o které bychom tu kdovíjak stáli. Měli jsme tu Mariu Plaz hned potom, co se rozešla se svým přítelem. Lidé z public relation a novináři se na nás lepili jako mouchy. Ona je tady hodně slavná, to jsi věděla? Ale měli jsme tu i Modrého Ahmeda z Chromovaného Koránu, a novináři si toho sotva všimli. Přesto když tu byl Rez a jeho přátelé, neměli jsme s novináři žádné problémy. Nejdřív sem poslal toho obrovského chláпка. Jeho tvář vypadala, jako kdyby ji používal místo kuchyňského prkynka na krájení. Přišel za mnou a řekl mi, že Rez slyšel o tomhle místě, chystal se ho navštívit s několika přáteli. Pak mě požádal, abych tu někde v soukromí nachystal pro něj stůl... No, musel jsem opravdu přemýšlet, kdo to vlastně ten Rez je. Pak mi ale v hlavě kliklo. Jasně, řekl jsem, fajn, a srazili jsme tři stoly dohromady v zadní části klubu, a dokonce jsme si od gumi chlapců půjčili fialový kordon."

"A co Rez? Přišel?"

"Jasně. O hodinu později už tam byl. Usmíval se, potřásl si s námi rukou a zazpíval pár písniček na přání, i když ho lidé ještě žádali o přídavek. Byli s ním čtyři ženy, dva další muži a potom ten velký chlápek. Měl na sobě ohromně hezký černý oblek. Vypadalo to, že byli někde venku na večeři. Rozhodně se smáli na celé kolo." Otočil se a řekl něco jednomu z dělníků v obnošených botách a černých ponožkách.

Chia, která neměla nejmenší tušení, jaký vůbec Monkey Boxing byl, si představovala Reze a jeho společníky, jak sedí u stolu a kolem je plno japonských lidí, kteří dělali přesně to, co se v takových klubech dělá. Možná tancovali.

"Pak náš hrdina najednou vstal a šel na toaletu. Ten mohutný chlapík také vstal, aby šel s ním, ale on jen mávl rukou, aby zůstal sedět. Všichni u stolu se smáli, ale ten obr z toho neměl moc velkou radost. Pak vstaly dvě ženy, že půjdou s ním. Ale jim taky naznačil, aby zůstaly sedět. Ozval se ještě větší smích. Ne že by mu ostatní nevěnovali tolik pozornosti. Já jsem se asi za pět minut vydal za DJský pult, abych pustil mimořádně ostrou muziku ze severní Afriky. Musel jsem dobře odhadnout lidi, abych poznal, co jim mám pustit. Ale pak se Rez zase objevil, vmísil se do davu, ale jen pár lidí si toho všimlo a přestalo tancovat."

Co to bylo za klub, když lidé při pohledu na Reze ani nepřestali tancovat?

"No a já jsem zatím přemýšlel, v jakém pořadí jim budu muziku pouštět, když se přede mnou najednou objevil. Usmíval se a měl takové divné oči, přísahal bych, že se sebou na toaletě něco prováděl, jestli víš, co tím chci říct."

Chia přikývla. Co tím jen myslel?

"Položil mi ruku na rameno a zeptal se, jestli by mi vadilo, kdyby něco řekl lidem? Řekl, že o něčem už dlouho přemýšlí, a že už si to konečně srovnal v hlavě a teď by to chtěl lidem říct. Najednou se tam zase objevil ten velký chlápek a chtěl vědět, jestli je nějaký problém. Všechno je v pořádku, řekl mu Rez a pevně mi sevřel rameno. Prej že jen chce říct pár slov davu."

Chia se podívala na Junova ramena a přemýšlela, kterého z nich se Rez dotkl svou rukou. "A tak to udělal," řekl Jun.

"Ale co přesně řekl?" zeptala se Chia.

"Plácal samé nesmysly, zlato. O evoluci, technologii a vášni, o tom, že lidé hledají neustále krásu, o své vlastní palčivé touze skončit svůj život s nějakou softwarovou panenkou. Samé nesmysly." Posunul si palcem pásek na hlavě, ale ten mu spadl zpátky do očí. "A protože to udělal, protože si v mém klubu otevřel pus, Lo a Rez koupili můj klub. Koupili i mě, a já jsem podepsal dohodu, že nebudu s nikým mluvit o tom, co se tu stalo. A teď, když mě ty i tvůj roztomilý přítel omluvíte, mám nějakou práci."

21

Muž na stráž

Na křižovatce blízko hotelu stál nějaký muž na chůdách. Na sobě měl oblek z bílého papíru, masku proti výfukovým plynům a přes ramena měl pásky, na kterých mu visely zepředu a zezadu dvě velké tabule s nějakým nápisem v japonštině. Balancoval, jak se otáčel kolem dokola na proudy chodců, procházející za ním a kolem něj.

"Co to je?" zeptal se Laney a ukázal na muže, stojícího na podstavci.

"Sekta," řekla Arleigh McCrae. "Nová Logika. Tvrdí, že svět skončí, až sloučená váha všech lidských nervových systémů dosáhne nějaké specifické hodnoty."

Velmi dlouhá, několikacíferná čísla na tabulce.

"A to je ono?" zeptal se Laney.

"Ne," řekla, "to je jen poslední odhad celkové váhy." Když byli ještě v hotelu, odskočila si do svého pokoje pro dlouhý kabát, který měla nyní na sobě, a nechala Laneyho, aby se převlékl do čistých ponožek, spodního prádla a modré košile. Neměl žádnou kravatu, tak si alespoň zapnul košili až ke krku a oblékl si přes ni bundu. Přemýšlel, jestli všichni, co pracují pro Lo/Rez, bydlí ve stejném hotelu.

Laney uviděl mužovy oči za průhledným průzorem. Byl to pohled vážné trpělivosti. Jeho chůdy byly docela obyčejné, jaké používali dělníci, když natírali stropy. "A co se má stát, až nebude hodnota nervových systémů správná?"

"Začne nový řád bytí. O tom ale moc nemluví. Zdálo se, že o ně Rez projevil neobvyklý zájem. Snažil se domluvit si schůzku se zakladatelem sekty."

"A-?"

"Zakladatel to odmítl. Řekl, že Rez si vydělává tím, že manipuluje s lidskými nervovými systémy a že to z něj dělá nedotknutelného."

"Byl kvůli tomu Rez nešťastný?"

"Podle Blackwella ne. Blackwell říkal, že se dokonce zdálo, jako by ho to i rozveselilo."

"A on obvykle nebyval veselý?" Laney ustoupil stranou, aby se vyhnul bicyklu, který se objevil v protisměru.

"No, řekněme, že věci, které znepokojovaly Reze, nebyly věci, které znepokojují ostatní lidi."

Laney si všiml tmavozelené dodávky, která právě projížděla kolem nich. Vůz měl reflexní neprůhledná okna a poznávací značku zakrytou tmavým plastickým rámečkem. "Myslím, že nás někdo sleduje," řekl.

"To je dobře. Nechtěla jsem ten podivně chromovaný vůz, ve kterém by vypadali jako zlaté rybky, ale musela jsem zařídit tu poznávací značku. Kam půjdeme, tam pojede auto. I když zaparkovat tady někde je největší úkol, který je dnes v noci čeká. A teď," řekla, "půjdeme tudy."

Zamířili k úzkému prudkému schodišti, lemovanému růžovými stěnami. Laney zaváhal, ale pak si všiml tabule se zářivým nápisem v pastelových barvách: GUMOVNÍK. Zamířil po schodech dolů a dodávka se ztratila z dohledu. Bar ve stylu žvýkaček, pomyslel si, a pak ho napadlo, že si na to všechno začíná pomalu zvykat. Přesto se neodvážil dotknout růžových stěn ze žvýkací gumy.

Zamířil mezi růžové a šedé produkty, které na první pohled nevypadaly, že by se daly žvýkat. Stěny byly ověšeny starými pozůstatky národa, kde se narodil. Barvená ocel, starodávné kartony, mírně osvětlené. Obrázky z gumy.

Bozooka Joe uprostřed, postava pro Laneyho naprosto neznámá.

"Chodíte sem často?" zeptal se Laney, když se usadil na barové židli s křiklavě růžovým polštářem. Bar byl vyzdobený tisíci obalů od žvýkaček.

"Ano," řekla, "ale hlavně proto, že to není příliš známé místo. A navíc se tu nekouří, což je v tomto městě velmi vzácné."

"Co je to Černá Černá?" zeptal se Laney a podíval se na plakát s automobilem ze čtyřicátých let, řítícím se ulicemi. Vedle nápisu Černá Černá bylo také něco v japonštině.

"Guma. Můžete si ji tu koupit," řekla. "Všichni taxikáři to žvýkají. Obsahuje spoustu kofeinu."

"V gumě?"

"Kromě toho tady prodávají žvýkačky s obsahem nikotinu."

"Myslím, že si raději dám pivo."

Když si objednali u servírky ve stříbrných šortkách a křiklavě růžové halence, Arleigh otevřela kabelku a vytáhla z ní malý notebook. "Tohle jsou lineární topografy některých struktur, do kterých jste dnes odpoledne vstoupil." Podala Laneymu notebook. "Mají formát, kterému se říká Živý strom. Verze 7,2."

Laney se probíral řadou obrázků: abstraktní geometrické tvary v lineární perspektivě. "Nevím, jak je čist," řekl.

Nalila si saké. "Opravdu vás vycvičil DatAmerica?"

"Prošel jsem výcvikem několika Francouzů, kteří měli rádi tenis."

"Živé stromy z DatAmerica. Mají nejlepší software kvantitativních analytiků." Zavřela notebook a vrátila ho zpět do kabelky.

Laney si nalil pivo. "Slyšela jste někdy o něčem, čemu se říká TIDAL?"

"Tidal?"

"Je to zkratka. Asi."

"Ne." Zvedla malý šálek a začala do něj foukat, jako když si malé dítě chladí čaj.

"Byla to jedna ze záležitostí DatAmerica, nebo alespoň začátek. Myslím, že se to nikdy nedostalo na trh. Ale právě díky tomu jsem se naučil hledat nodální body."

"Dobrá," řekla. "Co jsou ty nodální body?"

Laney se zadíval na bublinky ve svém pivu. "Je to, jako když vidíte věci skrz mraky," řekl. "Až na to, že věci, které vidíte, tam skutečně jsou."

Položila šálek na stůl. "Yamazaki mě ujišťoval, že nejste blázen."

"Ono to není nic šíleného. Je to způsob, jak postupujete při nízkostupňovém širokospektrálním příkonu. Má to něco společného s určovaním vzorů."

"A Slitscan vás na základě toho najal?"

"Najali mě, když jsem jim ukázal, že to funguje. Ale nedokážu to udělat s daty, které jste mi dneska ukázali."

"Proč ne?"

Laney zvedl sklenici s pivem. "Protože to je, jako když se snažíte připít si s bankou. Není to osoba. Nepije. Nemá si kam sednout." Napil se. "Rez nevytváří žádný vzor, který bych si mohl přečíst, protože všechno, co dělá, je zastřené. Je to jako hledat osobní zvyklosti ve výroční zprávě předsedy správní rady. Nic tam není. Zvenčí to vypadá jako Živý strom. Když vstoupím do nějaké specifické oblasti, není žádný způsob, podle kterého bych byl schopen určit, jak ta data souvisí s dalšími oblastmi, chápete? Musí to být racionální." Poklepal prsty o obaly od žvýkaček. "Někde v Irsku je hostinec s výhledem na mořskou pláž. Ale nikdo tam není. Záznamy o doplňování zásob: vybavení do koupelny, pasta za zuby, pěna na holení..."

"Já jsem tam byla," řekla. "Je to dům, který koupil od jednoho staršího muzikanta. Byl to Ir. Je tam překrásně. Jako v Itálii."

"Myslíte si, že tam bude chtít vzít idoru?"

"Nikdo vlastně neví, co tím chtěl říct, když tvrdil, že se s ní ožení."

"A pak to apartmá ve Stockholmu. Je obrovské. V každém pokoji jsou veliká kama z glazurovaných keramických cihel."

"O tom nic nevím. Má po celém světě celou řadu bytů, a některé z nich udržuje v tajnosti. Je tu ještě jedno místo kdesi na jihu Francie, dům v Londýně, byt v New Yorku, v Paříži, v Barceloně... Pracovala jsem v kanceláři v Katalánsku a dávala pozor na jeho věci, než se stala ta věc s idoru. Od té doby jsem tam nebyla."

"Ale znáte ho? Zнала jste ho předtím?"

"On je pro mě pupek světa, Laney."

"A co Lo?"

"Je velmi tichý. Velmi. A chytrý. Velmi." Zamračila se a zadívala se do svého šálku. "Myslím, že mu z toho ještě nic nedošlo. Zdá se, že celou jejich kariéru považuje za nějaký druh podvodu, který nemá s jeho životem nic společného."

"Včetně toho, že se jeho partner rozhodl oženit se softwarovým výmyslem?"

"Lo mi kdysi vyprávěl jeden příběh. Bylo to o místě, kde kdysi žil. Pracoval pro dodavatele polévek v Hongkongu. Byl to nějaký vagón v jedné z postranních ulic. Říkal, že ten vagón byl v provozu přes padesát let, a jejich výrobním tajemstvím bylo, že nikdy nečistili kotel. Vlastně nikdy nepřestali vařit polévky. Celých padesát let prodávali tutéž rybí polévku, ale přesto nebyla nikdy stejná, protože do ní každý den přidávali čerstvé ingredience. A ty záležely na tom, co bylo zrovna k mání. Říkal, že svou hudební kariéru chápe úplně stejně, a to se mu na tom nejvíce líbilo. Blackwell říká, že kdyby byl Rez trochu jako Lo, byl by stále ještě ve vězení."

"Proč?"

"Blackwell si právě odpykával devítiletý trest v jednom australském vězení s maximální ostrahou, když se tam objevil Rez. Aby tam koncertoval. Lo a ostatní si mysleli, že je to nebezpečné. Byli varováni, že by je vězni mohli vzít jako rukojmí. Vedení věznice odmítlo jakoukoliv zodpovědnost, a v tom smyslu sepsali i své prohlášení. Rez podepsal všechno, co před něj položili. Jeho lidé od ochranky zůstali na jim určených místech a on vešel dovnitř se dvěma kytarami, bezdrátovým mikrofonem a velmi jednoduchou zvukotechnikou. V průběhu koncertu však došlo ke vzpouře. Zřejmě to vyvolala skupina italských vězňů z Melbourne. Pět z nich vzalo Reze do vězeňské prádelny, kterou si vybrali proto, že neměla okna a dala se snadno bránit. Řekli Rezovi, že ho zabijí, jestli nezařídí jejich propuštění výměnou za svůj život. Chystali se mu uříznout jeden prst, aby demonstrovali vážnost svého úmyslu. Pak mu chtěli uříznout další, mnohem intimnější součásti těla, aby je začal brát vážně. A to on je bral." Zamávala na číšnici v růžovém vršku z angorské vlny, aby jí přinesla další saké. "Blackwell, kterého rozzuřilo, že došlo k přerušení koncertu, který se mu neobyčejně líbil, se objevil v prádelně asi čtyřicet pět minut potom, co došlo k Rezovu zajetí. Ani Rez, ani Italové ho neviděli přicházet, a vězni ho navíc ani v nejmenším nečekali," zarazila se. "Zabil tři z nich tomahavkem. Zasekl jim ho do hlavy jednomu po druhém: raz, dva, tři. Tak to později Rez vyprávěl."

"Tomahavk?"

"To je taková malá ostrá sekera. Na jedné straně má plochou čepel a na druhé straně špičatou. Při jistém soustředění a notné dávce síly se s ní dá házet s celkem slušnou přesností. Blackwell na to přísahá. Ti zbývající dva utekli, ale prý se později stali obětí vzpoury. Osobně si myslím, že je Blackwell a jeho společníci zabili, protože proti němu nikdy nebylo vzneseno obvinění za vraždu těch zbývajících tří. Jediný svědek, který to přežil, byl Rez, kterého Blackwell dopravil za barikádu, kterou strážci postavili na hřišti." Číšnice přišla s dalším šálkem saké. "Rezovi a jeho právníkům trvalo celé tři měsíce, než se jim podařilo dostat Blackwella z vězení. A od té doby se od něj nehnul ani na krok."

"A za co vlastně Blackwell seděl?"

"Za vraždu," řekla. "Viš, kdo je to odpadlík?"

"Ne."

"Je to vlastně speciální australský termín. Já jsem přesvědčená, že nikde jinde by se nic takového nemohlo stát, ale

moji přátelé z Austrálie mi to nevěří. Odpadlík je muž, stojící sám mimo zákon, který se zabývá tím, že chytá jiné, a často velmi nebezpečné, kriminálníky. Uvězní je, a pak nad nimi stojí, aby z nich vymánil peníze."

"Co to znamená?"

"Že je mučí tak dlouho, dokud mu neřeknou, kam peníze ukryli. A zpravidla to bývá velmi obtížné, protože tito lidé mají kolem sebe placenou ochranku, která na takové věci dává dobrý pozor..."

"Mučí je?"

"Třeba jim seká prsty, abych byla konkrétnější. Když se dozví to, co potřebuje, zabije je."

A náhle se Blackwell vynořil tiše přímo u nich ve svém dlouhém černém kabátě. Reklamy a růžové obaly od žvýkaček se ztrácely za jeho širokými rameny. Jeho znetvořenou holou hlavu zakrývala velká černá čepice.

"Arleigh, drahoušku, ty nevypustíš z pusy jediné slovo zbytečně, vid'?"

Ale usmíval se na ni.

"Vysvětluju tady panu Laneymu tvou předcházející kariéru, Blackwelle. Právě jsem se dostávala k tomu nejlepšímu, a ty jsi to všechno zničil."

"To nevadí. Večeře s naším velkým Rezem už je domluvená, takže jsem tady, abych vás doprovodil. Změna místa.

Doufám, že vám to nevadí."

"Kde to bude?" zeptala se Arleigh, která se ještě nehodlala zvednout.

"V Západním Světě," řekl Blackwell.

"Tak to se mi líbí," řekla.

22

Chlapec Gomi

Vlak byl nyní o poznání víc přeplněný, místo bylo jen ke stání. Všichni byli namačkaní jeden na druhého, ale oční kontakt se tu řídil jinými pravidly, jen si Chia nebyla jistá jakými. Tašku se sandbenderem opírala o Masahikova záda. Chlapec se opět díval na kontrolky svého počítače, držel ho tak, jak cestující drží strategicky poskládané noviny.

Byli na cestě zpátky do restaurace Masahikova otce a ona si nebyla jistá, co by měla dělat. Provedla přesně to, co Hiromi nechtěla, aby udělala. A nezískala nic, než vzdálenou představu o tom, že je Rez nesnesitelný a nudný chlápek. A kde ji to opustilo? Použila znovu Kelseyinu kreditní kartu, aby si opatřila lístek, a nyní aby si koupila lístek zpátky. A Zona jí řekla, že se na ni někdo vyptával. Když použila kreditní kartu, mohli ji snadno vystopovat. Možná byl nějaký způsob, jak získat peníze v hotovosti, ale ona o tom pochybovala.

Nic z toho, co se jí až dosud stalo, neprobíhalo tak, jak si to představovala doma v Seattlu, ale přece si nemohla představit někoho, jako je Maryalice nebo Eddie. Nebo dokonce Hiromi.

Masahiko se mračil na kontrolní destičku. Chia si všimla, jak se barevné tečky a vlnovky mění.

Ta věc, co jí Maryalice nacistala do tašky. Měla ji přímo pod paží. Mohla to nechat u Mitsuko. Mohla to dokonce vyhodit, ale co by potom řekla, kdyby se najednou objevil Eddie a Maryalice? Co když to bylo plné drog?

V Singapuru za to lidi rovnou věšeli. Jejím otci se to nelíbilo, a jak řekl, byl to jeden z důvodů, proč ji nikdy nepozval, aby ho tam navštívila. Vysílali to i v televizi, takže se tomu člověk opravdu jen stěží vyhnul, a on nechtěl, aby Chia něco takového viděla. Nyní uvažovala, jak daleko byl asi Singapur od Tokia. Prála si, aby se tam mohla vydat, a chtěla mít oči zavřené tak dlouho, dokud se neocitne v bezpečí bytu svého otce. Nikdy by ani nezapnula televizi, a jen by byla s ním. Cítila by vůni jeho pění po holení a zabořila by hlavu do jeho vlněné košile. I když v Singapuru ji asi nenosil, protože tam bylo příliš horko. Stejně by nechala oči zavřené, a jen by ho poslouchala, jak vypráví o své práci, o arbitrážních motorech, které se přesouvají po celém světě sem a tam jako neviditelní draci, rychle jako světlo, a poskytují výhody obchodníkům, jakým byl její otec...

Masahiko se otočil a nechtěně vrazil do její tašky, když se vlak zastavil ve stanici. Nebyla to však jejich stanice. Někjaká žena se žlutou igelitovou nákupní taškou řekla něco japonsky. Masahiko popadl Chiu za zápěstí a táhl ji k otevřeným dveřím.

"Ale tady ještě vystupovat nemáme..."

"Pojď! Pojď!" Ocitli se na nástupišti. Zde byl cítit úplně jiný zápach. Bylo to něco chemického a velmi ostrého. Stěny nebyly tak čisté a na stropě byly popraskané keramické dlaždice.

"Co se děje? Proč jsme vystoupili?"

Odtáhl ji k jedné stěně za obrovským prodejním automatem. "Někdo je v restauraci a čeká tam na tebe." Podíval se na její zápěstí, jako kdyby ho překvapilo, že ji drží, a okamžitě ji pustil.

"Jak to víš?"

"Opevněné město. Během poslední hodiny se tam někdo vyptával."

"Kdo?"

"Rusové."

"Rusové?"

"Je jich tam spousta. Jsou z Kombinátu. Vlastně tam jsou už od toho zemětřesení. Jsou v těsném vztahu s gumi."

"Co je gumi?"

"Vy tomu říkáte mafie. Yakuza. Můj otec má s místními gumi dohodu. Je to nezbytné, aby udržel restauraci v chodu. Zástupce gumi se na tebe mého otce vyptával."

"Mafiáni z vašeho sousedství jsou Rusové?" Za jeho hlavou se objevilo logo na něco, čemu se říkalo Apple Shires.

"Ne. Jsou to Yamaguchiho gumi. Můj otec se s těmi muži zná. Oni řekli mému otci, že se na tebe vyptávali Rusové, a to není ani trochu dobré. Nemohou nám zajistit obvyklou bezpečnost. Rusové jsou nespolehliví."

"Ale já žádné Rusy neznám," řekla Chia.

"Musíme jít."

"Kam?"

Vedl ji přes nástupiště plné lidí, chodníky byly mokré od stovek složených deštníků. Venku asi prší, pomyslela si. Zamířili k eskalátorům.

"Když si v Opevněném městě všimli, že je kolem naší adresy neobvyklá pozornost, poslali jednoho přítele, aby odstranil můj počítač..."

"Proč?"

"Protože mám svou zodpovědnost. Za Opevněné město. Distribuuju procesory."

"Ty máš ve svém počítači multiuživatelskou oblast?"

"Opevněné město je nikde," řekl, když vstoupil na eskalátor. "Můj přítel má můj počítač. A on ví o mužích, kteří na tebe čekají."

Masahiko řekl, že se jeho přítel jmenuje Chlapec Gomi.

Byl velmi malý a na sobě měl obrovské prošívání kalhoty s nejméně tuctem různě velkých kapes. Aby mu nespadly, měl je přichycené oranžovými, tři palce širokými kšandami, přetaženými přes otrhaný šedivý bavlněný svetr s vyhrnutými rukávy. Jeho růžové boty vypadaly jako první dětské botky, jen byly o něco větší. Nyní seděl v hliníkovém křesle a růžové botky se sotva dotýkaly země. Jeho vlasy vypadaly, jako kdyby je měl potřený nějakou lepkavou hmotou, takže měl člověk pocit, že kdyby se jich dotkl, přilepil by si k nim ruce. Přesně tak kreslil vlasy J. D. Shapely na nástěnných malbách na náměstí Pionýrů, a Chia si ze školy pamatovala, že to mělo něco společného s Elvisem, jen si nemohla přesně vzpomenout, co to bylo.

Chlapec mluvil s Masahikem japonsky a Chia si přála, aby mohla použít elektronického tlumočnicka. To by ale musela otevřít tašku, najít ho a zapnout sandbender. A Chlapec Gomi vypadal, že je spokojen, když mu nerozumí ani slovo. Popíjel z plechovky něco, čemu se říkalo pokari, a kouřil cigaretu. Chia sledovala modrý kouř, jak se vznášel ve vzduchu. Cigarety způsobovaly rakovinu, a kdyby vás s ní někdo objevil v Seattlu, zavřeli by vás. Cigaretu Chlapce Gomiho vypadala, jako že má svůj původ v továrně - byl to dokonale rovný bílý váleček s hnědou špičkou, kterou měl v puse. Chia takové cigarety viděla ve starých filmech, které ještě nebyly digitalizovány. Ale jediné cigarety, které viděla ve skutečnosti, byly jen smotané kousky papíru, které se prodávaly na ulicích v Seattlu. Někdy se dal koupit i sáček tabáku, a k němu člověk dostal několik papírku, takže si musel cigaretu umotat sám. Mešbekové to tak dělali ve škole. Stále vytrvale pršelo. Skrz okenní arkádu oroseného okna uviděla přes ulici další arkádu. Právě na té ulici byl stroj, který vystřeloval stříbrné kuličky. Neony, déšť a stříbrné kuličky se slily dohromady, zatímco Chia přemýšlela, o čem asi Masahiko s Chlapcem Gomi hovoří.

Chlapec Gomi měl Masahikův počítač v igelitové tašce s růžovým nápisem "Mezinárodní Biohazard" na každé straně. Stál na stole vedle plechovky s pokari. Co bylo po-kari? Představila si nějaký druh divokého prasete s hustými štětinami a zahnutými zuby, jak to jednou viděla na přírodopisném kanále.

Chlapec Gomi si potáhl z cigarety, až se koneček rozhořel. Zadíval se přes kouř na Masahika a něco řekl. Masahiko pokrčil rameny. Před sebou měl čerstvý šálek kávy z mikrovlnné trouby a Chia měla další kolu Lite. V Tokiu se nikde nedalo sedět, pokud si člověk něco sám neobstaral, a navíc bylo jednodušší si koupit něco k pití než cokoli k jídlu. A také to méně stálo. Chia však za svůj drink neplatila. Postaral se o to Chlapec Gomi, protože ani on, ani Masahiko nechtěli, aby používala Kelseyinu kreditní kartu.

Chlapec Gomi znovu promluvil. "Přál by si s tebou mluvit," řekl Masahiko.

Chia se naklonila, rozeprala tašku a vytáhla sluchátka. Měla dvojce, a tak jedny podala Chlapci Gomi, druhé si nasadila sama a stiskla spínač. Také on si sluchátka nasadil na hlavu. "Jsem z Opevněného města," řekl. "Rozumíš tomu?"

"To je MUO, že ano? Multiuživatelská oblast."

"Není to ale ve smyslu, jak to chápeš ty, ale asi tak zhruba víš, o čem se jedná. Proč jsi v Tokiu?"

"Abych získala informace o Rezové plánu oženit se s idoru jménem Rei Toei."

Chlapec Gomi přikývl. Být otaku znamenalo vědět spoustu informací, chápal, co to je být fanouškem. "Máš něco společného s Combine?" Chia věděla, že řekl Kombinát, ale tlumočnick to špatně přeložil. Měl na mysli mafiánskou vládu v Rusku.

"Ne," řekla Chia.

"A ty jsi přišla k Masahikovi, protože...?"

"Mitsuko je společenská sekretářka tokijského fan klubu skupiny Lo/Rez a já patřím k té samé v Seattlu."

"Kolikrát ses v restauraci zapojila do sítě?"

"Třikrát." Když si kupovala hedvábný oblek od Marie Kolb, když se spojila se Zonou Rosou. "Platila jsem za softwarový kostým, já a Mitsuko jsme se pak zúčastnily jednoho mítinku a nakonec jsem ještě volala domů."

"Za ten softwarový oblek jsi platila kartou?"

"Ano." Podívala se z Chlapce Gomi na Masahika. Stále ještě pršelo. Nekonečná kaskáda malých stříbrných kuliček za sklem na druhé straně ulice. Hráči se krčili na židličkách a ovlivňovali záplavu kovových koulí. Masahikova tvář byla dokonale bezvýrazná.

"V Masahikově počítači jsou jistá tajná data Opevněného města," řekl Chlapec Gomi. "Jsou to cenné plány, které byly ukryté v bezpečí. Když začalo být zřejmé, že Masahikova a Mitsukina uživatelská adresa na sebe strhává neobvyklou pozornost, byl jsem poslán, abych zajistil jeho přístroj. Často si vyměňujeme hardware. Jsem dealer se secondhandovým zařízením. A to je důvod, proč mi říkají Chlapec Gomi. Mám vlastní klíče od Masahikova pokoje. Jeho otec ví, že mám povolený vstup dovnitř. A nezáleží mu na tom. Přišel jsem tedy, abych se podíval po tom počítači. Blízko je malá civilní rekreační oblast. Restaurace je odtamtud dobře vidět. Když jsem uviděl Oaklandské Overbombery, přešel jsem přes ulici, abych si s nimi promluvil."

"Když jsi viděl co?"

"To je skupina kluků na skateboardech. Mají jméno po jednom kalifornském fotbalovém klubu. Zeptal jsem se jich, jestli si nevšimli nějakých neobvyklých aktivit. Řekli mi, že tam asi před hodinou viděli nezvykle velký vůz..."

"...Graceland."

"Daihtsu Graceland. Je jich tu méně než v Americe, myslím."

Chia přikývla. V břiše měla znovu ten zvláštní svíravý pocit. Dostala strach, aby nezačala zvracet.

Chlapec Gomi se naklonil se svou cigaretou na stranu a uhasil ji v malé chromované misce. Chia přemýšlela, k čemu ta miska vůbec byla a proč to udělal, ale předpokládala, že zřejmě musel nedopalek někam odložit, jinak by mu spálil prsty.

"Graceland zaparkoval blízko restaurace. Vystoupili z něj dva muži..."

"Jak vypadali?"

"Byli to členové gumi."

"Japonci?"

"Ano. Vešli do restaurace. Graceland tam na ně čekal. Za patnáct minut se vrátili, nasedli do vozu a odjeli. Pak se objevil Masahikův otec. Rozhlížel se do všech směrů a díval se po ulicích. Nakonec vytáhl z kapsy telefon a chvíli s ným mluvil, pak se vrátil do restaurace." Chlapec Gomi se podíval na její tašku. "Nechtěl jsem zůstat v rekreační oblasti s Masahikovým počítačem. Řekl jsem tedy veliteli Overbomberů, že mu dám lepší telefon, když tam zůstane a zavolá mi, kdyby se ještě něco dělo. Overbomberové stejně neměli nic jiného na práci, a tak s tím souhlasil. Odešel jsem. Telefonoval mi za dvacet minut, aby mi ohlásil, že se kolem zdržuje šedá dodávka značky Honda. Řidič byl Japonec, ale ostatní byli cizinci. Myslí si, že to byli Rusové."

"Proč?"

"Protože jsou velcí a oblékají se ve stylu, který asociuje s Combine. Stále tam ještě jsou."

"Jak to víš?"

"Kdyby odjeli, zavolal by mi. Chce získat ten nový telefon."

"Mohla bych se odsud zapojit? Musím si hned zavolat na Magellanské aerolinie, abych změnila svou rezervaci. Chci jet domů." A nechat balíček od Maryalice v kanystru za Chlapcem Gomi.

"V žádném případě se nemůžeš zapojit," řekl Masahiko. "Nesmíš ani použít svou kreditní kartu. Když to uděláš, najdou tě."

"Ale co mám tedy dělat?" řekla, a její vlastní hlas ji vyděsil. Znělo to jako někdo docela jiný. "Jen chci jet okamžitě domů!"

"Dovol mi, abych se na tu kartu podíval," řekl Chlapec Gomi. Měla ji v kapse své parky společně s pasem a letenkou. Vytáhla kartu a podala mu ji. On otevřel kapsu svých prošívaných kalhot a vytáhl malý čtvercový předmět, který vypadal jako několik vrstev plastu, slepených dohromady. Protáhl Chiinu kartu otvorem a zadíval se na čtecí zařízení. "Nedá se z toho vytáhnout žádná hotovost. A navíc se dá velmi snadno vypátrat."

"Moje přítelkyně si je téměř jistá, že mají i číslo mého letu," řekla Chia a vzpomněla si na Zonu.

Chlapec Gomi začal poklepávat krajem kreditní karty o hranu plechovky od pokari. "Existuje jedno místo, kde bys to mohla použít, aniž by na to někdo přišel," řekl. Klep. Klep. "Kde Masahiko může vstoupit do Opevněného města." Klep. Klep. "Odkud by sis mohla zavolat domů."

"Kde je to?"

"V hotelu lásky." Klep. "Víš, co to je?"

"Ne," řekla Chia.

Klep.

23

Zde v Západním Světě

Když vyšli z růžové mozaikovitě strže Gumovníku do prudkého deště, Laney uviděl, že ten pochodující vývěsní štít z Nové Logiky je stále na svém místě, jeho malované sendvičové tabule zářily v blížícím se večerním šeru. Jak Blackwell otevřel Arleigh dveře malé limuzíny, Laney se ohlédl, aby se podíval, kolik celkové váhy lidského nervového systému přibýlo, zatímco byli v baru.

Nakonec nastoupil a všiml si znovu těch tří katalánských slunců na jejím vnějším lýtku. Blackwell za nimi zabouchl dveře, pak otevřel přední, kde mělo být místo pro řidiče, a vtekl do vozu pohybem, který působil dojmem velké rtuťové koule, zahořující se svou vahou do tekutého betonu. Auto se prohnulo a zaskřípalo, jak se snažilo přizpůsobit jeho náhlé váze.

Laney viděl, jak mu jeho černá čepice sklouzla do čela, ale ne tak daleko, aby odhalila červené tetování na jeho krku. Řidič, soudě podle jeho zad, mohl být tentýž, který je vezl do Akihabary. Vjel do hustého provozu. Déšť vytvářel velké louže, v nichž se odrážely neonové nápisy na okolních domech.

Arleigh McCrae používala parfém, který způsobil, že si Laney přál, aby tu Blackwell nebyl, aby byli na cestě úplně jinam, než kam měli namířeno právě teď, do docela jiného města, a aby se těch posledních sedm let jeho života nikdy nestalo, nebo aby se to stalo jinak, nebo možná aby byl zpět v DatAmerica s Francouzi. Ale jak se jeho přání začala komplikovat, zdálo se mu to čím dál depresivnější.

"Nejsem si jistá, jestli se vám to místo bude líbit," řekla.

"Jak to?"

"Nezdáte se mi, že byste na to byl ten správný typ?"

"Proč ne?"

"Možná se pletu. Spouště lidem se tam líbí. Předpokládám, že když to budete považovat za mimořádně vydařený žert..."

"Co je to?"

"Klub. Restaurace. Prostředí. Kdybychom se tam objevili bez Blackwella, pochybuju, že by nám dovolili vejít. Zřejmě by nás tam vůbec nepustili."

Laney si vzpomenu na jednu japonskou restauraci v Brentwoodu, vzala ho tam tenkrát Kathy Torrance. Nebyla ale typicky japonská. Japonci ji jen vlastnili a zajišťovali provoz. Vnitřní interiér byl udělaný ve stylu nějaké východoevropské země. Restaurace byla vyzdobená folklorním uměním té země a všichni, kdo tam pracovali, na sobě měli typické oblečení - vypadalo to jako šedé vězeňské oblečení a k tomu obrovské černé boty. Muži měli po stranách oholené vlasy a ženy nosily dvojité copy, smotané jako sýrové bochánky. Laney si dal jako předkrm nejružnější malé párky, byly to nejmenší párky, jaké kdy viděl, některé z nich byly naložené v pikantní kyselé omáče, jiné byly s přílohou. Nedokázal určit, odkud jen párky mohly pocházet, a možná právě v tom bylo to kouzlo. A pak se vrátili do jejího bytu, jehož dekorace vypadala jako poněkud luxusnější verze Cage ve Slitscanu. Také tady to nefungovalo, a jeho několikrát napadlo, jestli právě to ji ještě víc nerozčililo, když se rozhodl jít k lidem z pořadu Mimo kontrolu.

"Laney?"

"Omlouvám se... To místo... Rezovi se tam líbí?"

Prošli lesem mokřých dešťníků, pod nimiž lidé na chodníku čekali, až budou moct přejít na druhou stranu.

"Myslím, že tam rád odpočívá," řekla.

Západní Svět zabíral celá dvě patra kancelářské budovy, která tak docela nepřežila mohutné zemětřesení. Yamazaki by určitě řekl, že to reprezentovalo odpověď na trauma a následnou rekonstrukci. Během dní (někdo dokonce říká, že to trvalo jen několik hodin), následujících bezprostředně po neštěstí, vznikla v bývalých kancelářích firmy, která vyměnila své akcie za členství v nějakém golfovém klubu, provizorní diskotéka. Budova, prohlášená strukturálně za nestabilní, byla pohotovostními dělníky ve spodním patře zastavěná, ale přesto bylo stále možné dostat se dovnitř polorozbořenými podzemními patry. Každý, kdo si přál vyjít poškozené schody až do jedenáctého patra, se ocitl v Západním Světě, bizarně atypické odpovědi na nečekanou destrukci, která zabila osmdesát šest tisíc z původních třiceti šesti milionů regionálních obyvatel. Jeden belgický novinář, snažící se popsat celou scénu, řekl, že to připomínalo zkřížení mezi trvalým masovým probuzením několika podkultur, o kterých do neštěstí nikdo nikdy ani neslyšel, jako tomu bylo za okupace v Paříži, a Goyovou ideou o tanečních party (za předpokladu, že Goya byl Japonec a kouřil volné metamfetaminy, které společně s nekonečným množstvím alkoholu byly v počátcích Západního Světa jedinými substancemi volby). Ten Belgičan řekl, že to bylo, jako kdyby celé město ve svém záchvatu a zoufalství spontánně a nezbytně otevřelo své ukryté kapsy vesmíru duše a natřelo těch několik zbývajících nerozbitých oken černou barvou na akvária. Nebyl odtud žádný výhled na zničené město. Jakmile začala probíhat rekonstrukce, stalo se všechno to předtím součástí tokijské psychické historie, veřejným tajemstvím, urbanistickou legendou.

Ale nyní Arleigh vysvětlovala, jak šplhali do jedenáctého patra, že to byla docela určitě komerční operace, když zničené budovy vděčily za své přežití nelicencovaným penthousovým klubům, jako jediným okupantům. Za předpokladu, že zůstanou i nadále bez licence, a o tom ona nepochybovala. "Každý tady Západní Svět zná," řekla a šplhala nahoru. "Myslím, že je tu nějaká tichá dohoda, která povoluje, aby tohle místo fungovalo, přestože na ně nebyla přidělena žádná licence. A to je právě to, za co lidé platí."

"Kdo vlastní tuhle budovu?" zeptal se Laney, sleduje Blackwella, jak se vznáší těsně před nimi. Vypadal ve svém dlouhém černém kabátě jako kus hovězího, připraveného na pohřeb. Schodiště bylo osvětlené nepravidelně zavěšenými bioluminescentními kabely.

"Jsou to jenom dohady, ale říká se, že se dvě skupiny nemohou dohodnout na tom, které z nich vlastně hotel patří."

"Mafie?"

"Jen místní ekvivalent, ale jen velmi přibližný ekvivalent. Původní budova před zemětřesením měla barokní styl, nyní však je to jistý druh okultní kultury."

Laney se podíval dolů, když prošli kolem jedné světelné smyčky, a všiml si, že na schodišti jsou ztvrdlé stružky něčeho, co připomínalo zelenavý jantar. "Na schodech je nějaká hmota," řekl.

"Moč," řekla.

"Moč?"

"Biologicky neutralizovaná moč."

Laney vyšel mlčky několik dalších schodů. Začínala ho bolet lýtka. Tak moč?

"Po zemětřesení nefungovaly vodovody," řekla. "Nemohli používat toalety. Lidé tedy začali chodit na schody. V každém případě to bylo příšerné, ačkoliv někteří lidé k tomu cítí jistou nostalgii."

"Je to tuhé?"

"Existuje jistý produkt, který vypadá jako instantní polévka. Je to ale nějaký druh enzymu. Většinou se to prodává matkám s malými dětmi. Když děcko potřebuje čů-rat a nemůže si dojít na záchod, udělají to do malého plastického kelímku. Pak do toho nasypeš trochu toho prášku, a ono to ztvrdne. Je to neutrální, nepáchne to a je to zcela hygienické. Pak se to jen vyhodí do odpadků."

Prošli kolem další světelné smyčky a Laney viděl miniaturní krápníky na jednotlivých schodech. "Oni tu věc používali..."

"Měli toho spoustu. Pak tím zaplavili celou budovu..."

"A oni pořád...?"

"Ovšemže ne. Ale nechali si Grotto."

Další patro. Další smyčka podmořského světla.

"A co s tím potom udělali?"

"To raději nechci vědět."

Laney už ani necítil kotníky, když se vynořil z Grotta. Zamířili do místnosti z černých stěn, osvětlené modrými světly a vztyčenými pozlacenými nosníky. Po chemicky zmražené moči byl Západní Svět zklamáním. Řada kancelářských bloků, vybavená různorodými pohovkami, sedačkami a bary. Uprostřed cosi zářilo. Zamrkal. Tank. Americký, pomyslel si, a velmi starý.

"Jak to sem jen dostali?" zeptal se Arleigh, která právě podávala někomu svůj černý plášť. A jak je možné, že se podlaha nezřítíla?

"Je to pryskyřice," řekla. "Jen napodobenina. Stereo litografie. Ta věc je otaků, přinesli ji sem po kouskách a tady to slepili dohromady."

Také Blackwell se vzdal svého koženého kabátu a odhalil tak kus oblečení, které připomínalo sako, ale zdálo se, že bylo vlněné a mírně napuštěné aluminím. Ať už byl materiál jakýkoliv, bylo ho tolik, že by se s ním dala potáhnout dvojité postel. Vykročil dopředu, bludištěm křesel a nízkých stolků, se stejně nenápadným odhodláním a vedl Laneyho a Arleigh s sebou.

"Tohle je Shermanův tank," řekl Laney a vzpomněl si na CD-ROM z Gainesvillu, ten o dějinách armádních strojů. Zdálo se, že ho Arleigh neslyšela. Ale ona si pravděpodobně s CD-ROM nikdy nehrála. Čas ve Federálním sirotčinci tě donutil k hraní si s mrtvými médii.

Pokud měla Arleigh pravdu a Západní Svět byl udržován jako nějaká turistická atrakce, Laney přemýšlel, jaký druh turistů sem chodil v dobách, kdy byla spodní patra zahrabaná v šest stop vysokých hromadách rozbitého skla.

Lidé, kteří seděli v křeslech nyní a nakláněli se nad nízkými stolky pro své pití, nevypadali jako většina ostatních lidí, které až dosud v Tokiu viděl. Byli v jistém smyslu docela jiní, a prodloužený oční kontakt tu mohl být bezesporu velmi zajímavý, přesto v jistém smyslu také nebezpečný. Vzdálený pocit, že soustředěná váha nervových systémů přítomných lidí by rozhodně byla děsivá. Nebo jinak. Že by tito lidé byli předurčení k jistým kombinacím obličejové nehybnosti a intenzity pohledu?

"Laney," řekl Blackwell, položil mu ruku na rameno a obrátil ho k pohledu páru velkých zelených očí. "Tohle je Rez. Rezi, to je Colin Laney. Pracuje s Arleigh."

"Vítám vás v Západním Světě," pousmál se na něho a zelené oči sklouzly na Arleigh. "Dobrý večer, slečno McCrae."

Laney si všiml něčeho, co poznal při svých setkáních se slavnými osobnostmi ve Slitscanu. Binární bliknutí v jeho mysli mezi představou a realitou, mezi tváří z obrazovky a tou, co jste měli před sebou. Všiml si, jak se to vždycky zrychlilo, až se ty dva pocity spojily, a výsledkem byl zpravidla úplně nový náhled na tu osobu. (Někdo ve Slitscanu mu řekl, že bylo klinicky dokázáno, že poznávání slavné osobnosti se odehrávalo v jedné konkrétní části mozku, ale on si nikdy nebyl jistý, jestli to ten muž myslel vážně, anebo žertem.)

To byly poslušné celebrity, ty, se kterými se Kathy už vyrovnala. V budově (ale nikdy ne Cage) měli nejružnější aspekty veřejných projevů jejich života a každý z nich byl podložený nějakým druhem smlouvy. Ale Rez nebyl poslušná a krotká celebrita, a navíc v sobě udržoval velkou část sebe samého. Laney by o jeho kariéře mnoho nevěděl, kdyby ho Kathy tak moc nenáviděla.

Rez nyní rukama objímal Arleigh a zval ostatní do stínu velkého tanku, aby jim řekl něco, co Laney nemohl slyšet.

"Pane Laney, dobrý večer," ozval se Yamazaki v zeleném kostkovaném sportovním obleku, který mu smutně visel z úzkých ramen. Prudce pomrkával.

"Yamazaki."

"Už jste se setkal s Rezem, ano? Dobře, velmi dobře. Stál už je připravený k večeři." Yamazaki se dotkl prsty knoflíku na límci levně vypadající bílé košile a zatahal za něj, jako kdyby mu byl límec příliš těsný. "Slyšel jsem, že se pokusy o nalezení nodálního bodu minuly účinkem." Polkl.

Rez se vydal kamsi za obrovský tank.

"Pojďte," řekl Yamazaki a pak ztišil hlas. "Děje se něco mimořádného. Ona je tady. Večeří s Rezem. Rei Toei."

Idoru.

24

Hotel Di

Seděla v malém taxíku společně s Masahikem a Chlapcem Gomi. Masahiko seděl vpředu na místě, které v její zemi obvykle patřilo řidiči, a Chlapec Gomi seděl vzadu vedle ní. Měl tolik nejružnějších kapes na svých kalhotách, a v nich měl tolik nejružnějších předmětů, že pro něj bylo obtížné se pohodlně posadit. Chia ještě nikdy neseseděla v tak malém voze. Masahiko měl kolena přitisknutá až téměř k bradě. Řidič měl na ruku bavlněné bílé rukavice a na hlavě čepici, jaká se nosila ve filmech ze čtyřicátých let.

Chiu napadlo, že jeli tak malým autem z toho důvodu, že Chlapec Gomi za něj platil, a bylo zřejmé, že neměl příliš mnoho peněz.

Nějak se jim podařilo vyklouznout z deště a zamířili na starodávne vyhlížející několikapatrovou dálnici. Ocelové kosti celé konstrukce hlasitě skřípaly a kolem nich se tyčila střední patra vysokých věžáků. Možná to opět byla čtvrt' Shinjuku, protože míjeli budovu společnosti na výrobu hraček. Tyčila se daleko od nich na opačné straně. A pak tu byl ten nahý muž za oknem. Projeli kolem tak rychle, že si vlastně vůbec nebyla jistá, jestli ho viděla. Seděl se zkříženými nohama na kancelářském stole a ústa měl dokořán jako při nějakém tichém výkřiku.

Pak si začala skrz hustý déšť všimnout dalších budov, ty byly přehnaně osvětlené dokonce i na místní poměry. Vypadaly jako televizní reklamy v oblasti Nissan, jako izolované elementy parku, vyčnívající z vrstvy mnohotvaré neosvětlené struktury. Na každé osvětlené budově zářil nějaký nápis: HOTEL KRALE MIDASE se zlatou korunou a žezlem, BANFFSKÁ SPRCHA SVOBODY se záplavou zlatého světla, omývajících zelenomodré hory. A nejméně dalších šest rychle za sebou jdoucích budov. Pak Chlapec Gomi řekl něco japonsky a řidič nepatrně přikývl.

Sjeli na dálniční privaděč a zpomalili. Ze zatáčky na rampě, osvětlené sodíkovým deštěm, viděla v dále křižovatku.

Žádná jiná auta nebyla v dohledu. Nedaleko vyrůstaly trsy mokré trávy a pokrývaly krátký strmý svah. Nebylo tu vůbec nic, takže to tu vypadalo docela stejně jako na okraji Seattlu nebo kdekoli jinde. Chia znovu pocítila stesk po domově.

Chlapec Gomi se po ní poodíval a začal se přehrabovat ve svých úctyhodných kapsách. Pak odněkud z rozkroku vytáhl poskládané papírové bankovky, svázané silnou elastickou páskou. Když projížděli kolem několika jasných světél, Chia si všimla, že pásku rozvázal a oddělil z balíčku tři bankovky. Byly o něco větší než americké peníze a na jedné straně měly logo nějaké společnosti, jejíž jméno znala Chia celý život. Nacpal si tři bankovky do rukávu u svetru a vrátil zbytek tam, kde ho předtím našel.

"Už tam budeme," řekl, vytáhl ruku z kapsy a narovnal si kšandy.

"Kde budeme?"

Zatočili doprava a zastavili. Všude kolem bylo podivně bílé světlo, dopadající společně s deštěm na olej poskvřený beton, na kterém byly natřené dvě bílé šipky, z nichž každá ukazovala opačným směrem. Šipka, která mířila stejným směrem, kterým se vydali i oni, ukazovala k malému čtvercovému otvoru uprostřed bíle natřené zdi. Z horního okraje visely pět palců široké růžové plastické proužky, sahající až na zem. Zakrývaly to, co bylo za nimi, a připomněly Chie stuhly při hodinách tance. Chlapec Gomi dal fidiči tři bankovky a čekal na drobné.

Chia cítila, jak má ztuhlé nohy. Natáhla se ke dveřím, aby je otevřela, ale Masahiko se rychle otočil a zarazil ji. "Musí ti otevřít řidič," řekl. "Kdyby sis otevřela sama, mechanismus by se rozbil, a to je moc drahé." Řidič zatím vrátil Chlapci Gomi drobné. Chia si myslela, že mu dá nějaké spropitné, ale on to neudělal. Řidič se sklonil a udělal něco, co nebylo vidět, ale dveře vedle Chie se otevřely. Vystoupila do deště a vytáhla z vozu svou tašku. Pak se podívala na zdroj bílého světla: byla to budova podobná svatebnímu dortu. Na neonové tabuli stál nápis HOTEL DI. Masahiko stál nyní vedle ní a pobízel ji směrem k růžovým stužkám. Slyšela, jak se taxík za nimi rozjel. "Pojď." Chlapec Gomi se svou kostkovanou taškou prošel skrz plastické proužky.

Ocitli se na téměř opuštěném parkovišti. Stála tu jen dvě auta. Jedno bylo šedé a druhé tmavě zelené. Jejich poznávací značky byly zakryté černým kouskem plastu. Chlapec Gomi přistoupil ke skleněným dveřím a ty se tiše otevřely.

Nějaký hlas řekl cosi v japonštině. Chlapec Gomi odpověděl. "Dej mu svou kartu," řekl Masahiko. Chia vytáhla kreditní kartu a podala ji Chlapci Gomi, který, jak se zdálo, zahrnoval hlas celou řadou otázek. Chia se kolem sebe rozhlédla.

Uviděla světle modrá a růžová světla v tak malé místnosti, která jako hotelové lobby nedokázala ani nabídnout žádné místo k sezení. Na monitorech se střídaly obrázky s interiérem velmi podivně vyhlížejících pokojů. Hlas odpovídal na otázky Chlapce Gomi.

"Žádá pokoj s optimální síťovou kapacitou k zapojení," řekl tiše Masahiko.

Zdálo se, že se hlas a Chlapec Gomi konečně dohodli. Zasunul Chiinu kartu do otvoru nad něčím, co vypadalo jako malá růžová fontána. Hlas mu poděkoval. Otevřela se malá dvířka a do růžové mističky spadl klíč. Chlapec Gomi ho vzal a podal ho Masahikovi. Chiina karta se opět objevila. Chlapec Gomi ji vytáhl a podal ji zpět Chie. Pak předal Masahikovi kostkovanou tašku, obrátil se a odešel. Skleněné dveře se za ním opět tiše zavřely.

"A on s námi nepůjde?"

"Do pokoje můžou jen dva lidé, a on má práci jinde. Tak pojď." Masahiko ukázal k výtahu, který se otevřel ještě dřív, než k němu došli.

"Cože jsi říkal, že je tohle za hotel?" zeptala se Chia, když nastoupila do výtahu. On se postavil za ní a dveře se zavřely. Odkášlal si. "Je to hotel lásky," řekl.

"Cože to je?" Výtah se rozjel vzhůru.

"Soukromé pokoje. Pro sex. Platí se na hodinu."

"Aha," řekla Chia, to všechno vysvětlovalo. Výtah se zastavil a dveře se otevřely. Vystoupil a ona ho následovala úzkou chodbou, osvětlenou jen slabými bodovými světly. Masahiko se zastavil přede dveřmi a zasunul do zámku klíč, který dostal v recepci. Když otevřel, rozsvítila se uvnitř světlá.

"Už jsi někdy v nějakém takovém pokoji byl?" zeptala se a cítila, jak zrudla v obličeji. Nechtěla, aby to tak vyznělo.

"Ne," řekl, zavřel za sebou dveře a začal si prohlížet zámek. Pak stiskl dvě tlačítka. "Ale lidé, kteří sem chodí, se někdy chtějí zapojit. Takže je tu servis, díky kterému se dá člověk těžko vystopovat. S telefony je to tu stejné."

Chia se podívala na kulatou postel s chlupatým růžovým potahem. Zdálo se jí, jako kdyby byla postel plná hmoty, s kterou se vycpávají zvířata. Část stěn byla hrubá a část hladká a bílá, což Chie připomnělo jeden mimořádně odporný sladký zákusek, kterému se říkalo ring-ding.

Ozval se podivný zvuk. Chia se otočila a uviděla, že si Masahiko sundává kryty kolem kotníků. Pak si zul černé pracovní boty. Z jedné ponožky mu čouhal ven palec. Obul si bílé papírové sandále. Chia se podívala na své vlastní mokré boty a usoudila, že by měla udělat totéž. "Proč tohle místo vypadá tak, jak vypadá?" zeptala se, když se shýbala, aby si rozvázala tkaničky.

Masahiko pokrčil rameny. Chia si všimla, že symbol Mezinárodního Biohazardu na jeho tašce měl téměř stejnou barvu jako kožešina na posteli.

Otevřenými dveřmi uviděla koupelnu. Vzala si tašku, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Stěny byly polepené černou lesklou tapetou a na zemi byly černobílé keramické dlaždice. Rozsvítilo se komplikované světlo a ozval se ptačí zpěv. Koupelna byla téměř stejně velká jako ložnice, s vanou velkou téměř jako černý plavecký bazén. Bylo tu ještě něco, a Chia v černém předmětu poznala toaletu. Vzpomněla si na Eddieho kancelář, položila tašku na zem a velmi opatrně k toaletě přistoupila. Byla černá a chromovaná. Měla paže a tvar jako křeslo. Na malé obrazovce hned vedle byl pohyblivý displej. Část nápisů byla v angličtině a část v japonštině. Chia sledovala jak "(A) Potěšení" vystřídalo "(B) Super Potěšení". "No tedy," řekla.

Potom, co důkladně prostudovala zlověstně vypadající černou mísu, sundala si kalhoty, opatrně se posadila a udělala

svou potřebu, aniž se dotkla sedátka. Nechá někoho jiného, aby za ní spláchl, pomyslela si, když si myla ruce, ale pak uslyšela, že se toaleta spláchl sama.

Vedle umyvadla byla růžová papírová taška a na ní bílý nápis Toaletní potřeby. Byla ovázaná malou stříbrnou páskou. Vzala ji do ruky a podívala se dovnitř. Obsahovala celou řadu různých kosmetických pomůcek a nejméně deset nejružnějších druhů kondomů. Všechno bylo pečlivě zabalené jako sáčky s cukrovím.

Na levé straně nad umyvadlem byla připevněná černá lesklá skříňka s velkým zrcadlem. Byla to jediná věc, která v této místnosti vypadala japonsky, tedy v tom starém slova smyslu. Chia skříňku otevřela a objevila tři skleněné poličky a na nich v modrém igelitu zabalené náhražky mužského přirození. Měly nejružnější barvy i velikosti. Další předměty ve skříňce pak už nepoznávala vůbec: kuličky, něco, co vypadalo jako dětské chrastítko, miniaturní tyčinky s dlouhými gumovými štetinami. Uprostřed toho všeho seděla malá černovlasá panenka v kimonu z barevného papíru a zlaté látky. Ale když se pokusila panenku vzít, kimono a paruka spadly a odhalily další náhražku. Ta měla dokonale nakreslené oči a ústa v podobě Amorova luku. Když se pokusila paruku a kimono vrátit na své místo, rozházela celý obsah skříňky, a tak ji raději zavřela a ještě jednou si umyla ruce.

Když se vrátila do ring-dingového pokoje, Masahiko právě zapojoval její počítač k černé desce na polici. Chia položila tašku na postel. Ozvalo se cinknutí a pak se povrch postele začal houpat, jako kdyby se postel proměnila v mořský povrch. Růžová kožešina se pomalu zvedala a zase klesala...

"Jejda," řekla a vzala tašku rychle z postele.

Masahiko se na ni podíval, ale pak se opět vrátil k tomu, co předtím dělal na polici.

Chia objevila, že pokoj měl jedno okno, ale bylo ukryté za nějakou zástěnou. Začala zkoušet úchytky, které držely zástěnu na svém místě, až se jí podařilo ji odhrnout stranou. Okno mělo vyhlídku na parkoviště vedle malé bezové budovy. Stály tam tři nákladní vozy. Byly to první vozy, které v Japonsku viděla, že by nebyly nové a dokonale čisté. Zpod jednoho vozu vyběhla urovaná šedivá kočka a rychle se ukryla pod dalším. Stále hustě pršelo.

"Dobrá," slyšela spokojeně prohlásit Masahiko. "Půjdeme do Opevněného města."

25

Idoru

"Jak to myslíte, že je tady?" zeptal se Laney Yamazakiho, když obešli Shermanův tank. Na masivních ocelových kolech byly zaschlé kusy lepidla.

"Pan Kuwayama je tu," zašeptal Yamazaki. "On ji zastupuje..."

Laney uviděl, že několik lidí už sedělo u nízkého stolu.

Dva muži a jedna žena. Ta žena musela být Rei Toei.

Pokud by ji vůbec čekal, pak by si představoval průmyslově syntetickou tvář složenou ze tří tuctů nejkrásnějších žen Japonska. To byl obvyklý způsob v Hollywoodu, a toto pravidlo se dodržovalo v případě softwarových agentů ještě přísněji - jejich postavy algoritmicky pocházely z nějakého lidského prvku ověřené popularity.

Ale ona nevypadala jako nic takového.

Rovně sestřížené černé lesklé vlasy se jí otíraly o bledá holá ramena, když otočila hlavou. Neměla žádné obočí a víčka a řasy měla pokryté nějakou bílou prachovou substancí, takže její černé duhovky ostře vynikaly.

A teď se její oči setkaly s jeho.

Zdálo se mu, že překročil linku. V geometrických rysech její tváře ležela zakódovaná historie dynastií, strádání a hrozné migrace. Viděl kamenné hrobky v prudkých alpínských stráních, jejich střechy pokryté sněhem. Rada otrhaných poníků, jejichž dech se sráží v chladném vzduchu, mířící po horské stezce napříč kaňonem. Záhyby vzdálené řeky se podobají stříbrné stužce a železné zvonky se ozývají v modrém soumraku.

Laney se otřásl. V ústech měl chuť zrezivělého kovu.

Oči idoru, poslové z nějaké vzdálené země, se setkaly s jeho.

"My jsme tady." Arleigh přistoupila k němu a zavěsila se do jeho rámě. Ukazovala na dvě místa u stolu. "Jste v pořádku?" zeptala se tiše. "Zujte si boty."

Laney se podíval na Blackwella, který zíral na idoru a v tváři měl něco jako bolest. Ale jeho výraz rychle zmizel a ukryl se hluboko pod maskou jeho jizev.

Laney učinil to, oč byl požádán. Klekl si a vyzul si boty. Pohyboval se, jako kdyby byl opilý nebo náměsíčný, ačkoliv věděl, že není ani jedno z toho. Idoru se na něj usmála.

"Laney?"

Laney se posadil, poskládal si pod stolem nohy a oběma rukama sevřel polštář. "Co?"

"Jste v pořádku?"

"V pořádku?"

"Vypadáte jako... jako kdybyste byl slepý."

Rez se usadil na svém místě v čele stolu, idoru měl po své pravici a někoho dalšího - Laney si všiml, že to byl Lo, kytarista - po levici. Vedle idoru seděl starší muž s brýlemi bez obrouček a hladce sčesanými šedými vlasy. Měl na sobě jednoduchý a velmi drahý oblek z nějakého lesklého materiálu a bílou košili s komplikovaným zapínáním. Když se muž obrátil na Rei Toei, Laney jasně viděl, jak se světlo její tváře odrazilo na okamžik v kulatých sklech brýlí.

Arleigh se prudce nadechla. Také si toho všimla.

Hologram. Bylo to něco vyrobené, pohyblivé, promítané. Cítil, jak se na chvíli nepatrně uvolnil, a povolil polštář.

Ale pak si vzpomněl na kamenné hrobky, na řeku a poníky s železnými zvonky.

Nodální bod.

Laney se jednou zeptal Gerrarda Delouvriera, nejtřípělivějšího tenisového hráče ze všech Francouzů v TIDAL, proč byl

právě Laney vybrán jako první (a jak se ukázalo také jediný) recipient s takovými schopnostmi, které ke svému účelu hledali. Neucházel se o to místo, řekl, a neměl žádný důvod věřit, že ta pozice byla vůbec někde vyhlášena. Řekl Delouvrierovi, že se ve skutečnosti hlásil na místo servisního technika.

Delouvrier, který měl krátké, předčasně šedivé vlasy a opálenou tvář, se opřel v křesle a protáhl si nohy. Zdálo se, jako by podrobně zkoumal své semišové boty. Pak se podíval z okna na jednu bezovou budovu, pokrytou únorovým sněhem. "Copak to nechápeš? Vždyť tě nic neučíme. Jen tě sledujeme. Chceme se od tebe učit sami."

Byli ve výzkumném parku DatAmerica v Iowě. Delouvrier a jeho kolegové tu měli kryté tenisové kurty, ale neustále si stěžovali na jejich povrch.

"Ale proč já?"

Delouvrier vypadal unavený. "Přáli bychom si být na sirotky milí? Jsme nečekaným teplem v srdci DatAmerica?"

Protřel si oči. "Ne. Něco se s tebou stalo, Laney. A svým způsobem se to snažíme napravit. Je to to správné slovo ,napravit'?"

"Ne," řekl Laney.

"Neměl bys hazardovat se svým štěstím. Jsi tu s námi a máš práci. A na tom záleží. Pravda, v Iowě je teď zima, ale práce pokračují." Podíval se na Laneyho. "Ty jsi náš jediný důkaz," řekl.

"Důkaz čeho?"

Delouvrier zavřel oči. "Znal jsem kdysi muže, byl slepý. Ovládal echolokace. Chápeš?" zavřel oči, aby to demonstroval. "Jako netopýr. Bylo to fantastické." Otevřel oči. "Dokázal prostudovat prostředí do posledního detailu. Řídit bicykl uprostřed hustého provozu. Vždycky byl přesný. Patřilo to k jeho schopnostem, byly absolutně skutečné. Ale nikdy to nedokázal vysvětlit, nikdy to nedokázal naučit někoho jiného..." Spojil prsty obou rukou k sobě a začal si protahovat klouby. "Musíme doufat, že ty nejsi ten stejný případ."

Nemysli na fialovou krávu. Nebo snad byla hnědá? Laney si nepamatoval. Nedívej se idoru do tváře. Ona není z masa a kostí, je to jen informace. Kdyby ses jí podíval do tváře, zase bys to celé spustil. Ona představovala nějaký nepředstavitelný zdroj informací. Ona vyvolala nějakým neznámým způsobem nodální vize, přiměla ho to sledovat jako vypravěče.

A tak se mohl jen dívat na její ruce, jak jí.

Jídlo bylo velmi komplikované. Představovalo mnoho chodů, servírovaných na jednotlivých obdélníkových talířích. Pokaždé, když před Rei Toei postavili talíř (muselo to být ale v poli toho, co jí promítalo), bylo to zároveň zakryté přesnou kopií hologramového jídla a hologramového talíře.

Dokonce i pohyby jejich hůlek přinášely záblesky nodální vize. Protože také hůlky byly informace, ale ne tak mocné jako její tvář a její pohled. Pokaždé, když její "prázdný" talíř odnášeli, objevilo se na něm nedotčené jídlo.

Ale pak ty záblesky začaly znovu, Laney se soustředil na své vlastní jídlo, které se neohrabane snažil pojídat svými hůlkami, a poslouchal rozhovory kolem stolu. Kuwayama, muž s brýlemi bez obrouček, právě odpovídal Rezovi na otázku, kterou Laney přeslechl. "...výsledek souboru důmyslných konstrukcí, kterým mezi sebou říkáme ,stroje touhy'." Rez se zájmem rozšířil své neobvykle zelené oči. "Není to ale v doslovném slova smyslu," pokračoval Kuwayama, "ale vidiny agregují subjektivní touhu. Bylo rozhodnuto, že ten molekulární soubor bude ideálně vytvářet architekturu artikulovaných tužeb..." Mužův hlas byl dokonale modulovaný a jeho angličtina postrádala jakýkoliv přízvuk, takže Laney nedokázal určit, odkud ten muž pochází.

Rez se usmál a obrátil oči na idoru. A Laney automaticky udělal totéž.

Pronikl jejíma očima, a najednou se díval na prudký svah, který jako by se skládal z malých obdélníkových balkonů, z nichž každý byl v jiné úrovni. V oknech se odráželo oranžové světlo zapadajícího slunce a obloha byla petrolejové modrá.

Zavřel oči a po chvíli je znovu otevřel. Před sebou měl další talíř s jídlem.

"Asi vám to opravdu chutná," řekla Arleigh.

Po chvíli soustředěného úsilí s hůlkami se mu podařilo chytit a polknout kostičku něčeho, co chutnalo jako omeleta z chutney. "Je to výborné, ale přesto nechci fugu. Rybu s neurotoxiny. Už jste o tom někdy slyšela?"

"Už máte druhou," řekla. "Pamatujete si na ten velký talíř se syrovou rybou naaranžovanou jako lístky chryzantémy?"

"To si ze mě děláte legraci," řekl Laney.

"Na rtech a na jazyku po tom máte takovou divnou chuť? Tak to je ono."

Laney si jazykem olízl rty. Děkala si z něho legraci? Yamazaki, sedící po jeho levici, se k němu naklonil. "Existuje jistý způsob, jak vyřešit problém, který máte s Rezovými daty. Jste si vědom celosvětových fanouškovských aktivit kolem skupiny Lo/Rez?"

"Cože?"

"Mnoho fanoušků. Zaznamenávají každé spatření Reze, Loa a ostatních muzikantů. Mají o nich ty nejpodrobnější detaily."

Laney věděl ze vzdělávacího videa, že Lo/Rez byli teoreticky duo, ale spolupracovali nejméně s dvěma dalšími hudebníky, někdy jich bývalo dokonce i víc. Rez byl od samého počátku známý svou nechutí k elektronickým bubnům. Poslední bubeník, "Slepý" Willy Jude, seděl naproti Yamazakiho. Hrál se skupinou už několik let. V průběhu večere obracel své neobyčejně velké černé brýle směrem k idoru, a nyní se zdálo, že si všiml Laneyho pohledu. Černé brýle s videopřipojkami se otočily. "Tedy," řekl Jude, "Rez sedí vedle hliníkové termosky a pouli na ni oči."

"Copak vy ji nevidíte?"

"Hologramy jsou složité," řekl bubeník a prstem se dotkl svých brýlí. "Vezměte moje děťátka do Nissanské oblasti, já zavolám a nechám je trochu poopravit. Pak je uvidím. Ale tahle dáma je na nějaké zvláštní frekvenci. Jediné, co vidím, je

projektor a kus nějakého ektoplastu, jasný?"

Muž, sedící mezi Judem a panem Kuwayamou, který se jmenoval Ozaki, se omluvně uklonil Judeho směrem. "Je nám to hrozně líto. Opravdu strašně líto. Bylo by potřeba provést nepatrné úpravy, ale to v této chvíli není možné."

"Hej," řekl Jude, "to není problém. Už jsem ji stejně viděl. Jsou toho plné hudební kanály. Třeba ten klip, jak na něm s nějakým mongolským princem šplhá po horách..."

Laney ztratil hůlku.

"To je jeden z posledních singlů," řekl Ozaki.

"Jo," přitakal Jude, "je docela dobrý. Má tam na sobě zlatou masku? Dobrá." Nacpal si do pusy kousek máki a začal žvýkat.

26

Hak Nam

Chia a Masahiko seděli proti sobě na bílém koberci. Jediné křeslo, které v pokoji bylo, vypadalo příliš křehce, mělo zkroucené tenké nožky a sedátko z růžového plastu ve tvaru srdce. Ani jeden z nich nechtěl sedět na posteli. Chia měla na klíně svůj sandbender a pohrávala si s jednotlivými klávesami. Masahiko měl svůj počítač položený před sebou. Kontrolní destičku zasunul zpátky do černé kostky a místo toho nyní vytáhl klávesnici společně s dvěma malými oválnými černými kloboučky, které byly připojené optickým kabelem. Další kabel vybíhal z počítače do malé otevřené zásuvky v zadní části sandbenderu.

"Dobrá," řekla Chia a naposledy stiskla tlačítko. "Dáme se do toho. Musíme se s někým spojit..."

"Ano," řekl. Zvedl černé kloboučky a nasadil si je na oči. Když je pustil, zůstaly na svém místě, ale vypadalo to velmi nepohodlně.

Chia zvedla své vlastní brýle a nasadila si je na hlavu. "Udělám..."

Něco v jádru věci se pohnulo současně ve vzájemně nemožných směrech. To nebylo jako normální napojení. Byl to snad nějaký softwarový problém? Bylo to jako nepatrné světlo, pronikající skrz poletující cáry.

A pak ta věc přímo před ní: budova z biomasy se tyčila před ní v celé řadě nerovných a nepravidelných vrstev. Mělké, nepravidelně rozložené balkony a tisíce malých oken, odrážejících stříbrnou mlhu. Obraz se rozkládal do obou stran periferální vize a na vysokém nerovném hřebenu poškozené fasády vyčnívaly černé zkroucené hadice a antény, omotané změtí kabelů. Za tím vším se rýsovala obloha v barvě petrolejové modři.

"Hak Nam," ozvalo se vedle ní.

"Cože?"

"Město temnoty. Mezi stěnami světa."

Vzpomněla si na šátek, který viděla viset na zdi jeho pokoje za kuchyní. Byla to mapa něčeho pevného a chaotického z malých nepravidelných segmentů v barvě černé, červené a žluté. A pak vykročili dopředu k nejbližšímu vchodu. "To je MUO, že je to tak?" Vypadalo to jako o něco větší verze prostředí, které připravil tokijský fan klub na setkání, nebo jako tropický les, který Kelsey a Zona sestavily v Seattlu. Ale lidé v MUO hrají hry, vytvářejí si pro sebe charakter a něco předstírají. Dělalí to malé děti a osamělí lidé.

"Ne," řekl. "To není hra." Nyní už byli vevnitř, pomalu zrychlovali a svíjející se hustota celé věci byla neustálý vizuální náraz, optické bubnování. "Ulice Tai Chang." Na stěnách a zdech se střídaly nápisy a dveře se míhaly jako balíček karet v rukou zručeného hráče.

Nebyli tu sami, byly tu i další postavy, pohybovaly se jako duchové a oni všude cítili pronikavý pohled jejich očí...

Úlomky trosek a prach se proháněly kolem společně s třepotavými čarami podivného druhu, když procházeli jednotlivými chodbami. "Zadní ulice Almova domu." Zatočili do ostré zatáčky. Následovala další. Pak je čekalo krátké stoupání v bludišti schodišť. Stoupali tak dlouho, až se Chia musela zastavit, aby popadla dech. Zavřela oči. Viděla před sebou drobné hvězdičky, ale tlak zmizel.

Když oči znovu otevřela, ocitli se ve stejně velkém, ale o poznání uklizenějším, Masahikově pokoji za restaurační kuchyní. Scházely tu prázdné misky od instantních nudlů a hromady špinavého prádla. Masahiko stál těsně vedle ní a díval se na zářivé vzory na kontrolní části svého počítače. Vedle něj stál na pracovní desce Chiin sandbender. Všechno bylo o něco hladší a lesklejší. Podívala se na něj, protože byla zvědavá, jak se tu prezentoval. Uviděla však jen jeho kopii. Možná tak o rok mladší, protože jeho černé vlasy byly o něco kratší. Na sobě měl tu samou černou košili. Za zdí za počítačem byla animovaná verze jeho pomalovaného šátku, červené, černé a žluté části jako by nepatrně pulzovaly. Jasně zelená čára vyznačovala cestu z vnější části do středu, kde také končila uprostřed jasně zeleného kruhu, vyjímajícího se uprostřed jednoho mimořádně zářivého žlutého čtverce.

Podívala se na Masahika, ale ten stále hleděl na barevné kontrolky.

Ozvalo se cinknutí. Chia se podívala ke dveřím, které byly vykreslené jako mimořádně nevydařená napodobenina dřeva, a uviděla, jak někdo pode dvěma prostrčil malý bílý čtvereček. Klouzal po podlaze směrem k ní, až zmizel pod postelí. Podívala se pod ni právě včas, aby viděla, jak se čtvereček zvedl a vletěl na okraj matrace, kde se zastavil. Konečně si mohla přečíst vzkaz. Byl napsaný stejným písmem, jaké používali ve Whiskey klonu, nebo mu alespoň byl velmi podobný. Stálo na něm: Ku Klux Klan, a potom následovala řada číslic a písmen, které rozhodně nevypadaly jako adresa, kterou by znala.

Ozvalo se další zazvonění. Podívala se ke dveřím a uviděla malou šedou koloběžku. Byla plochá a pohybovala se velmi rychle. Dojela k malému bílému čtverečku. Vypadala jako krab nebo pavouk s mnoha nožkami. Bez zaváhání bílou kartičku spolkla a vyrazila zpátky ke dveřím.

"Dokončil jsem svůj úkol v Opevněném městě," řekl Masahiko a otočil se od kontrolní desky.

"Co jsou tyhle věci?" zeptala se Chia.

"Jaké věci?"

"Vypadalo to jako vizitka. Protáhlo se to pode dveřmi. Pak se objevila další věc, ta se podobala šedému, z papíru vystřiženému krabovi, a tu vizitku snědla."

"Aha, to je reklama," vytušil. "Jakýsi podprogram, nabízející kritiku."

"Ale ono to žádnou kritiku nenabízelo, jednoduše to snědlo."

"Možná osoba, která napsala ten program, neměla ráda reklamy. Je mnoho takových. Anebo nemají rádi ty, kdo reklamu vytvořili. Z důvodů politických, estetických, osobních, všechno je možné."

Chia se kolem sebe podívala, aby si prohlédla reprodukci jeho pokoje. "Proč si nepořídíš něco většího?" Okamžitě ji napadlo, že to možná bude proto, že je Japonec, a oni jsou na to pravděpodobně zvyklí. Ale přesto to byl ten nejmenší prostor, vytvořený ve virtuální realitě, v jakém kdy byla. Navíc ve virtuální realitě neplatilo čím větší, tím dražší - pokud ovšem jeden nebyl jako Zona, která pro sebe potřebovala celou zemi.

"Opevněné město je koncipované jako stupnice. To je velmi důležité. Stupnice znamená prostor. Původně obývalo třicet tři tisíc lidí 2,7 hektaru ve čtrnácti patrech."

Nic z toho nedávalo Chia žádný smysl. "Musím se zapojit, O.K.?"

"Ovšem," řekl a ukázal k sandbenderu.

Připravila se na tu podivnou věc, co se pohybovala najednou dvěma opačnými směry, ale nic se nestalo. Na skleněném stolečku v jejím pokoji se sem a tam proháněly barevné rybičky. Podívala se z okna na stromy a přemýšlela, kam se poděl Mumfalumpagus. Už dlouho ho neviděla. Bylo to něco, co pro ni její otec udělal, když byla ještě malé mimino. Byl to velký růžový dinosaurus s dlouhými řasami.

Zkontrolovala poštu na stole, ale nic nového nenašla.

Odsud mohla zavolat. Zavolá matce. To jistě, co by jí řekla?

- Ahoj, jsem v Tokiu. V hotelu "lásky". Lidé mě honí, protože mi někdo dal něco do tašky. Co myslíš, že bych měla dělat?

Pokusila se raději napojit na Kelseynu adresu, ale uslyšela jen hlas, oznamující, že Kelsey Van Troyer v této chvíli není k dispozici. Jako další zkusila adresu Zony Rosy, ale zařízení bylo mimo provoz. V Mexiku se to stávalo velmi často, a zvláště pak v Mexico City, kde Zona žila. Zkusila tedy Zonino tajné místo, protože to bylo na hlavní trase v Arizoně, a ta nikdy nevypadávala. Věděla, že Zona nemá ráda, když se u ní lidé objevují, aniž o sobě dali předem vědět, protože Zona nechtěla, aby firma, která síť vybudovala a pak na ni zapomněla, zjistila, že se tam dostala právě Zona Rosa a vybudovala tam svou vlastní zemi.

Zeptala se sandbenderu, kde se vlastně zapojila, a ten jí odpověděl, že ve Finsku, v Helsinkách. Zdálo se tedy, že bezpečnostní zařízení hotelu funguje.

U Zony bylo jako obvykle těsně před soumrakem. Chia se dobře rozhlédla po suchém dnu plaveckého bazénu a hledala Zoniny ještěrky. Žádné však neviděla. Obvykle byly právě tady a čekaly na ni. Ale tentokrát to tak nebylo. "Zono?" Chia zvedla hlavu, přemýšlejíc, zda uvidí ty děsivé kondory, které Zona chovala. Obloha byla překrásná, ale prázdná. Původně byla právě obloha nejdůležitější součástí celého tohoto místa. Vážná obloha: hluboká a čistá a šílená mexická obloha tyrkysové barvy. Vodili sem lidi, aby jim prodali letadla, vrtulníky a další vznášedla, když bylo všechno ještě v počáteční konstrukční fázi. Uprostřed toho všeho byla dlouhá přístávací betonová rampa. Ale Zona ji proměnila v úzký kaňon. Ostatní věci patřily Zoně: ohniště a mrtvý rybník i polorozbořené zdi. Přenesla sem spoustu věcí, z nichž některé byly možná i skutečné. "Zono?"

Ozval se zvuk, jako když na plech dopadne kamínek.

- To je v pořádku. Byla to jen ještěrka. Ona tu teď prostě není.

Zvuk se ozval znovu. Tentokrát o něco blíž.

- Sakra, Zono, přestaň si se mnou hrát.

Ale ona existovala.

Ryby na skleněném stolku plavaly sem a tam.

Celé to bylo poněkud strašidelné. Chia si nebyla jistá proč, ale bylo to tak. A stále to přetrvávalo. Podívala se na dveře své ložnice a uvažovala, co by u Zony asi našla, kdyby tam ještě chvilku zůstala. Postel, plakát Lo Rez Skyline, Loův agent vítající ji tím přátelským způsobem. Ale co kdyby tam našla něco jiného? Něco tam čekalo. Stále jí v uších zněl ten chrastivý zvuk na svahu. Nebo co by se stalo, kdy šla k těm hrubě vykresleným dveřím od matčiny ložnice. Co kdyby otevřela a on tam byl pokoj její matky, a místo ní by tam na ni čekal někdo docela jiný? Utekla, to bylo celé. Podívala se na hromádku alb skupiny Lo/Rez a na malou krabičku na svačinu, pod kterou měla program na virtuální Benátky. Zdálo se jí, že by jí přišla vhod společnost Hudebního Mistra. Otevřela program a sledovala, jak se uprostřed zimního rána rozsvítilo náměstí a kolem ní se začaly míhat fasády domů a kolonády, jako kdyby rychle přehrávala film. Odvrátila se od vody, kde se jako noty na papíře pohupovaly černé gondoly. Zvedla prst a zamířila do bludiště ulic. Uvažovala přitom, že toto místo bylo stejně podivné jako Masahikovo Opevněné město, ale stejně, o čem to celé vůbec bylo?

Když však překročila už třetí most, uvědomila si, že její Hudební Mistr tu není.

- Hej.

Zastavila se. Za výkladní skříní nedalekého obchodu byly vystavené karnevalové masky. Měly dlouhé nosy a prázdné oční jamky.

Zkontrolovala sandbender, aby se ujistila, že ho nevypnula. Ne.

Chia zavřela oči a počítala do tří. Donutila se cítit pod sebou koberec pokoje v hotelu Di. Otevřela oči.

Benátská ulice, vykládaná dlažebními kostkami, se na konci otvírala do malého náměstíčka, kde vedle fontány uprostřed stála nějaká neznámá postava.

Chia si strhla z hlavy brýle, aniž se obtěžovala zavřít program s Benátkami.

Masahiko seděl naproti ní. Nohy měl křížem a na očích černé kloboučky. Jeho rty se pohybovaly, ruce měl na kolenou a na nich měl navlečené rukavice. Rychlými pohyby prstů se domlouval s virtuální klávesnicí.

Maryalice seděla na chlupatém růžovém potahu na posteli a v ústech měla nezapálenou cigaretu. V ruce držela malou šedou pistoli a Chia si všimla, že má křiklavě červeným lakem čerstvě nalakované nehty. Lak ostře kontrastoval s perletí zdobenou pistolí.

"Začalo to znovu," řekla Maryalice a přiblížila pistoli k cigaretě. Zmáčkla spoušť a u hlavně se objevil malý pláminek, kterým si zapálila. "Tokio. Řeknu ti, že se to děje pořád." "

27

Ta fyzikální věc

Laney stál u černé gumové mušle na pánských záchodech a díval se na Rusa, který si u zrcadla česal vlasy.

Zařízení vzdáleně připomínalo gumu s propadlými okraji. Bylo zřejmé, že kanalizaci zprovoznili, ale co by asi řekli, kdyby člověk chtěl také přispět svým podílem ke Grotto? Na cestě sem si všiml, že jedna z tyčí byla obalená něčím zeleným a průhledným, zespoda osvětleným, a on doufal, že to nevytvořili z toho, co odřízli na schodišti.

Bylo po večeři a on pravděpodobně vypil příliš mnoho saké. On s Arleigh a Yamazakim sledovali setkání Reze s novou verzí idoru, tou, kterou Willy Jude viděl jako velkou stříbrnou termosku. A Blackwell si na to začínal zvykat, protože Laney tušil, že Rezův tělesný strážce neměl nejmenší tušení, že tam idoru bude, do chvíle, kdy vstoupil dovnitř a kdy mu to Rez oznámil.

Arleigh se celou dobu bavila s Loem, mluvili o jeho majetku a pozemcích, které vlastnil po celém světě. Laney musel poslouchat Yamazakiho názory na fan kluby teenagerů a musel uznat, že na jeho tvrzeních něco skutečně bylo, ale to budou muset ještě zjistit. Blackwell nepromluvil s nikým ani dvě slova, místo saké pil pivo a odstrkoval od sebe jídlo, jako kdyby se snažil vyplnit mezeru v bezpečnosti, o kterou se dalo postarat, pokud byste ji metodicky nacpali dostatečným množstvím suší. Australan byl se svými hůlkami úplně eso, pravděpodobně by vám je dokázal zabodnout do oka nejméně padesáti různými způsoby. Ale hlavní pozornost patřila Rezovi a jeho idoru, a v neposlední řadě také Kuwayamovi, který s nimi s oběma vedl živou diskusi. Druhý muž, Ozaki, tu byl pravděpodobně jako jistá pojistka, kdyby se musely například vyměnit baterie ve stříbrné termosce. A Willy Jude byl dost roztomilý a svobodný, jak jenom to v dané situaci bylo možné.

Technici mohli být v této společnosti snadným zdrojem drbů, a tak se Laney několikrát pokusil zahájit konverzaci právě na toto téma. Ale Ozaki neřekl o nic víc, než bezpodmínečně musel. A protože Laney nemohl vypudit Rei Toei ze svého zorného pole bez toho, aby se dostal do nodální vize, musel své chování přizpůsobit pouze tomu, co mohl zachytit pohledem. K tomuto účelu byla výborná Arleigh. V rysech její tváře bylo něco, co se mu na ní mimořádně líbilo a k čemu se s oblibou vracel.

Laney se zapnul a šel si umýt ruce k umyvadlu, vytvořenému ze stejného materiálu jako mušle. Všiml si, že Rus si stále ještě česal vlasy. Laney neměl žádný důvod k tomu, aby si byl jistý, že ten muž je skutečně Rus, ale soudil tak podle jeho černých parašutistických bot s kontrastními bílými švy, kalhot z černého hedvábí a bílého koženého společenského saka. Musel být buď Rus, nebo někdo, jehož zaměstnání má něco společného s Kombinátem, s tou komunisticko-mafiánskou organizací.

Rus si česal vlasy s takovým soustředěním, že se Laney nemohl ubránit, aby mu svým chováním nepřipomněl mouchu, která si se stejným zaujetím tře přední nožky. Muž byl mimořádně urostlý a měl velkou hlavu. Vlastně se mu rozšiřovala od obočí nahoru, takže vytvářela dojem jakési koruny. Na to, jak se muž soustředil na česání svých vlasů, jich přece jen měl velmi málo. Na temeni měl malé kolečko. Laney si pomyslel, že všichni tihle chlápci tu byli hlavně proto, aby získali vlasové implantáty. Rydell mu říkal, že byli po celém Tokiu. Viděl o tom nějaký dokumentární film, kde se říkalo, že jsou všichni tak surrealisticky brutální, že se s nimi nikdo nechce dávat do spolku. Pak mu Rydell začal vyprávět o dvou Rusech, byli to policajti ze San Franciska, se kterými se jednou zapletl, ale Laney musel odejít na schůzku s Ricem Danielsem a maskérkou, a tak se konec toho příběhu nikdy nedozvěděl.

Laney zkontroloval, jestli mu mezi zuby nezůstal nějaký zbytek od večeře.

Když vycházel ven, Rus si stále ještě česal vlasy.

Zahlédl Yamazakiho, jak prudce pomrkává a rozhlíží se kolem sebe. Vypadal ztracený. "Je to támhle," řekl.

"Co?"

"Záchod."

"Záchod?"

"Muži. Toalety."

"Ale já jsem hledal vás."

"Tak jste mě našel."

"Všiml jsem si, že jste se při večeři vyhýbal pohledu na idoru."

"Správně."

"Domnívám se, že hustota informací je dostatečná k určení nodálního posouzení..."

"Uhodl jste."

Yamazaki přikývl. "Aha. Ale není to ten stejný případ jako s jedním z jejich videozáznamů, nebo dokonce 'živým' vystoupením."

"Proč ne?" zeptal se Laney a podíval se směrem k jejich stolu.

"Dnešní verze je nejnovější prototyp."

"Jsme snad náhradou za Beta-testy?"

"Mohli byste popsat podstatu nodálního posouzení, prosím?"

"Je to jako vzpomínky," řekl Laney, "jako útržky z filmů. Ale něco z toho, co řekl ten bubeník, mě přivedlo na myšlenku,

že jsem právě viděl její poslední video."

Někdo zezadu Laneyho prudce odstrčil, až spadl na blízký stůl a rozbil skleničku. Cítil, jak pod ním sklo praská, a několik okamžiků hleděl před sebe na klín nějaké ženy v šedých latexových kalhotách, která začala křičet ještě předtím, než na stůl vůbec dopadl. Něco tvrdého, pravděpodobně její koleno, ho uhodilo do hlavy.

Podařilo se mu vstát, držel se za hlavu, a v tom okamžiku si vzpomněl na jeden experiment, kterého se zúčastnil ve vědecké sekci v Gainesville. Bylo to povrchové napětí. Nasypali jste na povrch vody ve sklenici pepř. Pak jste vzali jehlu a přiblížili ji k plovoucímu pepři. Ten okamžik začal před jehlou prchat, jako kdyby byl živý. A on viděl, že se něco podobného děje právě zde. V hlavě mu hučelo, ale místo pepře to byli lidé ze Západního Světa, a on věděl, že jehla musí tlačit u Rezová stolu.

Záda bílého koženého saka... Ale potom viděl, jak se Shermanův tank uvolnil, otočil se k němu, obrovský a nic nevážící, a pak zhasla světla.

Dav začal ječet, ale tma způsobila, že zvuk byl tak pronikavý, že si Laney musel zakrýt uši. Tedy alespoň se o to pokusil, protože do něj někdo vrazil a on spadl na záda, instinktivně se stočil do klubička a rukama se chytil zezadu za krk.

"Hej," ozval se nějaký hlas blízko něj, "vstaňte, nebo na vás někdo šlápne." Byl to Willy Jude. "Já vidím." Ruka se sevřela kolem jeho zápěstí. "Mám v tom ultrafialové světlo."

Laney dovolil bubeníkovi, aby mu pomohl na nohy. "Co je? Co se děje?"

"Já nevím. Pojdte. Mohlo by to být ještě horší..." Jako na zavolání se ozval strašlivý bolestivý výkřik, který zmrazil všechny přítomné. "Blackwell jednoho dostal," řekl Willy Jude a Laney cítil, jak ho bubeník uchopil za pásek. Vrávorat a klopýtal, jak se snažil ve tmě pohybovat. Někdo do něj vrazil a křičel cosi japonsky. Laney se snažil jít dál, rukama si kryl obličej, a šel tam, kam ho bubeník táhl.

Najednou se ocitli uprostřed relativního klidu. "Kde to jsme?" zeptal se.

"Tudy..." Něco praštilo Laneyho do holeně.

"To byla židla," řekl Willy Jude. "Sorry." Laney cítil, jak mu pod nohama křupe sklo.

Uprostřed temnoty se objevilo malé zelené světlo. Ušli několik dalších kroků a Laney uviděl Grotto. Willy Jude pustil jeho pásek. "Tady už asi vidíte, že jo? Vidíte tu bioluminescentní věc?"

"Jo," řekl Laney. "Díky."

"Já to ve svých brýlích nevidím. Vidím jen teplo lidských těl, ale nevidím schody. Musíte mě odvést dolů." Chytil Laneyho za ruku. Společně vyrazili po schodech dolů. Kolem nich proběhla trojice černě oděných Japonců. Zmizeli za nejbližším rohem. Laney odkopl ze schodu nějakou botu, aby o ni Willy nezakopl.

Když zatočili za roh, uviděli před sebou Arleigh s lahví šampaňského v ruce. V koutku úst měla několik kapek krve o něco temnějších, než byla barva její rtěnky. Když uviděla Laneyho, zvedla láhev nad hlavu. "Kde jste byl?" řekla.

"Na záchodě," odpověděl Laney.

"Tak to jste o tu show přišel."

"Co se stalo?"

"Sakra," řekla, "nechala jsem tam kabát."

"Pojďte, pojdte," pobízel je Willy Jude.

Další schody a další patra, Grotto se vzdalovalo z dohledu. Lidé spěchali dolů kolem nich, někteří běželi ve skupinkách, jiní osaměle. Brali schody po dvou a utíkali, co jim nohy stačily. Laney si třel žebra v místech, kde upadl na skleněný stolek. Bolelo to, ale zdálo se, že se nezranil.

"Vypadali jako lidé z Kombinátu," řekla Arleigh. "Velcí oškliví chlapi v šeredném oblečení. Nevím, jestli šli po Rezovi nebo po idoru. Jako kdyby si mysleli, že můžou vejít dovnitř a dělat si, co se jim zlíbí."

"Co chtěli udělat?"

"Já nevím," řekla. "Kuwayama tam měl nejméně tucet chlapců z ochranky, co seděli vedle u dvou stolů. A Blackwell se pravděpodobně modlí za takovou scénu každý večer, než jde spát. Sáhl do kapsy a pak zhasla světla."

"On je vypnul," řekl Willy Jude. "Měl nějaký druh dálkového ovládání. On sám ve tmě vidí lépe než já se svými ultračervenými brýlemi. Nevím, jak to dělá, ale dokáže to."

"Jak jste se dostala ven?" zeptal se Laney Arleigh.

"Měla jsem v kabelce baterku."

"Laney..."

Ohlédl se za sebe a uviděl Yamazakiho. Jeden rukáv u saka měl natržený a v brýlích mu chybělo sklo. Arleigh vytáhla z kapsy telefon a tiše klela, zatímco se snažila ho uvést do provozu.

Yamazaki je dohonal až v dalším patře. Všichni tři pak společně pokračovali dolů, Laney stále držel bubeníka za ruku.

Když vyšli ke vchodu na ulici, nebyli lidé ode dveří nikde v dohledu. Jediný policista v plastickém pršiplášti cosi zuřivě mumlal do mikrofonu, připnutém na klopě, obcházel přitom v malých kroužcích a dramaticky ukazoval bílou holi kamsi před sebe. Na střeše budovy se rozhoukalo několik sirén a Laney měl pocit, že slyší helikoptéry.

Willy Jude pustil Laneyho ruku a upravil si brýle na úroveň světla na ulici. "Kde je moje auto?"

Arleigh sklonila ruku s telefonem, který, jak se zdálo, nyní fungoval. "Měl bys raději jít s námi, Willy. Auto už je na cestě..."

"Nic takového," ozval se Rez. Laney se otočil a spatřil zpěváka, jak právě vychází ze dveří. Vytáhl z kapsy u saka něco bílého. "Ta fyzikální věc. Trávíme příliš mnoho času ve virtuální realitě, na to jsme zapomněli, že je to tak? Vy jste Leyner?" natáhl ruku.

"Laney," řekl Laney, a v tom okamžiku se před nimi z postranní ulice vynořila Arleighina temně zelená dodávka.

28

Záležitost kreditu

Maryalice otevřela zásuvku na levé straně růžové postele. Na sobě měla černý kostým s velkými červenými růžemi ve stylu Ashleigh Modine Carter. Vytáhla malý talířek z modrého skla a položila si ho na kolena. "Nenávidím tahle místa," řekla. "Je spousta způsobů, jak si sex zošklivit, ale je dost těžké ho udělat takhle směšný a patetický." Odklepla šedý konec cigarety do modrého talířku. "Kolik ti je vlastně let?"

"Čtrnáct," řekla Chia.

"To jsem jim asi tak řekla. Je ti čtrnáct, vypadáš tak na patnáct, a ty ses nenalepila na mě, nýbrž já na tebe, že je to tak? Byl to můj tah. Naplánovala jsem to na tebe. Ale oni mi nevěří. Řekni, copak jsi nějaký agent? Řekni, jsem snad pitomá? Řekni, copak tě Rezovi chlápci poslali do SeaTacu, abys vyzvedla to zboží? Řekni, jsi sem snad podstrčená a já jsem pitomá, že nevěřím, že by děcko něco takového dokázalo?" Potáhla si z cigarety a přimhouřila oči. "Kde to je?" Podívala se na Chiinu tašku, rozloženou na bílém koberci. "Kde?"

"Nechtěla jsem to s sebou odnést. Jen jsem nevěděla, že to tam je."

"Já vím," řekla Maryalice. "To jsem jim taky říkala. Chtěla jsem si to vzít zpátky, až budeme v klubu."

"Ničemu z toho nerozumím," řekla Chia. "Hrozně mě to děsí."

"Někdy pro Eddieho něco vozím. Jen pár věcí pro klub. Je to ilegální, ale ne zas tak moc ilegální, víš? Není to nic tvrdého, opravdu. Ale tentokrát si Eddie domluvil něco jiného. Mělo to co dělat s Rusy, a mně se to nelíbilo. To zase děsí mě. Ta věc. Je to jako živé."

"Co to je?"

"Tohle. Říkají tomu montážník."

Chia se podívala na tašku. "Ta věc v mé tašce je nanotechnické montážní zařízení?"

"Je to něco víc. Je to jako vajíčko, nebo malá továrna. Vložíš tyhle věci do jiného stroje, který je naprogramuje, a ony začnou stavět, co je třeba. A když jich je dost, začnou stavět všechno, co chceš, aby stavěly. Existuje nějaké právo, které zakazuje tu věc prodávat Kombinátu, a proto to tak moc chtějí. Ale Eddie přišel na způsob, jak to udělat. Setkala jsem se v SeaTacu s dvěma hroznými Němci. Odněkud tam přiletěli, myslím si, že z Afriky." Zamáčkla cigaretu o modrý talířek a kolem se rozšířil ostrý nepříjemný zápach. "Nechtěli mi to dát, protože čekali Eddieho. Hodně jsme se handrkovali po telefonu. Nakonec přece jen povolili. Měla jsem to dát do tašky společně s dalšími věcmi, ale byla jsem z toho nervózní." Podívala se kolem sebe po pokoji. Položila modrý talířek se zamáčknutou cigaretou na malý černý stoleček vedle postele a stiskla nějaké tlačítko tak, že se přední část stolku otevřela. Uvnitř byla lednička s řadou malých lahviček. Maryalice se naklonila dopředu a nahlédla dovnitř. Zapalovač v podobě pistole sklouzl z postele. "Žádná tequila," řekla Maryalice. "Řekni mi, jak někdo může dát vodce jméno: Vrať se, lososi..." Vytáhla malou bílou lahvičku s rybou na straně. "To je Japoncům podobné." Podívala se na zapalovač. "Stejně jako Rusové, kteří vyrábějí zapalovače, co vypadají jako pistole."

Chia si všimla, že Maryalice už neměla vlasové přičesky. "Když dělali testování vzorků DNA v SeaTacu," řekla Chia, "nastavila jste místo svých vlasů přičesek..."

Maryalice otevřela malou lahvičku, jedním hltém ji vyprázdnila a otřásla se. "Ty přičesky jsou z mých vlastních vlasů," řekla. "Nechala jsem si je narůst, když jsem držela takovou zdravotní dietu, rozumíš? Když kontrolují ty vlasové vzorky, chytají lidi, co berou nějaké povzbuzující prostředky. Některé z nich zůstávají ve stopových množstvích ve vlasech ještě dlouho potom." Maryalice položila prázdnou lahvičku vedle modrého talířku. "Co to dělá?" zeptala se a ukázala na Masahiko.

"Je zapojený," řekla Chia, protože jí nebyla schopná rychle vysvětlit podstatu Opevněného města.

"To vidím. Přišli jste sem, protože se tohle místo nedá najít, že je to tak?"

"Ale vy jste nás stejně našla."

"Znám se s taxikáři. Zkusila jsem to. Ale Rusy to také určitě napadne, pokud je to už nenapadlo."

"Ale jak jste se dostala dovnitř? Bylo zamčeno."

"Vím, jak se pohybovat v místech, jako je toto, zlato. Mám své způsoby."

Masahiko si stáhl černé kloboučky, které zakrývaly jeho oči, a uviděl Maryalice. Podíval se zpátky na kloboučky a pak na Chiu.

"Maryalice," řekla Chia.

Chlapec Gomi se prezentoval jako životní kopie sebe samého, velké oči a dlouhé vlasy. "Kdo vypil vodku?" zeptal se.

"Maryalice," řekla Chia.

"Kdo je Maryalice?"

"Je v našem hotelovém pokoji," řekla Chia.

"Ta vodka stojí stejně jako dvacet minut zapojení," řekl Chlapec Gomi. "Jak může být někdo další v pokoji hotelu Di?"

"Je to komplikované," řekla Chia. Byli zpátky v Masahikově pokoji v Opevněném městě. Vrátili se tam jediným kliknutím, tentokrát nemuseli procházet spleť bludištěm chodeb. Minuli ikonu, která jí připomněla, že nechala Benátky zapnuté, ale na to bylo příliš pozdě. Masahiko řekl, že si musí se zapojením pospíšet, jinak se dostanou do potíží. Maryalice řekla, že jí to nevádí, ale Chie se ani trochu nelíbilo, že je Maryalice v jejich pokoji, zatímco oni jsou zapojení.

"Tvoje kreditní karta vystačí na dalších dvacet šest minut," řekl Chlapec Gomi. "Pokud se ovšem tvoje přítelkyně znovu nepodívá do baru. Máš v Seattlu nějaký účet?"

"Ne," řekla Chia. "Je mé matky..."

"Na to už jsme se podívali," řekl Masahiko. "Účet tvé matky by nevydržel pronajmutí pokoje a poplatky za zapojení do sítě. Tvůj otec..."

"Můj otec?"

"Má otevřený účet u svého zaměstnavatele v Singapuru u obchodní banky..."

"Jak to víte?"

Chlapec Gomi pokrčil rameny. "Opevněné město. Prostě si věci zjistíme. Jsou tu lidé, kteří vědí o všem."

"Nemůžete se vloupat na konto mého otce," řekla Chia. "Jsou to jeho peníze."

"Zbývá dvacet pět minut," řekl Masahiko.

Chia si strhla brýle z tváře. Maryalice zrovna vytahovala z ledničky další lahvičku. "Neotvírejte to!"

Maryalice se provinile usmála, ale lahvičku upustila. "Možná bych si mohla dát nějaké brambůrky," řekla.

"Nic," řekla Chia. "Je to strašně drahé! Docházejí nám peníze!"

"Aha," Maryalice zamrkala. "Správně. Já také žádné peníze nemám. Eddie sleduje moje karty, jakmile bych se s nějakou napíchla, okamžitě by o mně věděl."

Masahiko promluvil na Chiu, aniž si z očí sundal černé kloboučky. "Máme účet tvého otce..."

Maryalice se usmála. "Což velmi rádi slyšíme, že ano?"

Chia se chystala si znovu natáhnout brýle. "Budete jim to muset odnést," obrátila se na Maryalice, "tu nanotechnickou věc. Já vám ji dám, vy jim to odnesete, dáte jim to a řeknete jim, že to celé bylo jen nedorozumění." Padla na všechny čtyři a začala se přehrabovat v tašce. Hledala tu podivnou věc, když ji našla, podala ji Maryalice v tom, co zbylo z modrozluté tašky z obchodu v SeaTacu. Tmavý šedý plast a řady malých dírek dávaly předmětu podobu malého nevdařeného pepřenky. "Vezměte si to. Vysvětlete jim to. Řekněte jim, že to bylo nedorozumění."

Maryalice se zamračila. "Vrat' to zpátky, O.K.?" řekla polkla. "Chápej, problém není v tom, jestli to bylo nedorozumění nebo ne. Problém je v tom, že teď nás obě budou stejně chtít zabít, protože o tom víme. A Eddie jim to dovolí, protože musí. A protože už mě má plné zuby, ten nevědeckej zkurvenej parchant..." Maryalice smutně potřásla hlavou. "Mezi námi dvěma je konec, jestli se mě chceš zeptat."

"Vstupní kód povolen," řekl Masahiko. "Prosím, přidej se k nám. Máš tu dalšího návštěvníka."

29

Její horší já

Arleighina dodávka voněla dlouhořetězovými monomery a zahřátou elektronikou. Zadní sedadla byla odstraněna, aby v uvolněném prostoru bylo dost místa na černé kontrolní desky spojené kabely a umístěné mezi chomáči obalového materiálu.

Rez seděl vepředu vedle řidiče, culíkatého japonského Kalifornána z Akihabara. Laney se mačkal s kontrolními deskami mezi Arleigh a Yamazakim. Willy Jude a rudovlasý technik seděli za nimi. Laneyho bolela žebra v místech, kde padl na stůl, a zdálo se mu, že je to čím dál horší. Přišel na to, že měl ponožku nasáklou krví, ale nebyl si jistý, jestli byl raněn, nebo jestli to vůbec byla jeho krev.

Arleigh měla k uchu přitisknutý telefon. "Řešení osm," řekla řidiči, který stiskl tlačítko vedle elektronické mapy. Laney si všiml, jak se na mapě objevila nějaká tokijská čtvrť. "Vezmeme Reze zpátky s sebou."

"Odvezte mě do Imperiálu," řekl Rez.

"Je to Blackwellovo nařízení," řekla Arleigh.

"Nech mě s ním promluvit." Natáhl se k telefonu.

Zatočili doleva, do širší ulice, jejich světla zachytila hlouček lidí, spěchající od Západního Světa, všichni se snažili tvářit, jako že se tam ocitli čistě náhodou. Sousedství bylo urbanisticky nepopsatelné a, na rozdíl od provinile vyhlížejících chodců, docela opuštěné.

"Keithy," řekl Rez, "chci zpátky do hotelu." Dopadlo na ně ostré bílé světlo policejní helikoptéry a na betonové zemi se objevily dlouhé stíny. Rez poslouchal hlas v telefonu. Projeli kolem pojízdné jídelny s nočním provozem nudlí. Interiér vypadal za žlutými plastikovými záclonami poněkud strašidelně. Obrazovky za pultem pomrkávaly. Arleigh šťouchla Laneyho do kolene a ukázala přes Rezovo rameno. Na blížící se křižovatce se vynořila tři bílá auta s modrými světly na střeše. Po chvilce bez jediného zvuku zmizela. Rez se otočil a podal jí zpátky telefon. "Keithy se projevil jako obvykle. Trvá na tom, abych jel s vámi do vašeho hotelu a tam na něj počkal."

Arleigh si vzala telefon. "Víš, co to celé mělo znamenat?"

"Lovci autogramů?" Rez se chystal i se svým křeslem otočit dozadu.

"Co se stalo s idoru?" zeptal se Laney.

Rez na něj pohlédl. "Pokud byste unesl novou formu - a já si myslím, že je nádherná - co by vám potom zbylo?"

"Já nevím."

"Reina jediná realita je v říši pokračující sériové tvorby," řekl Rez. "Celý proces je rozhodně víc než jen pouhá řada jejích různých já. Její formy se pod ní potápějí, jedna za druhou, jak se stává jasnější a komplexnější..." Zdálo se, že se šikmé zelené oči zadávaly zasněně do dálky, a zpěvák se otočil.

Laney sledoval Arleigh, jak si kapesníkem otírá koutek rtu.

"Laney..." zašeptal Yamazaki a vtiskl mu něco do dlaně. Kabelové brýle. "Máme globální databázi fanouškovských aktivit..."

Žebra ho stále bolela. Poranil si snad nohu? "Později. O.K.?"

Arleighino apartmá bylo nejméně dvakrát tak velké jako Laneyho. Mělo vlastní obývací pokoj, oddělený od ložnice a koupelny pozlacenými francouzskými dveřmi. Čtyři křesla v obývacím pokoji měla neobyčejně vysoká a úzká opěradla, každé z nich se zužovalo do tvaru elfí chaloupky z leptané oceli. Křesla byla neuvěřitelně nepohodlná a Laney se hrbil na jednom z nich a soustředil se na nepříjemnou bolest žeber. Krev na jeho ponožce, jak se ukázalo, byla jeho vlastní. Pocházela z řezné rány na lýtku, kterou zalepil mikropórovou páskou z profesionálně vyhlížející lékárníčky, co našel v

Arleighině koupelně. Pochyboval, že s bolavými žebry se dalo něco dělat, ale přesto uvažoval, zda by mu přece jen nepomohlo, kdyby si žebra ovázal nějakou zpevňovací bandáží.

Yamazaki seděl v křesle po jeho pravici a připevňoval si roztržený rukáv kostkovaného saka pozlacenými zavíracími špendlíky z pohotovostního balíčku Chaloupky zlomyslného elfa. Laney vlastně nikdy neviděl nikoho, kdo by někdy využil pohotovostní balíček. Yamazaki si sundal rozbité brýle a při práci držel sako velmi blízko tváře. Vypadal tak o dost starší a jaksí klidnější. Po jeho pravé ruce seděl rudovlasý technik, který se jmenoval Shannon. Seděl vzpřímeně v křesle a listoval v nějakém časopise.

Rez byl natažený na posteli a pod sebou měl řadu polštářů. Willy Jude seděl u nohou postele a seřizoval si své slepecké brýle. Panika v Západním Světě se, jak se zdálo, ještě nedostala do zpráv, ačkoliv bubeník říkal, že zachytil zmínku o incidentu na jednom z klubových kanálů.

Arleigh stála u okna a přikládala si na opuchlý ret ledovou kostku, zabalenou v bílém kapesníku.

"Řekl ti, kdy si myslí, že se vrátí?" zeptal se Rez z postele.

"Ne," řekla Arleigh, "ale vyjádřil se jasně v tom smyslu, že chce, abys tu na něj počkal."

Rez si povzdychl.

"Nech lidi, ať se o tebe postarají, Rezi," řekl Willy Jude. "Vždyť jsou za to placení."

Laney vzal za hotovou věc, že všichni musí počkat společně s Rezem na Blackwella. Ale nyní se rozhodl, že se zkusí vrátit do svého pokoje. Jediné, co mohli udělat, bylo zastavit ho.

Blackwell otevřel dveře z chodby a zastrčil do kapsy něco, co rozhodně nevypadalo jako hotelová karta. Mikropórová páska vytvářela velké X přes celou jeho pravou tvář a sahala mu až ke koutku úst.

"Dobrý večer, Keithy," řekl Rez.

"Ty teda musíš bejt pěkně nasranej," řekl jeho tělesný strážce. "Ti Rusové jsou pěkný řízci. Nebylo by dobrý, kdyby tě dostali, Rezi. Vůbec ne. Moc by se ti to nelíbilo."

"A co Kuwayama a její nová forma?"

"Musím ti něco říct, Rezi." Blackwell přistoupil k posteli. "Viděl jsem tě chodit s ženskými, které bych sám nechtěl potkat ani v noci, ale alespoň to byli lidi. Slyšíš, co ti říkám?"

"Slyším, Keithy," řekl zpěvák. "Vím, jaký máš na ni názor. Ale zvykneš si na to. Tak se věci mají, Keithy. Nové způsoby. Nový svět."

"O tom nic nevím. Můj táta byl starý dokař. Když se ze mě stal kriminálník, puklo mu srdce. Zemřel ještě předtím, než jsi mě dostal z B-Divize. Určitě by se mu líbilo, kdyby viděl, jakou jsem na sebe vzal zodpovědnost, Rezi. Za tebe. Za tvé bezpečí. Ale teď opravdu nevím. Tohle by na něj asi velký dojem neudělalo. Možná by mi řekl, že jsem blázen."

Rez vstal a překvapil Laneyho svou rychlostí, když zamířil k Blackwellovi a uchopil ho za mohutná ramena. "Ale ty si to nemyslíš, že ne, Keithy? V Pentridge sis to nemyslel. Ne, když jsi pro mě šel. A nemyslel sis to ani tehdy, když jsem se pro tebe vrátil."

Blackwellovi se v očích zaleskly slzy. Chystal se něco říct, ale vtom Yamazaki náhle vstal, prudce zamrkal a oblékl si zelené kostkované sako. Naklonil krk a prohlédl si zavírací špendlíky, kterými sako opravil. Pak si najednou uvědomil, že všichni v místnosti na něj upřeně hledí. Nervózně si odkašlal a posadil se.

Ticho se prodlužovalo. "Byl jsem docela mimo, Rezi," řekl Blackwell a přerušil ticho.

Rez poplácal svého ochránce po zádech a pustil ho. "Byl jsi ve stresu. Já vím." Rez se usmál. "A Kuwayama? A idoru?"

"Měl tam svůj vlastní tým."

"A naši útočníci?"

"To je právě trochu podivné," řekl Blackwell. "Kombinát, Řeži. Říkají, že jsme jim ukradli něco, co patří jim. Tedy to je všechno, co se mi podařilo zjistit."

Rez vypadal nechápavě, ale zdálo se, že to pro tuto chvíli vypustil z hlavy. "Vezmi mě zpátky do hotelu," řekl.

Blackwell se podíval na své velké hodinky. "Ještě tam mám své lidi. Počkáme dvacet minut a pak to půjdu zkontrolovat."

Laney využil této příležitosti, vstal a protáhl se kolem Blackwella ke dveřím. "Jdu si dát horkou sprchu," řekl. "Polámal jsem si tam žebra." Nikdo nic neřekl. "Kdybyste mě potřebovali, zavolejte." Pak otevřel dveře, vyšel ven a pečlivě za sebou zavřel. Zamířil směrem, kde doufal, že najde výtah.

Byl tam. Vešel dovnitř, opřel se o velké zrcadlo a stiskl tlačítko s příslušným patrem.

Výtah odpověděl něco japonsky.

Dveře se zavřely. Laney zavřel oči.

Když otevřel oči, otevřely se dveře. Vykročil ven a zatočil špatným směrem. Pak se obrátil tím pravým. Zalovil v kapse a vytáhl klíč. Překvapilo ho, že jej tam stále ještě měl. Napustil si horkou vanu, vysprchuje se, to byl jeho nejbližší plán, když se blížil ke svému pokoji. Vyspí se. Tak. Svleče se, lehne si a nechá se unášet do bezvědomí.

Zasunul kartu do zdičky zámku. Nic. Znovu. Cvak.

Kathy Torrance seděla na kraji jeho postele. Usmívala se na něho. Ukázala na pohybující se obrazovku. Jedna z postav byl nahý Laney s největší erekcí, jakou si pamatoval, že by kdy měl. Dívka mu byla matně povědomá, ale ať už byla kdokoliv, nepamatoval si, že by to s ní někdy dělal.

"Tak tam jen tak nestůj," řekla Kathy. "Na to se musíš podívat."

"To nejsem já," řekl Laney.

"Já vím," řekla a byla viditelně potěšená. "On je příliš velký. Já bych jen ráda viděla, jak to zkusíš dokázat."

30

Etruscan

Chia si znovu nasadila rukavice a brýle a nechala Masahika, aby ji dovedl do svého pokoje. Ikona virtuálních Benátek divoce blikala. Byl tam Chlapec Gomi a ještě někdo, přestože si ho hned nevšimla. Na stole stála sklenička, která tam předtím nebyla, špinavá, okraj byl prasklý a na dně něco leželo.

"Ta žena," začal Chlapec Gomi, ale někdo si odkašlal. Byl to podivný suchý kašel.

"Ty jsi zajímavá mladá žena," řekl hlas, který zněl jinak než všechny hlasy, které kdy Chia slyšela. Podivný, chraplavý, jako kdyby byl sestavený ze suchých knihovnických zvuků, takže hlásky jednotlivých slov zněly jako svištění kabelů ve větru, jako praskání konzol, jako bouchání suchých listů o sklo. "Mladá žena," ozval se znovu ten hlas, a pak následovalo něco nepopsatelné, v čem Chia poznala pokus o smích.

"To je Etruscan," řekl Masahiko. "Etruscan pro nás připravil vstup na účet tvého otce. Je ten nejlepší."

Něco se tam na několik sekund objevilo. Vypadalo to jako lebka nad špinavou sklenicí. "To nic nebylo, opravdu..."

Chia si řekla, že to celé je jen prezentace nějaké osoby. Jako když se Zona prezentuje tak, že se nikdy nedá dost dobře zaostřit. To bylo něco podobného, ale o poznání extrémnější. A spousta práce byla vložena do audioprezentace. Ani trochu se jí to nelíbilo.

"Vzali jste mě sem, abych se s ním setkala?" zeptala se Masahika.

"Ach, to ne," řekl Etruscan. Ach znělo jako polyfonický chorál. "Jen jsem se na tebe chtěl podívat, drahoušku."

Následoval opět ten podivný smích.

"Ta žena," řekl Chlapec Gomi. "Ty ses s ní domluvila, aby se s tebou setkala v holetu Di?"

"Ne," řekla Chia. "Ověřila si taxíky, takže nejsi tak chytrý, jak sis myslel."

"Dobrá." Dobrá znělo jako kamínek, odrážející se od dna vyschlé žulové fontány. Chia se zadívala na sklenici. Na dně ležela obrovská stočená housenka v barvě mrtvé pokožky. Všimla si, že měla malé růžové ručky...

Najednou sklenice zmizela.

"Omlouvám se," řekl Masahiko. "Jen se s tebou chtěl setkat."

"Kdo je ta žena v hotelu Di?" Kreslené oči Chlapce Gomi byly jasné a vzrušené, ale tón jeho hlasu byl přísný.

"Maryalice," řekla Chia. "Její přítel dělá obchody s těmi Rusy. Chtějí tu věc, co mám v tašce."

"Co je to?"

"Maryalice říká, že je to nanotechnický montážník."

"To je nepravděpodobné," řekl Chlapec Gomi.

"Tak to řekni Rusům."

"Tak ty máš v pokoji pašované zboží?"

"Mám něco, co oni chtějí."

Chlapec Gomi se ušklíbl a zmizel.

"Kam šel?"

"To mění celou situaci," řekl Masahiko. "Neřekla jsi nám, že máš s sebou pašované zboží."

"Neptali jste se mě! Neptali jste se, proč mě hledají..."

Masahiko pokrčil rameny. "Nebyli jsme si jisti, jestli jdou právě po tobě. Lidé z Kombinátu mají nesmírný zájem o takové, jako je například Etruscan. Mnoho lidí ví o Hak Namu, ale jen málokdo ví, jak vstoupit dovnitř. Jen se snažíme ochránit integritu města."

"Ale tvůj počítač je v hotelovém pokoji. Stačí jen, aby vešli dovnitř, a mají ho."

"Na tom už nezáleží," řekl. "Nejsem už zapojený v procesu. Mé povinnosti přešly na ostatní. Chlapec Gomi si nyní dělá starosti o svou bezpečnost venku, rozumíš? Trest za držení pašovaného zboží je ostrý. On je mimořádně zranitelný, protože obchoduje se secondhandovým zařízením."

"Myslím, že by vám teď neměla policie dělat starosti. Raději bychom je měli zavolat. Maryalice říká, že ti Rusové nás zabijí, jestli nás najdou."

"Policie není zrovna šťastný nápad. Etruscan se vloupal na konto tvého otce v Singapuru. To je trestný čin."

"Myslím, že se raději nechám zabít než zabít."

Masahiko o tom chvilku uvažoval. "Pojď se mnou," řekl. "Tvůj host čeká."

"Ne ta housenka," řekla Chia. "Zapomeň na to."

"Ne," řekl. "Není to Etruscan. Tak pojď."

A najednou byli venku z jeho pokoje a pohybovali se rychle bludištěm v Hak Namu po točitých schodištích a chodbách. Podivný svět se míhal kolem nich. "Co je to za místo? Komunální prostor, je to tak? Ale čeho se tak bojíš? Proč je všechno tak tajemné?"

"Opevněné město je ze sítě, ale není v ní. Nejsou tu žádné zákony, jen dohody."

"Nemůžete přece být v síti, a přitom v ní nebýt," řekla Chia, když vyběhali po schodech do posledního patra.

"Těžko se to vysvětluje," řekl. "Funguje mezi sítí. Začalo to s podílem na Killfile..."

"Zona!" Stála na nerovné střeše, pokryté podivnostmi.

"Ničeho se nedotýkej. Některé věci jsou pasti. Přišla jsem pro tebe." Zona, která se prezentovala ve fragmentovité podobě, vykročila dopředu.

Po Chiině pravé ruce leželo jakési starodávné auto, převrácené přes jakousi tuhou hmotu, která připomínala něco jako vánoční stromek, prorůstající pravým bokem vozu. A za tím...

Hádala, že střecha Opevněného města představovala něco jako smetiště opuštěných věcí ze snů. Byly to nejružnější fantazie, odhozené svými stvořiteli. Bylo jich tolik, až z toho přecházel zrak, a některé z nich se dokonce pohybovaly. Pak náhle zachytila na petrolejově modré obloze nějaký pohyb. Snad to nejsou Zoniny ptáci.

"Byla jsem na tvém místě," řekla Chia. "Nebyla jsi tam, ale něco..."

"Já vím. Viděla jsi to?" Jak Zona procházela kolem vánočního stromku, na kulatých stříbrných ornamentech se objevily

černé páry očí a sledovaly každý její krok.

"Ne, jen jsem měla pocit, že něco slyším."

"Já nevím, co to je." Zonina postava byla mnohem rychlejší a pohyblivější než obvykle. "Přišla jsem sem pro radu.

Řekli mi, že jsi byla na mém místě a že nyní jsi tady..."

"Ty tohle místo znáš?"

"Někdo odsud mi pomohl mé místo získat a postavit. Není možné se sem dostat bez pozvání, chápeš? Moje jméno je ale na seznamu. Přesto nemůžu jít do spodních pater, do samotného města bez doprovodu někoho odsud."

"Zono, dostala jsem se do děsivých potíží! Ukrýváme se ve strašném hotelu, a je tam i Maryalice..."

"Ta děvka, co tě podvedla, ano? Kde je?"

"Je v hotelovém pokoji. Říkala, že se rozešla se svým přítelem, a je to on, co tu nanotechnickou věc..."

"Cože?"

"Ona říká, že to je nějaká věc na stavbu nanotechnických domů."

Postava Zony Rosy se zaostřila a nadzvedla překvapeně obočí. "Nanotechnologie?"

"To je to, co máš v tašce?" zeptal se Masahiko.

"Je to zabalené v plastickém obale."

"Okamžik," řekl a zmizel.

"Kdo je to?" zeptala se Zona.

"Masahiko. Je to bratr Mitsuko. Žije tady."

"A kam šel?"

"Zpátky do hotelu, kde jsme zapojení."

"To ses tedy dostala do pěkných sraček," řekla Zona.

"Prosím, Zono, pomoz mi! Myslím, že už se nikdy nevrátím domů!"

Masahiko se znovu objevil, v ruce měl tu věc, zbavenou igelitového obalu. "Skenoval jsem to," řekl. "Okamžitá definice zněla: Rodei-van Erpův primární biomolekulární programovací modul C-7A. Je to laboratorní prototyp. Nejsme schopni určit jeho přesný legální status, ale výrobní model C-9A je v nanotechnologii označený Třídou I a je chráněný mezinárodním právem. Podle japonského práva je ilegální vlastnictví zařízení Třídy I trestáno doživotním vězením."

"Doživotí?" řekla Chia.

"Týká se to i termonukleárních zařízení," řekl na vysvětlenou, "jedovatých plynů, biologických zbraní a tak dále."

Podal objekt Zoně, aby si ho mohla prohlédnout.

Zona se na něj podívala. "Doprdele," řekla, a její hlas vyjadřoval respekt.

31

Tak se věci mají

"Chápeš, jak se věci mají, Laney? Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá? Můžeš utíkat, ale neschováš se? Znáš tahle rčení, Laney? Jak se některé věci zdají být klíšé, protože se dotýkají jistých pravd, Laney? Mluv se mnou, Laney."

Laney se usadil v jedné z miniaturních židlí a třel si žebra.

"Vypadáš hrozně, Laney. Kde jsi byl?"

"V Západním Světě," řekl. Neměl chuť dívat se na sebe na obrazovce, ale zjistil, že se stejně nemohl dívat. Věděl, že to nebyl on. Zmapovali jeho tvář a nasadili ji na tělo někoho jiného. Přesto to byla jeho tvář. Vzpomněl si, že před mnoha lety slyšel někoho říkat, že zrcadla jsou nepřírozená a v jistém smyslu nebezpečná.

"Takže ty jsi teď přiložil ruku k dílu v Orientu?"

Ona nerozuměla, pomyslel si, což znamenalo, že nevěděla, kde předtím byl. Což znamenalo, že ho tam nesledovala. "To je ten chlápek," řekl, "ten Hillman. Bylo to tenkrát, když jsem se ucházel o místo. On je porno hvězda.

"Nemyslíš, že se k ní chová mimořádně hrubě?"

"A kdo je ta dívka, Kathy?"

"Vzpomínej. Pokud si pamatuješ na Clintona Hillmana, Laney..."

Laney potřásl hlavou.

"Mysli na herce, Laney. Mysli na Alison Shires."

"Jeho dcera," řekl Laney, neměl o tom žádné pochybnosti.

"Rozhodně si myslím, že to je příliš drsné. Hraničí to se znásilněním, Laney. Myslím, že by z toho mohl být případ.

"Proč by to dělala? Jak byste ji mohli donutit, aby to udělala?" obrátil se od obrazovky ke Kathy. "Chci říct, ledaže by to bylo skutečné znásilnění."

"Můžeme si poslechnout zvuk. Poslouchej, co říkáš, Laney. Chci říct, posedlost je jedna věc, ale aby ses ji snažil dostat takovýmhle způsobem..."

Laney málem upadl, když se pokusil vstát z křesla. Nemohl najít dálkové ovládání. Stiskl tedy první tlačítko, na které dosáhl. Správné bylo až třetí.

"Chceš si pustit ten škvár od Lo/Rez, Laney? Rock and rollový životní styl? Neměl bys to raději vyhodit oknem?"

"Co to všechno má znamenat, Kathy? Nechceš mi to rovnou říct?"

Usmála se na něj. Byl to stejný úsměv, jak si ho pamatoval ze svého pohovoru o zaměstnání. "Můžu vám říkat Coline?"

"Kathy, jdi s tím do prdele."

Zasmála se. "Měli bychom to vzít od začátku, Laney."

"Cože?"

"Uvažuj o tom jako o další nabídce k zaměstnání."

"Ale já práci mám."

"Nabízíme ti další, Laney."

Laney se vrátil ke křeslu a pohyboval se tak pomalu, jak jen to bylo možné. Bolest začínala být nesnesitelná.

"Co se stalo?"

"Žebra. Bolí mě." Našel způsob, jak si sednout, aby to tak nebolelo.

"Snad ses nepral?"

"Byl jsem v jednom klubu."

"Tohle je Tokio, Laney. V klubech se lidi neperou."

"To byla opravdu jeho dcera?"

"Ano, ovšem. A s největším potěšením o tom bude vyprávět ve Slitscanu, Laney. Svedená a přinucená k sadistickým hrátkám člověkem, který byl posedlý slávou jejího milujícího otce. A tak jen tak mimochodem přišla k nám a je nyní jednou z nás."

"Proč? Proč by něco takového dělala? Protože on jí řekl, aby to udělala?"

"Protože," začala Kathy a podívala se na něj, jako kdyby si dělala starosti, že by mohl utrpět nějaké mozkové poškození, "protože ona se sama chce stát herečkou, Laney." Dívala se na něho s nadějí, jako kdyby čekala, že to snad konečně pochopí. "Velký průlom."

"Tohle že má být její velký průlom?"

"Průlom," řekla Kathy Torrance, "je průlom. A víš co? A já se snažím, já se opravdu moc snažím, ti taky k jednomu pomoci. Právě teď. A nebude to poprvé, že ano?"

Telefon zazvonil. "Měl bys to vzít," řekla a podala mu sluchátko. "Ano?"

"Ta databáze fan klubů," ozval se Yamazaki. "Musíte s tím okamžitě začít."

"Kde jste?"

"V hotelových garážích. V dodávce."

"Podívejte, není mi zrovna nejlíp. Může to počkat?"

"Počkat?" Yamazaki zněl zděšeně.

Laney se podíval na Kathy Torrance. Měla na sobě něco černého, ale ne dost krátkého, aby to odhalilo její tetování na stehně. Vlasy teď měla o něco kratší. "Budu dole hned, jak to půjde. Nechte pro mě soubory otevřené." Zavěsil dřív, než Yamazaki stačil odpovědět.

"Co to mělo znamenat?"

"Shiatsu."

"Lhan."

"Co ode mě chceš, Kathy? Jaká je dohoda?"

"Chci jeho. Chci způsob, jak se k němu dostat. Chci vědět, co dělá. Chci vědět, co si myslí, že dělá, když se produkuje s kusem japonského softwaru."

"Chce se oženit," řekl Laney.

Její úsměv zmizel. "Nehraj si se mnou, Laney."

"Ty chceš, abych ho začal špehovat."

"Půjde o průzkum."

"Blbost."

"Jak si přeješ."

"Kdybych měl něco, co by se ti hodilo, chtěla bys, abych to na něj nastražil."

Opět se usmála. "Nepředbíhejme události."

"A co za to?"

"Život. Život, ve kterém nebudeš jako posedlý šílenec, který se popásl na atraktivní dceři objektu své posedlosti."

Život, ve kterém se nikdo nedozví o sérii nešťastných farmaceutických pokusů, které tě ošklivé a trvale poškodily. Zdá se ti to fěr?"

"A co ona? Ta dcera. Ona tohle všechno udělala pro nic?"

"To ti může být jedno, Laney. Dělej pro nás a dones mi to, co potřebuju. Ona je jen obyčejná nula. Nic pro nás neznamená."

"Je to tak jednoduché? Ona si to nechá líbit? Potom, co musela udělat?"

"Pokud chce, aby jí zbyla byť ta nejmenší naděje na to, že se jednou dočká slávy, pak ano."

Laney se na ni podíval. "To ale nejsem já. Je to podvrh. Kdybych dokázal, že je to podvrh, mohl bych vás žalovat."

"Opravdu? A ty by sis to mohl dovolit? Skutečně? Bude to trvat celé roky. A přesto nikde není napsáno, že musíš vyhrát. Máme spoustu peněz, a s takovými problémy si umíme poradit, Laney. Máme spoustu času." Ozval se zvonek u dveří.

"To bude pro mě," řekla, zvedla se a rozsvítila bezpečnostní obrazovku. Laney zachytil pohledem mužskou tvář. Byl to Rice Daniels, tentokrát bez svých černých slunečních brýlí. Otevřela dveře. "Rice je s námi, Laney," řekla.

"Byl pro nás nesmírnou pomocí v otázkách tvé minulosti."

"Pořad Mimo kontrolu tedy nevyšel?" zeptal se Laney Danielse.

Daniels na něj vycenil neobvykle bílé zuby. "Jsem si jistý, že můžeme pracovat spolu, Laney. Doufám, že nemáte žádné zábrany kvůli tomu, co se stalo."

"Zábrany," odsekl Laney.

Kathy se vrátila zpátky a podala Laneymu bílý štítek s tužkou napsaným číslem. "Zavolej mi zítra před devátou. Nech vzkaz. Ano, nebo ne."

"Ty mu dáváš na vybranou?"

"Tak to bude větší zábava. Chci, aby si to promyslel." Natáhla se k Laneymu a zatahala ho za košili. "Ty stehy," řekla.

Obrátila se a vyšla ven, Daniels za nimi zavřel dveře.

Laney seděl a hleděl na dveře, až se znovu ozval telefon.

Byl to Yamazaki.

32

Nepozvaný

"Musíme zaútočit," řekla Zona Rosa a zdůraznila to rychlým pohybem hlavy mrtvého Aztéka, kterým se prezentovala. Byli nyní s Chlapcem Gomi a Masahikem zpátky v Masahikově pokoji v Opevněném městě, daleko od hypnotického chaosu přeplněné střechy.

"Zaútočit?" zeptal se Chlapec Gomi a jeho oči byly jasnější než kdy předtím, přesto jeho hlas prozrazoval jisté napětí.

"Na koho chceš zaútočit?"

"Najdeme způsob, jak bojovat proti nepříteli," řekla vážně Zona Rosa. "Pasivita znamená smrt."

Něco, co Chie připomínalo oranžovou pobřežní loď, proklouzlo pod Masahikovými dveřmi a zamířilo po zemi do pokoje, ale než se na to mohla zblízka podívat, spolkla to znovu ta nohatá věc.

"Ty," řekl Chlapec Gomi Zoně Rose, "jsi v Mexico City. Ty nejsi ani fyzicky, ani legálně ničím z toho, co se tu děje, ohrožená!"

"Fyzicky?" řekla Zona Rosa a opět se proměnila v rozrušenou formu své prezentace. "Tak ty chceš fyzicky, ty zkurvysynu? Sakra, já tě zabiju, fyzicky! Ty si myslíš, že to nemůžu udělat? Myslíš si, že žiješ někde na Marsu nebo něco? Přiletím sem se svými děvčaty a nasekáme ti ten tvůj japonskej zadek na kousíčky! Myslíš si, že něco takového nedokážu?" Vytáhla vystřelovací nůž se zdobenou rukojetí a zamávala s ním Chlapci Gomi před obličejem.

"Zono, prosím tě" prosila ji Chia. "On neudělal nic špatného. Jen mi pomáhá! Nedělej to!"

Zona zavrčela a čepel vystřelovacího nože opět zmizela. "Neprovokuj mě," řekla Chlapci Gomi. "Moje přítelkyně je v pěkných sračkách a já mám ve svém místě nějakýho zatracenýho ducha..."

"Já to mám ve svém sandbenderu taky," řekla Chia. "Viděla jsem to v Benátkách."

"Ty jsi to viděla?" Fragmentovitá postava se začala pohybovat rychleji.

"Něco jsem viděla..."

"Co? Co jsi viděla?"

"Někoho. Stál u fontány na konci ulice. Možná to byla nějaká žena. Ale měla jsem strach. Utekla jsem. Nechala jsem Benátky otevřené..."

"Ukaž mi to," řekla Zona. "V mé zemi jsem to nedokázala zahlédnout. Ani moje ještěrky to neviděly, ale zneklidňovalo je to. I moji ptáci létali níž, ale nic nenašli. Ukaž mi to!"

"Ale Zono..."

"Teď hned!" řekla Zona. "Je to součástí těch sraček, do kterých ses dostala. Musí to tak být."

"Můj bože," řekla Zona a zírala kolem sebe. "Kdo to vytvořil?"

"To je město v Itálii," řekla Chia. "Kdysi to byl celý stát. Vyvinuli bankovníctví. Tohle je Svatý Marek. Je tu také modul, kde můžeš vidět, co dělají na Velikonoce, když patriarchové přinesou kosti a takové věci, zasadí je do zlata a modlí se k bohům."

Zona se pokřivovala. "Jako Mexiko... tady voda teče až ke dveřím a místo ulic je jen samá voda?"

"Myslím, že část města je dnes dokonce pod vodou," řekla Chia.

"Proč je tu taková tma?"

"Líbí se mi to tak..." Chia se rozhlédla kolem do stínů pod arkádami. "To Opevněné město, Zono, co to je?"

"Říká se, že to celé začalo jako část Killfile. Víš, co je to Killfile?"

"Ne."

"To je starý výraz. Způsob, jak se vyhnout přicházejícím vzkazům. Když jsi měla Killfile, fungovalo to tak, že vzkaz nebyl přijat, jako kdyby nikdy neexistoval. Díky tomu tě nikdy nemohli dostat. To bylo v dobách, kdy byla síť ještě nová, rozumíš?"

Chia věděla, že v době, kdy se narodila její matka, ještě žádná síť nebyla, tedy téměř nebyla, ale jak s oblibou prohlašovali učitelé ve škole, to se dalo jen stěží představit. "Jak se z toho mohlo stát město? A proč je všechno tak přecpané?"

"Někdo přišel s nápadem obrátit Killfile naruby. Tak se to ve skutečnosti nestalo, rozumíš, ale lidé si to mezi sebou tak vyprávějí: Říká se, že lidé, kteří založili Hak Nam, byli rozzlobení, protože síť byla na začátku volná, mohla sis v ní dělat, co jsi chtěla, ale pak se začaly vlády a společnosti rozcházet v názorech, co jsi mohla a co jsi nemohla dělat. Takže ti lidé našli způsob, jak něco vytvořit. Malé místo, velké jako kapesník. Udělali něco jako Killfile na všechno, všechno, co neměli rádi, a obrátili to naruby." Zona mávla rukou. "A pak to odtlačili na druhou stranu..."

"Na druhou stranu čeho?"

"Tak to ve skutečnosti vůbec nebylo," řekla netrpělivě Zona, "je to jen příběh. Jak to ale udělali opravdu, to nevím. Tak se ten příběh mezi lidmi vypráví. Šli tam proto, aby se vyhnuli zákonům. Aby tam nebyly žádné zákony, stejně jako tomu bylo, když byla síť ještě nová."

"Ale proč to místo vypadá tak, jak vypadá?"

"Tak to vím," řekla Zona. "Ta žena, co mi pomáhala vybudovat moji zemi, mi o tom vyprávěla. Kdysi blízko letiště v Kowloonu, v dobách, kdy Hongkong nebyl v Číně, bylo jakési místo, ale před mnoha lety se stala chyba, a to malé místo s mnoha lidmi patřilo Číně. Takže tam neplatily žádné zákony. Stalo se z toho místo stojící mimo zákon. A lidé se začali stěhovat dovnitř a stavěli další a další patra. Žádná pravidla, jen budova a v ní žijící lidé. Policie se dovnitř nedostala. Ráj drog, děvek a hazardních her. Ale také obyčejný, běžný život. Továrny, restaurace. Město bez zákonů."

"A je to stále tak?"

"Ne," řekla Zona. "Zbourali to dřív, než se z toho místa znovu stala Čína, a vybudovali park z betonu. Ale tihle lidé, ti, co udělali do sítě díru, našli nějaké záznamy o původním místě. Historii, mapy, obrázky. A znovu to celé postavili."

"Proč?"

"Neptej se mě. Ptej se jich. Všichni jsou blázniví." Zona se rozhlížela po náměstí. "Jde na mě z toho místa zima..." Chia uvažovala, jestli by měla nechat vysvitnout slunce, když vtom Zona ukázala před sebe. "Kdo je to?"

Chia sledovala svého Hudebního Mistra, nebo někoho, kdo vypadal jako on, jak se k nim blíží z ulice, plné malých kaváren. Jeho tmavozelený kabát kolem něj vlál a odhaloval podšívku v barvě leštěného olova.

"Mám softwarového agenta, co takhle vypadá," prohlásila Chia, "ale neměl by tady být, dokud nevzkročím na most. Když jsem tu byla předtím, nikde jsem ho nemohla najít."

"A tohle není ten, koho jsi předtím viděla?"

"Ne," řekla Chia.

Aura kolem Zony se rozzářila do dlouhých paprsků, a jak se jako ježatý mrak rozpínala, zvětšovala se i Zona. Jednotlivé mihotavé plošiny jejího těla o sebe cinkaly jako duchové rozbitého skla. Kolem ní poletoval pestrobarevný hmyz. Jak se postava v kabátě blížila po dlážděném náměstí, rozpouštěl se jí pod nohama sníh.

Zonina aura se hrozivě naježila a nad jiskřícími úlomky světla se rozšířila temnota. Byl tu také zvuk, který Chie připomněl modré tvory s velkými křídly, šustot křídel kolumbijských kondorů ze Zonina datového ráje. A pak byli náhle pryč. Zona vyštěkla něco španělsky, s čím si Chiin elektronický tlumočnický nevěděl rady. Za blížící se postavou Hudebního Mistra uviděla fasády velkého náměstí, mizící pod záplavou sněhu.

Zonin vystřelovací nůž se zaleskl, jako kdyby byl živý. Zlatí draci na plastickém držáku honili své ohnivé dvojité ocasy v miniaturních oblacích čínské výšivky. "Dostanu tě ven," řekla Zona a odsekávala pečlivě každé slovo.

Chia viděla, jak svět plný sněhu polykal její Benátky. Otrásla se a sledovala stopy ve sněhu a postavu Hudebního Mistra. Ten se náhle začal měnit v Rei Toei, v idoru.

"To už jsi udělala," řekla idoru.

33

Topologie

Arleigh na něj čekala u výtahu v pátém patře hotelu u garáží. Oblékla se znovu do toho, co na ní viděl, když se poprvé setkali. Kromě mikropórové pásky na oteklém rtu měla džíny a nylonovou bundu, ve které vypadala poněkud kompetentně a jakoby ve střehu. To byly dvě věci, o kterých si Laney mohl v tomto okamžiku nechat jen zdát.

"Vypadáte hrozně," řekla.

Strop byl velmi nízký a pobitý tabulkami ze světle hnědého vlněného materiálu, který měl snížit hladinu hluku. Mezi nimi se proplétala řada bioluminescentních kabelů a těžký vzduch byl plný sladkého zápachu výfukových plynů. Bezchybná řada malých japonských aut zářila jako mokré barevné bonbony. "Yamazaki se tvářil, že to je velmi naléhavé," řekl Laney.

"Musíte to udělat nyní," řekla, "protože nevíme, jak dlouho to bude trvat, než všechno uvedeme opět do původního stavu a do provozu."

"Tak se do toho dáme."

"Vypadáte, že byste měl raději zůstat v posteli."

Přidal do kroku, ale pohyboval se nejistě a trhavě. "Kde je Rez?"

"Blackwell ho vzal zpátky do hotelu. Jeho lidé nic nenašli. Tudy." Vedla ho mezi čistými nárazníky. Laney uviděl zelenou dodávku, zaparkovanou přední částí ke zdi. Dveře byly dokořán. Kolem stála barikáda z oranžového plastu.

Rudovlasý technik Shannon právě cosi prováděl s červenočernou kostkou, položenou na skládacím stolku. "Co je to?" zeptal se Laney.

"Espresomat," řekl a vložil ruku dovnitř, "ale myslím, že je zanesený."

"Posadte se tady, Laney," řekla Arleigh a ukázala na sedadlo spolujezdce uvnitř dodávky. "Potřebujete si odpočinout."

Laney se vyškrábal do sedadla. "Na vašem místě bych to nezkoušel," řekl. "Mohl bych tu usnout a vy byste mě pak nevzbudili."

Yamazaki se objevil za Arleigh a prudce pomrkal. "Vstoupíte do dat Lo/Rez stejně jako předtím, Laney, ale zároveň vstoupíte do databáze fanouškovských aktivit. Hloubka pole. Dimenze. Data fanoušků vás vybaví jistými osobními daty, která potřebujete, ano?"

Arleigh podala Laneymu brýle. "Podívejte se," řekla, "jestli to nebude fungovat, ať to jde k čertu." Yamazaki zamrkal. "Tak jako tak vám najdeme hotelového doktora, až skončíte."

Laney se zády opřel do křesla a nasadil si brýle.

Nic. Zavřel oči. Slyšel, jak se do brýlí spustil proud. Otevřel oči a ocitl se ve stejných datech, jaká už předtím viděl v Akihabara. Bez charakterů a dokonale pravidelných rysů.

"A tady přichází fan klub," slyšel říkat Arleigh a obrysy náhle zprůhledněly, hloubka sítě se otevřela a odhalila svou organickou velikost.

"Něco je..." začal říkat, ale pak se ocitl v apartmá ve Stockholmu, kde byla velká keramická kamna. Ale tentokrát to bylo místo, nikoliv jen dokonale uspořádaná řada faktů. Za zdobenými dveřmi kamen tančily zářivé plamínky.

Svíčky. Podlaha byla z dřevěných parket, každá byla široká asi jako Laneyho rameno. Na zemi byly měkké koberce. Něco ho pobídlo, aby vstoupil do vedlejšího pokoje. Prošel kolem koženého křesla, na kterém byly rozloženy různé tvarované dečky, a zastavil se u černého okna s rozhrnutými závěsy. Na zamrzlé pláň za oknem se snášely velké sněhové vločky.

"Už něco máte?" zeptala se Arleigh zdálky.

Neodpověděl, jen sledoval, jak se jeho pohled obrátil. Zamířil do centrální haly. Když procházel kolem velkého zrcadla s ornamenty, všiml si, že se v něm neodráží jeho obraz. Vzpomněl si na CD-ROM, který měl v sirotčinci: strašidelné hrady, děsivě zamořený prostor... Cvak. Tady. Cvak. Tam. A nějak pokaždé cítil, že nikdy nenajde ten zázrak, tu věc, za kterou se vlastně honil. Protože to tam nebylo, usoudil nakonec, nikdy to tam nebylo, a tak nakonec ztratil o takové hry zájem.

Ale tady hlavní zázrak byl. - Cvak. Ložnice. - Byla to Rei Toei. Ležela v moři bílých polštářů a z měkké bavlny jí byla vidět jen hlava a ramena.

"Ty jsi byl náš host dnes večer," řekla. "Nemohla jsem si s tebou promluvit. Je mi to líto. Nedopadlo to tam dobře, a navíc ses zranil."

Podíval se na ni a čekal na horské údolí a zvony, ale ona se mu jen zadívala do očí, neobjevilo se nic, a on si vzpomněl, co mu Yamazaki o ní říkal.

Ucítil v boku prudkou bolest. "Jak to víš? Že jsem byl zraněn?"

"Četla jsem předběžnou zprávu chlapců od bezpečnosti. Paul Shannon v ní uvádí, že měl pocit, že jsi byl raněn."

"Proč jsi tady?" ("Laney," slyšel říkat Arleigh, "jste v pořádku?")

"Našla jsem to tu," řekla idoru. "Není to nádherné? Ale on tu nebyl od chvíle, kdy byla renovace dokončena. No, on tu vlastně nikdy nebyl. Ale ty jsi tu byl, že je to tak? Myslím, že díky tobě jsem to našla." Usmála se. Byla velmi krásná, když se vznášela uprostřed té bílé. V Západním Světě si ji vlastně nemohl dost dobře prohlédnout.

"Vstoupil jsem sem už jednou," řekl, "ale takhle to tu nevypadalo."

"Ale je to teď mnohem lepší, že ano? Je to mnohem lepší, protože jeden z umělců, který se podílel na tvorbě kamen, o tom napsal podrobnou zprávu. Jen tak pro sebe, pro přátele, ale vidíš, jak to vypadá. Bylo to v datech z fan klubu."

Zadávala se se zálibou na svíčku s krémovými a modrými kroužky na obvodu, hořící ve svícnu ze zašlé mosazi. Vedle svícnu ležela na stole otevřená kniha a pomeranč. "Tady se mu cítím velmi nablízku."

"Já bych se cítil blízko něj, kdybys mě odsud pustila ven."

"Na ulici? Vždyť sněží. A navíc si nejsem jistá, že venku vůbec nějaká ulice je."

"Pusť mě do datové konstrukce. Prosím. Musím dělat svou práci..."

"Aha," řekla, usmála se na něj a on náhle hleděl do datových tváří.

"Laney?" řekla Arleigh a dotkla se lehce jeho ramene. "S kým to mluvíte?"

"S idoru," řekl Laney.

"Našel jste tam o ní nějakou zmínku?" zeptal se Yamazaki.

"Ne. Ona byla v datech. Nevím, jak je to možné. Byla v novém modelu toho místa ve Stockholmu. Řekla, že tam byla proto, že jsem ji tam zavedl, když jsem tam byl předtím. Pak jsem ji požádal, aby mě pustila ven..."

"Kam ven?" zeptala se Arleigh.

"Kde můžu něco vidět," odpověděl Laney a zadíval se do zarostlého kaňonu, který mu připomněl Arleighin Živý strom 7,2, ale tentokrát organický, každá část byla hustě popsána výkladem. "Yamazaki měl pravdu. Zdá se, že data fanoušků to celé rozjela."

Slyšel Gerarda Delouvriera v laboratoři TIDAL a nabádal ho, aby se nesoustředil. To co děláš, je opak koncentrace, ale my se to naučíme ovládat.

Letěl. Prolétával deltou bývalých přítelkyň, stupni nejrůznějších přísah dívčího přátelství, osobním pohledem na Reze a Loa, společně s nějakou ženou na nějakém veřejném místě, každá část byla osvětlená důležitostí události toho, kdo byl jejím svědkem. Tohle byla pro Laneyho ta nejpodivnější část dat, perspektiva, v jaké se ti dva rýsovali. Byli jako lidé, a přesto jako by nebyli. Všechno bylo fanaticky precizní, ale vždycky složené kolem posvátného pancíře celebrity. Tady celebrity dokázal vidět, nikoliv však pohledem Kathy, ale jako paradoxní kvalitu základní substance světa. Viděl, že kvantita dat zde soustředěných skupinami fanoušků byla mnohem větší, než kolik toho za celou svou existenci skupina kolem sebe dokázala vytvořit. A jejich umění, hudba a videa byly jen malou částí toho všeho.

"Ale tohle je moje nejoblíbenější," slyšel idoru říkat, a pak sledoval Reze, jak vystupuje na pódium v nějakém přeplněném klubu, všechno v korejské růžové jako kartounová verze tropického melounu. "To je to, co cítíme." Rez zvedl mikrofon a začal mluvit o nových způsobech bytí, o něčem, co nazýval "alchymickým sňatkem".

A pak ucítil, jak se Arleighina ruka dotkla jeho ramene, hlas měla napjatý. "Laney? Omlouvám se. Potřebujeme vás zpátky. Pan Kuwayama je tady."

34

Kasino

Chia se podívala ven na ulici, kde hustě sněžilo. To udělala idoru. Chia nikdy nechtěla, aby v Benátkách přšelo, ale nevadilo jí, jak to vypadalo. Zdálo se, že to sem dokonale zapadá. Bylo to jako v Seattlu.

Idoru seděla v apartmá, kterému říkala Kasino. Chia viděla kasina jen v televizi, ale žádné nevypadalo tak jako toto. Zde bylo několik malých pokojů s tapetami na stěnách a velkým starým nábytkem s nohama ve tvaru lvích tlap. Všechno bylo tak přesné, že se to dalo téměř cítit. Byla to vůně prachu, pomyslela si, ale také parfému. Chia nikdy v mnoha takových modelech v Benátkách nebyla, protože se jí zdály jaksi strašidelné. Neměla v nich takový pocit jako na ulici.

Zonina hlava se vznášela nad stolem s lvími nohama a vydávala přitom bzučivý zvuk. Zona tak sama sebe vytvořila: malá modrá neonová miniatura její aztécké lebky velikosti malého jablka. Udělala to proto, že jí Chia řekla, ať toho nechá a zastrčí nůž. A to ji rozčililo, a možná to také ranilo její city, ale Chia nevěděla, co jiného by měla dělat. Toužila po tom si vyslechnout, co jim idoru chtěla říct, a tak jí Zonin styl "já jsem nebezpečná" v tomto případě poněkud vadil. A to bylo všechno, co mohla udělat, protože si lidé, když byli zapojení v síti, skutečně nemohli nijak navzájem ublížit. Tedy

ne ve fyzickém slova smyslu. A to byl u Zony právě ten problém. Kelsey a ostatní si z ní kvůli tomu dělali legraci, ale Zona byla dost divoká verbálně, že se to odvážili dělat jen za jejími zády. Chia nikdy nevěděla, co si o tom má sama myslet. Kdyby se totiž Zona nechovala tak, jak se chovala, scházelo by to její osobnosti, ke které to bezesporu patřilo. Nyní Zona mlčela, jen vydávala ten bzučivý zvuk, čímž Chie připomínala, že je stále tam a že je stále ještě rozzuřená. Idoru začala mluvit. Vysvětlovala Chie starý benátský význam slova kasino. Nebylo to obrovské vyšňořené místo, kam lidé chodili za hazardem a sledovat různá představení, ale podle jejích slov to sloužilo ke stejnému účelu jako hotel lásky, ve kterém se s Masahikem ubytovali. Lidé měli své vlastní domy, kde žili, ale tato kasina, tato tajná malá apartmá, ukrytá po celém městě, sloužila jako místa, kde trávili čas s docela jinými lidmi. Ale nebyla příliš pohodlná, rozhodně ne tak pohodlná jako toto kasino, kde idoru neustále přidávala další a další svíčky. Říkala, že miluje svíčky. Idoru měla nyní stříh vlasů jako Hudební Mistr, vypadala jako dívka, která se snaží podobat chlapcům. Zdálo se, že se jí líbí i jeho plášť, protože se neustále točila dokola na patě, aby odkryla podšívku. "Viděla jsem mnoho nových míst," řekla a usmála se na Chiu, "mnoho různých lidí a věcí."

- Já taky, ale...

"Řekl mi, že to takhle bude, ale já jsem o tom neměla ani tušení, opravdu."

Prudce se otočila. "Když jsem tohle všechno viděla, jsem mnohem... Je to pro tebe také takové, když cestuješ?"

Mrtvá hlava se rozzářila modrým světlem a ozvalo se krátké zapraskání. "Zono!" zasyčela Chia. Pak se otočila na idoru.

"Ještě jsem toho moc nenacestovala, a myslím, že se mi to ani nelíbí. Jen jsme sem přišly, abychom se podívaly, kdo vlastně jsi, protože jsem nevěděla, že jsi v mém softwaru, a možná v Zonině, a to ji rozčiluje, protože to místo je její soukromí."

"To je ta země s nádhernou oblohou?"

"Jo," řekla Chia. "Neměla by ses tam vůbec dostat, leda by tě o to ona sama požádala."

"To jsem nevěděla. Je mi to líto," řekla idoru a vypadala přitom velmi smutně. "Myslela jsem si, že můžu jít kamkoliv - až na místo, odkud jsi ty."

"Seattle?"

"Úl plný snů," řekla idoru, "okna až do nebe. Viděla jsem obrázky, ale nevede tam žádná cesta. Vím, že jsi odtamtud přišla, ale ono to tam je... a není!"

"Opevněné město?" Muselo to být Opevněné město, protože právě odtamtud se Zonou přišly. "Jen jsme se tím místem procházely. Zona je ve skutečnosti v Mexico City a já jsem v hotelu, jasný? A myslím, že bychom se raději měly vrátit, protože nevím, co se tam děje..."

Modrá lebka se rozpadla a místo ní tu opět stála Zona. Byla zamračená a vážná. "Konečně jsi řekla něco rozumného. A proč se s tou věcí vůbec bavíš? Ona není nic, jen drahá verze té hračky, kterou jsi ukradla. Ted', když jsem ji viděla, si myslím, že Rez není nic jiného než patetický blázen..."

"Ale on není blázen," řekla idoru. "Je to tak, jak to oba cítíme. On mi říkal, že nás nikdo nepochopí, tedy rozhodně ne ze začátku, a že nám budou bránit. Ale my nechceme nikomu ublížit, a on věří, že z našeho spojení nakonec vzejde jenom dobro."

"Ty syntetická couro," vykřikla Zona. "Ty si myslíš, že nevidíme, co děláš? Nejsi skutečná! Nejsi ani tak skutečná, jako je tahle ubohá imitace potopeného města! Jsi vymyšlená věc a chceš z něj vysát to, co je v něm živé!" Chia viděla, jak se Zona znovu mění v modrou lebku. "Ta holka přeletěla celý oceán, aby tomu přišla na kloub, a teď je její život v nebezpečí a ona je příliš hloupá na to, aby pochopila, že ty jsi příčina toho všeho!"

Idoru se podívala na Chiu. "Tvůj život?"

Chia polkla. "Možná," řekla. "Já nevím. Hrozně se bojím."

A idoru zmizela, vypařila se z Chiina Hudebního Mistra jako barva beze jména. On tam stál uprostřed světla dvaceti svíček a výraz jeho tváře byl dokonale nečitelný. "Je mi líto," řekl, "ale o čem že jsme to vlastně hovořili?"

"Nemluvili jsme spolu," řekla Chia, a pak jí náhle někdo sundal z hlavy brýle a odnesl tak Hudebního Mistra, Benátky i Zonu pryč. Chia uviděla ruku, na jejímž každém prstě se vyjímá velký masivní prsten, spojený zlatým řetízkem k zápěstí. Světlé oči se zadívaly do jejich.

Eddie se usmál.

Chia se zhluboka nadechla, aby začala křičet, a další ruka, nikoliv Eddieho, velká bílá a páchnoucí metalickým parfémem, jí zakryla ústa a nos. Pak se další ruka dotkla jejího ramene a zatlačila ji dolů. Eddie ustoupil a odhodil brýle na bílý koberec.

Podíval se na ni, zvedl jeden prst, přiložil si ho ke rtům a řekl: "Pssst." Potom ustoupil stranou, takže Chia uviděla Masahika, jak sedí na koberci s Černými klouboučky na očích a prsty v rukavicích pohybuje po virtuální klávesnici. Eddie vytáhl z kapsy něco černého a dvěma dlouhými tichými kroky přistoupil k Masahikovi. Udělal cosi na té černé věci a naklonil se k němu. Chia viděla, jak se dotkl Masahikova krku.

Ten sebou několikrát prudce trhnul, křečovitě narovnal nohy a tiše se zhroutil na bílý koberec, kde zůstal bezvládně ležet s pusou dokořán. Jeden z černých klouboučků mu spadl z oka, zatímco druhý zůstal na svém místě.

Eddie se obrátil zpátky na Chiu.

"Tak kde to je?" řekl.

35

Kolébka budoucnosti

Shannon nabídl Laneymu pěnový pohárek s trochou velmi horké a velmi černé kávy. Za ním za oranžovou barikádou stál dlouhý bílý land-rover s ocelovými chrániči a matnými skly. Kuwayama tam čekal ve svém tmavošedém obleku, ve sklech jeho brýlí bez obrouček se odráželo zelené světlo z kabelů nad jeho hlavou. Řidič v černém obleku stál vedle něj. "Co chce?" zeptal se Laney Arleigh a ochutnal Shan-nonovo espresso. Mělo hořkou chuť.

"My nevíme," řekla Arleigh. "Ale zdá se, že mu Rez řekl, kde nás najde."

"Rez?"

"Alespoň to tak říkal."

Yamazaki se objevil Laneymu za zády. Jeho brýle byly buď opravené, nebo si je vyměnil za jiné, ale dva spínací špendlíky stále držely jeho rukáv na svém místě tak, jako předtím. "Pan Kuwayama je člověk, který stvořil Rei Toei, tedy v jistém smyslu. On je zakladatelem a vedoucím oddělení Znamého Aspektu, společnosti, která se podílela na její podobě. On byl iniciátorem celého projektu. Požádal nás, aby si s vámi mohl promluvit."

"Myslel jsem, že nejdůležitější pro vás je, abych vstoupil do dat."

"Ano, to je," řekl Yamazaki, "ale přesto si myslím, že byste si měl s Kuwayamou promluvit, prosím."

Laney ho následoval mezi černými moduly k oranžové barikádě a sledoval, jak se ti dva vzájemně uklonili. "Tohle je pan Colin Laney," řekl Yamazaki, "naš zvláštní badatel." Pak se obrátil na Laneyho: "Michio Kuwayama, šéf oddělení Znamého Aspektu."

Nikdo by neuhodl, že Kuwayama byl před nedávnou dobou uprostřed ječícího davu v temnotě Západního Světa. Jak se jen dostal ven, podívoval se Laney, a nechytla tam idoru jako vánoční stromček? Laney cítil, jak mu v botě čvachtá krev a jak má lepkavý pocit mezi prsty. Kolik sloučené váhy lidského nervového systému na celé planetě přibýlo od chvíle, kdy on a Arleigh odešli s Blackwellem ze žvýkačkového baru? Cítil, jako kdyby toho sám mnoho získal, a všechno mu to bylo velmi nepříjemné. "Omlouvám se," řekl, "ale nemám vizitku."

"To je v pořádku," řekl Kuwayama tím svým přesným, nezvyklým anglickým přízvukem. Potřásl Laneymu rukou. "Vím, že máte spoustu práce. Ceníme si toho, že jste si udělal čas, abyste se s námi mohl setkat." Množné číslo způsobilo, že se Laney podíval na řidiče, který měl na nohou podobné boty, jaké nosil Rydell v Chateau, pohodlné šněrovací polobotky s gumovou podrážkou. Přesto si byl téměř jistý, že řidič nebyl druhou půlkou zmiňovaného "my". "A teď," prohlásil Kuwayama Yamazakimu, "kdybyste nás omluvil..." Yamazaki se rychle uklonil a vrátil se zpátky k dodávce, kde Arleigh zatím předstírala, že dělá něco s espressomatem, zatímco koutkem oka sledovala, co se děje. Řidič otevřel zadní dveře land-roveru a pobídl Laneyho, aby nastoupil. Kuwayama se posadil z druhé strany vedle něj. Když se dveře za ním zavřely, zůstali sami.

Něco, co vypadalo jako velká stříbrná termoska, bylo zasazené na sedačce mezi nimi.

"Yamazaki nám řekl, že jste měl během večere nějaké potíže," řekl Kuwayama.

"To je pravda," odušil Laney.

"Upravili jsme rozsahovou šířku a..." idoru se náhle objevila mezi nimi. Usmívala se. Laney viděl, že iluze byla dokonce vybavená i vlastní sedačkou, takže se tak v zadní části vozu vytvořilo další místo k sezení.

"Našel jste to, co jste hledal, když jste opustil Stockholm, pane Laney?"

Podíval se jí do očí. Jaký to musel být počítač, když dokázal vytvořit něco takového, něco, co dokázalo opětovat váš pohled? Vzpomněl si na fráze z Kuwayamovy konverzace s Rezem: stroj touhy, agregátor subjektivních tužeb, architektura artikulované touhy... "Začínal jsem," řekl.

"A co to bylo, co způsobilo, že jste se na mě během večere nemohl podívat?"

"Sníh," řekl Laney a uvědomil si, že začíná rudnout. "Hory... Ale myslím, že to bylo jenom video, které jste vytvořila."

"My žádná videa s Rei neděláme," řekl Kuwayama, "tedy ne v tom obvyklém smyslu. Vynořují se přímo z její zdokonalující se zkušenosti se světem. Jsou to její sny, jestli tomu tak chcete říkat."

"A také vaše sny, že je to tak, pane Laney?" řekla idoru. "Máte na to talent. Yamazaki říká, že je to jako když vidíte tváře v mlze, až na to, že tam ty tváře ve skutečnosti nejsou. Já nevidím v mlze žádné tváře, ale Kuwayama říká, že je jednoho dne také uvidím. Je to jen otázka času."

Yamazaki říká? "Já to sám nechápu," řekl Laney. "Je to něco, co dokážu udělat."

"To je mimořádný talent," řekl Kuwayama. "Máme skutečně štěstí. A s panem Yamazakim jsme měli také neobyčejné štěstí. Přestože ho najal pan Blackwell, má nesmírně otevřenou mysl."

"Pan Blackwell není příliš nadšený Rezem a..." ukázal na idoru. "Pan Blackwell zřejmě nebude mít radost ani z toho, že tu s vámi teď hovořím."

"Blackwell má Reze rád svým osobitým způsobem," řekla idoru. "Cítí vůči němu zodpovědnost. Ale vůbec nechápe, že naše spojení se už uskutečnilo. Naše 'manželství' bude fungovat. Až Blackwell a ostatní konečně pochopí, že naše spojení je pro nás oba to nejlepší, všichni budou spokojeni. A vy to pro nás můžete udělat, pane Laney."

"Opravdu?"

"Yamazaki nám vysvětlil, co máte v úmyslu dělat s daty archivu fanoušků Lo/Rez," řekl Kuwayama. "Ale ta data říkají jen málo nebo vůbec nic o Rei. Navrhujeme připojení třetího stupně informací: Přidáme vám k tomu ještě Rei, a vzor, který z toho vznikne, bude portrétem jejich spojení."

Ale vždyť ty sama o sobě jsi informace, pomyslel si Laney a podíval se na idoru. Spousta informací, které procházejí bůhvíkolika stroji.

Černé oči opětovaly jeho pohled a byly plné něčeho, v čem se dala tušit naděje celého světa. "Uděláte to, pane Laney? Pomůžete nám?"

"Podívejte," řekl Laney, "já tady jen pracuju. Jestli mi Yamazaki řekne, abych to udělal, tak to udělám. Pakliže na sebe vezme zodpovědnost. Ale chci, abyste mi něco řekli, O.K.?"

"Co si přejete vědět?" řekl Kuwayama.

"Co to celé má znamenat?" Ta otázka Laneyho překvapila, vlastně si nebyl jistý, co se vlastně chtěl zeptat.

Kuwayama se na něj pozorně zadíval skrz brýle. "Týká se to budoucnosti, pane Laney."

"Budoucnosti?"

"Víte, že naše slovo pro 'přírodu' je docela nové? Je sotva sto let staré. My jsme nikdy nevytvořili zlý pohled na

technologii, pane Laney. Je to součást přirozené jednoty. Přes veškeré naše snažení se jednota neustále zdokonaluje." Kuwayama se usmál. "A populární kultura," řekl, "je kolébkou naší budoucnosti."

Arleigh udělala lepší espresso než Shannon. Laney se krčil v zadní části dodávky na hromadě plastických obalů a s novým kelímkem s dvojitou dávkou kávy sledoval Yamazakiho. "Co si myslíte, že děláte, Yamazaki? Chcete, abychom si oba dva ukousli větší sousto, než dokážeme spolknout, nebo co? Blackwell rád přibíjí lidem ruce hřebíky ke stolu a vy se tu domlouváte s idoru a jejím šéfem?" Laney trval na tom, aby se usadili v zadní části dodávky a měli tak víc soukromí. Yamazaki seděl naproti němu a prudce pomrkával.

"Já jsem se s nimi na ničem nedomluvil," řekl Yamazaki. "Rez a Rei Toei jsou téměř stále v kontaktu, a poslední úpravy jí dovolují jistý stupeň volnosti. Rez ji pustil do své databáze, kde jste se předtím byl podívat. Udělal to bez toho, aby o tom informoval Blackwella." Pokrčil rameny. "A teď vstoupila i do databáze fanoušků. A to, co oni navrhuje, by nám mohlo umožnit dojít k nějakému závěru. Blackwell je víc než jen přesvědčený, že tu jde o nějaké spiknutí. Ten útok v klubu..."

"Čeho se to týkalo?"

"Já nevím. Pokus o únos? Chtěli snad ublížit Rezovi? Zmocnit se idoriných obvodů? Celá záležitost byla provedena s neuvěřitelnou neohrabaností, ale Blackwell říká, že tam nechali punk Kombinátu... Je to správně? Punk?"

"Já nevím," řekl Laney.

"Aha, punc."

"Tak vy si nemyslíte, že nám za to Blackwell useká prsty, když to uděláme?"

"Ne. Jsme zaměstnaní společností Lo/Rez."

"Paragon-Asia?"

"...ale Blackwell je zaměstnancem Lo/Rez Partnership. Když nám Rez řekne, abychom něco udělali, musíme to udělat."

"Dokonce i přesto, že si Blackwell myslí, že to ohroží Rezovu bezpečnost?"

Yamazaki pokrčil rameny. Za jeho ramenem bylo skrz okno vidět, jak Shannon tlačí před sebou šedý modul, který právě vyložili z Kuwayamova land-roveru. Byl nejméně dvakrát větší než ty černé, které používala Arleigh.

Laney Shannona sledoval, jak kontejner tlačí kolem oranžové barikády.

36

Maryalice

"Přestaň křičet, prosím," řekl jeden z těch, co ji držel, a pak pomalu pustil ruku, kterou jí zakrýval ústa.

"Kde je to?" zeptal se Eddie a znovu se na ni zadíval svýma bledýma očima.

"Tam," řekla Chia a ukázala. Viděla otrhaný okraj žlutočerné igelitové tašky, vyčnívající z její otevřené tašky. Pak si všimla, že Maryalice spí na růžové posteli stočená do klubíčka. Boty s vysokými podpatky měla stále ještě na nohou a k tváři si tiskla polštář. Horní část malé ledničky byla pokrytá řadou prázdných lahvíček.

Eddie vytáhl z náprsní kapsy zlatočerné pero a přistoupil k tašce. Naklonil se blíž, perem odsunul roztrhaný igelit a podíval se pod něj. "Je to tady," řekl.

"Je to tam?" řekl ten druhý, který stále ještě držel Chiu na koberci, kde předtím seděla.

"To je ono," řekl Eddie.

"Jen klid." Ruka pustila její ramena a muž, který za ní pravděpodobně klečel, vstal, přistoupil k Eddiemu a podíval se do Chiiny tašky. Byl vyšší, měl na sobě tmavý oblek a boty ve stylu Divokého západu. Měl ostře řezané rysy, vlasy o něco světlejší než Eddie a na pravé tváři mateřské znamínko. "Jak si tím můžeš být jistý?"

"Bože, Jevgeniji..."

Muž v tmavém obleku se narovnal a podíval se na Maryalice. Přistoupil k ní a strhl jí polštář z tváře. "Jak to, že ta tvoje ženská spí na posteli v tomhle pokoji, Eddie?"

Eddie si teprve nyní všiml, že to je Maryalice. "Kurva," ulevil si.

"A ty jsi nám tvrdil, že ta holka nemá s tvou ženskou nic společného. Říkal jsi, že se setkaly v letadle, že to celé byla jen náhoda. A je snad náhoda, že je teď tady? My nemáme náhody rádi!"

Eddie se podíval od Maryalice na muže - musel to být Rus - a pak na Chiu. "Co tady, kurva, dělá ta štetka?" Jako kdyby to byla Chiina chyba.

"Našla nás," řekla Chia. "Říkala, že jí to poradil někdo z taxikářů."

"Ne," řekl ten Rus, "my známe lidi od taxikářů. Je to příliš mnoho náhod."

"Máme to, O.K.?" řekl Eddie. "Proč to chceš ještě komplikovat?"

Rus se poškrábal, jako kdyby si chtěl strhnout pihu z tváře. "Prosím tě, trochu uvažuj," řekl. "My ti dáme izotop. Ty chceš vědět, jestli to je izotop, který můžeš testovat. Tak nám dáš tohle." Zabodl ostrou špičku svých kovbojských bot do Chiiny tašky. "Jak si můžeme být jistý?"

"Jevgeniji," řekl velmi tiše Eddie, "musíš vědět, že obchody, jako je tenhle, vyžadují jistou dávku upřímnosti."

Rus chvíli uvažoval. "Ne," řekl. "Dávka upřímnosti není dost. Naši lidé zjistili, že stopy tý holky vedou k velké rockový kapele. Pro koho dělá, Eddie? Dneska večer pošleme lidi, aby si s nima promluvili, a voni se na nás vrhnou jako vztekli psi. Přišel jsem o jednoho muže."

"Já nepracuju pro Lo/Rez!" řekla Chia. "Jsem jen členkou klubu! Maryalice mi tu věc dala do tašky v letadle, když jsem spala!"

Masahiko zasténal a zdálo se, že začíná pomalu přicházet k sobě. Eddie měl stále tu černou věc v ruce. "Jsi připravený na další pecku?" zeptal se Masahika, jeho hlas byl napjatý a vztekly.

"Eddie," ozvala se Maryalice z postele. "Ty zatracenej nevděčnej hajzle..." Posadila se na posteli, cigaretový zapalovač držela oběma rukama a mířila s ním na Eddieho.

Eddie ztuhl. Vypadalo to, jako kdyby mu zamrzla krev v žilách.

"Dávka upřímnosti," řekl Rus.

"Ježíši, Maryalice," řekl Eddie. "Kde jsi to sebrala? Máš vůbec tušení, že je to nelegální?"

"Jdi s tím někam," řekla, "a vlez mi na záda..." Maryalicin hlas nezněl opile, ale Chia podle jejích červených očí poznala, že opilá je. - Byla to ale taková děsivá opilost. "Tak ty si myslíš, že můžeš lidi pořád jen tak zneužívat, Eddie? Využít je, a pak je odkopnout? Co?" Jedním podpatkem si pomohla zout jednu botu a pak druhou. Vstala jen v punčochách, mírně se potácela, ale zapalovač ve tvaru pistole zůstal přesně namířený tak, jak to dělají v televizi policajti.

Eddie měl stále ještě v ruce elektropušku. "Řekni mu, ať to odhodí, Maryalice!" pobízela ji Chia.

"Odhoď to," řekla Maryalice a zdálo se, že ji těší, že to může říct. Bylo to něco, co slyšela říkat jiné lidi celý svůj život, a konečně to mohla sama také říct. A myslela to vážně. Eddie elektropušku pustil na zem. "Teď to odkopni."

Teď přijde druhá část, pomyslela si Chia.

Elektropuška skončila jenom několik stop od Chiiných nohou, těsně vedle jejích virtuálních brýlí, které ležely vzhůru nohama na bílém koberci a stále byly připojené k sandbenderu. Viděla malé čtverečky, odrážející se ve vnitřní straně čoček, byly to jednoduché videočipy. Jestliže Zona vstoupila do Chiina softwarového systému a aktivovala ho, viděla by teď Maryaliciný bosé nohy, Eddieho boty, kovbojské holínky toho Rusa a možná část Masahikovy hlavy.

"Ty nevděčníku," řekla Maryalice. "Ty nevděčnej parchante. Padej do koupelny." Popošla kousek stranou tak, aby zapalovač mířil na Eddieho i Rusa a aby byly dveře od otevřené koupelny za nimi.

"Já vím, že jsi našťvaná..."

"Hovno! A hovno patří na hajzl, Eddie. Padej do koupelny."

Eddie o krok ustoupil s rukama vzhůru, jako by usiloval o pochopení. Také Rus o krok ustoupil.

"Sedm zkurvených let," řekla Maryalice. "Sedm. Když jsem tě poznala, byl jsi hovno. Bože. Ty a ty tvoje arogantní kecý. Je mi z tebe nanic. Kdo za tebe platil tvoje zkurvený účty? Kdo ti kupoval jídlo? Kdo tě, kurva, oblíkal, ty ubohá hnusná nulo? Ty a ty tvoje kecý a to tvoje natřásání, a to, jak jsi musel mít menší mobilní telefon než ten chlápek odvedle, protože - a to si piš, zlato - jsi měl i menšího ptáka!" Maryalice se nyní třáslý ruce, což způsobilo, že její zapalovač vypadal ještě hrozněji.

"Maryalice," řekl Eddie, "já si cením všeho, co jsi pro mě udělala, všeho, čím jsi přispěla k mé kariéře. Ani na chvíli jsem na to nezapomněl, drahoušku, věř mi, nikdy. A tohle celé je jen nedorozumění, zlato, je to jen taková malá zastávka na cestě nahoru, a kdybys jen na chvíli odložila tu zatracenou pistoli a napila se se mnou jako civilizovaný člověk..."

"Kurva, drž hubu!" vykřikla Maryalice z plných plic a její slova se slila v jedno.

Eddie rychle sklápнул jako loutka z pimprlového divadla.

"Sedm zkurvených let," řekla Maryalice, že to znělo jako dětské kňourání, "sedm zkurvených roků, a dva z toho tady, Eddie, dva z toho tady. A já jsem kvůli tobě litala sem a tam, Eddie. A vždycky tu bylo to světlo..." Maryalice začaly po tváři stékat slzy a rozmazávaly jí make-up. "Všude. Nemohla jsem kvůli tomu světlu, co se rozlízalo po celém městě jako mlha, vůbec spát... Padejte do koupelny." Maryalice udělal krok dopředu, Eddie a Rus o krok ustoupili.

Chia se natáhla a uchopila elektropušku, nebyla si jistá proč. Zbraň měla pár tupých chromových výčnělků na jednom konci a malé červené tlačítko na druhém. Překvapilo ji, jak málo předmět váží. Vpomněla si, jak je kdysi chlapci od nich ze školy vyráběli z malých fotoaparátů.

"A to světlo mě vždycky najde," řekla Maryalice. "Vždycky. Nezáleží na tom, co piju a co si na to ještě dám. Najde mě to a probudí mě to. Je to jako pudr, který proniká pode dveřmi. Nedá se s ním nic dělat. Dostane se ti do očí. A všechno ten jas..." Eddie byl na pülce cesty ke dveřím, Rus stál za ním a byl už téměř v koupelně. Chia se to ani trochu nelíbilo, protože neviděla Rusovy ruce. Slyšela, jak se v koupelně spustil ptačí zpěv, když senzory zachytily Rusovu přítomnost. "A tys mě do toho dostal, Eddie. To Shinjuku. Tys mě dovedl tam, kde mě to světlo mohlo dostat a odkud jsem nemohla utéct."

A pak Maryalice zmáčkla spoušť.

Eddie vykřikl, podivně pisklavý zvuk se odrazil od černobílých kachlíků. To přehlušilo cvaknutí zapalovače, který na první cvaknutí nechtyl.

Maryalice neztratila hlavu.

Natáhla paži a klidně stiskla spoušť znovu.

Tentokrát zapalovač chytil, ale Eddie se plný vzteku vrhl přes místnost, odstrčil zapalovač stranou, popadl Maryalice za krk a začal ji pěstí bít do tváře. Jeho vzteklý řev přešel v "Děvko! Děvko! Děvko!". Po každém vyslovení toho slova ji prudce uhodil.

A tehdy se Chia, bez toho, aby příliš uvažovala, zvedla z místa, kde tak dlouho nečinně seděla, že nemohla nohy přimět k pohybu, takže se musela kutálet, aby mohla chromové úchytky přitisknout Eddiemu ke kotníku a zmáčknout červené tlačítko.

Nebyla si jistá, jestli to bude na kotníku fungovat i přes jeho ponožky. Ale fungovalo to. Možná proto, že Eddie měl velmi tenké ponožky.

Ale zasáhlo to také Maryalice, takže oba sebou společně trhli a padli si do náruče.

A pak se kolem ní prořídil Masahiko, který popadl dveře a prudce je zavřel za Rusem. Oběma rukama uchopil kliku, vyskočil a nohou v papírové botě se zapřel vši silou o dveře a visel na nich. "Utíkej," řekl, když mu začaly docházet síly. Pak mu povolily paže, pustil chromovanou kliku a přistál na zadní části těla.

Chia viděla, že se klika začala hýbat.

Opřela elektrickou pušku o dveře a stiskla tlačítko. A nepustila ho.

37

Pracovní zkušenost

Laney seděl v dodávce na místě spolujezdce, virtuální brýle měl položené na klíně a čekal, až Arleigh napojí Kuwayamův šedý modul. Podíval se oknem na betonovou zeď. Bok už ho tak nebolel, ale setkání s Kuwayamou a idoru, a pak jeho diskuse s Yamazakim v zadní části dodávky, ho zmátly tak, jako nikdy předtím. Pokud Rez a Rei Toei rozhodovali o všem společně, a pokud se Yamazaki rozhodl jít v tom pomáhat, kam to celé povede? Nevěřil tomu, že by se Blackwell probral a našel nějakou krásu v tom, že jsou Rez a Rei spolu. Co se týkalo Blackwella, byl přesvědčený, že se Rez chce jednoduše oženit se softwarovou kráskou - ať už to má znamenat cokoliv.

Ale Laney věděl, že idoru byla mnohem komplexnější než kterákoliv hollywoodská syntetická dívka. Zvláště pokud Kuwayama říkal pravdu o tom, že videa jsou její "sny". Všechno, co věděl o umělé inteligenci, pocházelo z jeho práce pro Slitscan, když dokumentoval nešťastný osobní život jednoho z hlavních badatelů v této oblasti, ale věděl, že ve skutečnosti se UI nikdy nedalo dosáhnout, a poslední pokusy toho dosáhnout měly být přesně opačné než vytvoření softwaru, který se dokonale choval jako krásná mladá žena.

Pokud měla existovat skutečně pravá umělá inteligence, jak argumentovali někteří její zastánci, s největší pravděpodobností se měla vyvíjet způsobem, který částečně předstíral lidské chování. Laney si vzpomněl, že jednou zachytil lekci, v níž sledovaný subjekt Slitscanu tvrdil, že UI se může vytvořit náhodou a že lidé by okamžitě nemuseli poznat, k čemu to vlastně bude.

Arleigh otevřela dveře na místě řidiče a nastoupila. "Omlouvám se, že to tak dlouho trvá," řekla.

"Nemohli jste čekat takové zdržení," řekl Laney.

"Není to ale softwarem, je to zářivkou. Má jiný příkon, takový, jaký používají Francouzi." Uchopila oběma rukama volant a opřela se o něj bradou. "Takže to, že se teď snažíme vypořádat s obrovskou masou informací, není žádný problém, ale nemáme ten správný kabel, kterým bychom to propojili."

"Můžete to nějak spravit?"

"Shannon má takový kabel ve svém pokoji. Pravděpodobně na tom má napojené porno, ale za žádnou cenu by se k tomu nepřiznal." Poočku se po něm podívala. "Shannon má v ochrance přítele. A ten říká, že Blackwell 'vyslýchá' jednoho z chlápů, co se dnes večer snažili dostat Reze."

"Takže po tom šli? Chtěli Reze?"

"Vypadá to tak. Jsou to lidé z Kombinátu, a tvrdí, že Rez ukradl něco, co patří jim."

"Ukradl co?"

"On neví." Zavřela oči.

"Co myslíte, že se stalo s tím mužem, co ho Blackwell 'zpovídal'?"

"Já nevím." Otevřela oči a protáhla si záda. "Ale nějak jsem si jistá, že se to nikdy nedozvíme."

"A to on může? Mučit lidi? Zabít je?"

Podívala se na Laneyho. "No," řekla nakonec, "má jistou výhodu - dokáže nás přesvědčit, že by to mohl udělat. Je to prostě daný fakt, že to dělal odjakživa. A víte, co mě na Blackwellovi nejvíc děsí?"

"Co?"

"Někdy si uvědomuju, že si na něj začínám zvykat."

Shannon prudce otevřel dveře vedle ní a podal jí kabel.

"Za chvíli to bude," řekla Laneymu a vyskočila z dodávky ven.

Laney se podíval na tmavé betonové zástěny proti větru a vzpomněl si, jak kdysi spolu se dvěma kamarády ze sirotčince, Shaquillem a Kennym, hlídali schody před Obecním úřadem v Gainesville. Shaquille se společně s Laneym zúčastnil jednoho programu drogových testů, ale Kenny byl odsunut do jiného zařízení v Denveru. Laney neměl nejmenší tušení, co se s nimi stalo, ale byl to právě Shaquille, kdo Laneymu prozradil, že když jim píchali pravé drogy, měl v ústech chuť korodovaného kovu, hliníku nebo něčeho takového. Náhražka nechutná nijak, říkal. A byla to pravda. Podle toho se to dalo poznat.

Párkrát (snad pětkrát nebo šestkrát) je všechny tři společně poslali na pracovní brigádu do Gainesville. Sbírali oběti, které tam lidé nechali před Obecním úřadem, než přišel jejich čas u soudu. Oběti byly považovány za hazard se zdravím a byly obvykle pečlivě ukryté, a vy jste je často našli podle zápachu a bzučení much. Byly to obvykle zbytky částí kuřat, omotané barevným vláknem. Shaquille tvrdil, že jednou dokonce našel i hlavu kozy. Tvrdil, že lidé, kteří to tam nechávali, byli drogoví dealéři a dělali to proto, že to bylo součástí nějakého náboženského rituálu. Laney a ostatní měli zelené latexové rukavice s oranžovými náprstky, po kterých naskakovaly puchýře. Házeli zbytky pomocí biohazardních klacků do bílých popelnic s víkem. Shaquille tvrdil, že zná dokonce i jména některých bohů, kterým tyto oběti byly poskytovány, ale Laney se nenechal zmást. Shaquille si vymýšlel jména jako O'Gunn a Sam Eddy, a když do bílé popelnice házel kuřecí peří, říkal, že ti lidé místo toho měli raději investovat do lepších právníků. "Dělají to, když čekají. Vsázejí na to." Laney dával přednost brigádám v restauracích s rychlým jídlem, přestože je potom prohlíželi pokaždé, když se vrátili, jestli nemají drogy.

Řekl Yamazakimu a Blackwellovi o tom, že věděl, že Alison Shires chce spáchat sebevraždu, a tak si oni teď pravděpodobně myslí, že dokáže předvídat budoucnost. Ale on věděl, že to nedokáže. Bylo by to stejné, jako když drogoví dealéři ukrývali kousky kuřat kolem soudních schodů v naději, že změní něco, co se má stát. Co se stane v budoucnosti záleží na tom, co se děje nyní. Laney věděl, že to nedokáže odhadnout, a něco mu říkalo, že to nedokáže nikdo. Nodální body se vytvářely, když se mělo něco změnit. A on pak viděl místo, kde se ta změna pravděpodobně přihodí. Bylo to, jako když někdo zmáčkne spoušť. Možná něco tak malého jako to, že si Alison Shires koupila otvírák na láhve. Ale kdyby tenkrát začalo zemětřesení a zbořilo její byt na Fountain Avenue... nebo kdyby ztratila ten nůž... Ale kdyby použila svou vlastní kreditní kartu na nákup Speciality Středeční noci, což nemohla udělat, protože to bylo ilegální a muselo se za to platit hotově, pak by nikomu nebylo jasné, co má v úmyslu.

Arleigh otevřela dveře. "Jste v pořádku?"

"Jistě," řekl Laney a uchopil virtuální brýle.

"Jistě?"

"Dáme se do toho," řekl a podíval se na brýle.

"Je to na vás," řekla a dotkla se jeho paže. "Až skončíme, seženeme vám doktora, O.K.?"

"Díky," řekl Laney a nasadil si virtuální brýle na oči, v ústech měl chuť...

Data skupiny Lo/Rez se smísila s archivem fanouškovské databáze, byla plná nových informací a map, které se rozpustily, když se na ně zaměřil...

Shaquille ukazoval Laneymu koží hlavu. Byla stažená z kůže a do lebky měla zaseknuté hřebíky. Shaquille jí pootevřel tlamu, aby mu ukázal, že koza má vyříznutý jazyk a místo něj krví nasáklý zmačkaný papír s nějakým nápisem. To bylo jméno prosektora, vysvětloval mu Shaquille.

Laney zavřel oči, ale obraz zůstal.

Otevřel je a spatřil před sebou tvář idoru s kožešinou kolem hlavy. Dívala se na něj. Měla na sobě nějakou vyšivanou kožešinou čepici a kolem ní padal sníh. Ale pak se náhle její obraz zachvěl a zamířil mezi mapy, procházející vrstvou dat, a Laney se uvolnil a nechal se táhnout do samotného jádra, středu celé databáze. Pak se ocitl na druhé straně.

"Počkej..." řekl a měl pocit, že chvilku trvalo, než uslyšel vlastní hlas.

"Perspektiva," řekla idoru. "Yamazakiho paralaxa. Zdá se, že ho něco otočilo, aby se mohl dívat na data, ale z nějakého nového úhlu a z větší dálky. A všude kolem... nebylo vůbec nic."

Ale skrz data, podobná o něco komplexnější verzi Arleighina Živého stromu, běžely současně dvě pararely. Rez a idoru. Rezová začínala na konci, bylo to jako něco mladšího, první záchvěvy počátku jeho kariéry. A rostlo to, jak to postupovalo dál... Ale pak začala jeho pararela slábnout, Laney viděl, jak se ztrácí... A to bude ten bod, pomyslel si, kde se zpěvák stal tím, co Kathy tak nenáviděla, jedním z těch, kdo zabíral místo celebrity, protože on byl celebrita, protože byl jistou veličinou...

Idorina data začínala někde později, a začínala jako něco hladce vytvořeného, záměrně vytvořeného, ale scházela tomu jistá komplexnost. Ale tam, kde byly ty body, kde se nachylovaly nejbližší k Rezovým datům, viděl, že začínaly získávat na komplexnosti. A pevnosti, pomyslel si. Lidskost. Tak se začala učit.

A obě pararely, vytvořené v čase, představovaly nodální body, a jak se blížily k současnosti, kde se spojovaly dohromady, získávaly na pevnosti...

Najednou stál vedle idoru na lavici, kterou už předtím viděl v ložnici hostince v Irsku. Hnědozelené moře omývalo pobřeží a vytvářelo bílé vlny, vítr si pohrával s uchy na její kožešinové čepici. On sám vítr necítil, ale slyšel ho, byl tak hlasitý, že ho jen stěží dokázal překřičet. "Vidíš je?" volala idoru.

"Co?"

"Tváře v mlze! Nodální body! Já nevidím nic! Musíš mi je ukázat!"

A pak byla pryč a moře zmizelo s ní. Laney se znovu podíval na data, kde se spojovala digitalizovaná historie Reze a Rei, jak se mění v něco jiného. Kdyby se v Los Angeles pokusil, našel by v informacích o tom, že si Alison Shires koupila nůž, nodální body?

Pokusil se o to.

Nyní se díval na bílou nerovnou plochu. Nebyl to však sníh. Pak kolem přeběhly zdobené kovbojské boty a on zahlédl kousek něčeho křiklavě růžového. Když obraz zmizel, vystřídal ho jakýsi třírozměrný předmět, o kterém Laney neměl ani to nejmenší tušení, co by to jen mohlo být. Vzdáleně mu to připomínalo losangelský autobus bez kol.

"Apartmá 17," řekla idoru. "Hotel Di."

"Di?" Autobus zmizel a vypadalo to, že si kovbojské boty odnesl s sebou.

"Co je hotel lásky?"

"Cože?"

"Láska. Hotel."

"Myslím, že se tam lidé chodí pomilovat..."

"Co je Rodel-van Erpův primární biomolekulární programovací modul C-7A?"

"Já nevím," řekl Laney.

"Ale vždyť jsi mi to právě ukázal! Je to naše unie, naše křížovatka, od které se odvíjí všechno ostatní."

"Počkej," řekl Laney, "máš tu něco dalšího, jako by to přečnívalo, nebo co..." Námaha vyvolala v jeho boku prudkou bolest, ale v dálce se rýsovaly kopce, zkroucené stromy a plochá střecha nějakého domu...

Ale idoru byla pryč a Laney měl zvláštní pocit, jako by ten dům požíralo něco zevnitř. A pak v dálce zahlédl něco, tyčící se do výšky. Okna různých tvarů a zamračená oblaka.

Arleigh mu strhla virtuální brýle. "Přestaňte křičet," řekla. Yamazaki stál vedle ní. "Přestaňte, Laney."

Zhluboka se nadechl, opřel se dlaněmi o palubní desku a zavřel oči. Cítil Arleighinu ruku na svém krku.

"Musíme tam jít," řekl.

"Kam musíme jít?"

"Apartmá 17... Přijdeme pozdě na svatbu..."

38

Hvězda

Když elektropuška přestala vydávat bzučivý zvuk, Chia ji odhodila na zem. Klika už se nehýbala. Z koupelny nebyl slyšet žádný zvuk kromě tichého cvrlikání tropických ptáků. Otočila se. Masahiko se pokoušel nacpat svůj počítač do plátěné tašky. Vrhla se pro svůj sandbender, popadla ho a obrátila se k růžové posteli. Její taška ležela hned vedle a stále z ní vyčníval žlutočerný igelit z bezcelního obchodu v Sea Tacu. Ta podivná věc byla stále ještě uvnitř. Chia ji vytáhla a odhodila ji na postel. Sklonila se na zem a uložila sandbender do tašky. Náhle se otočila ke dveřím od

koupelny, protože měla pocit, že něco zaslechla.

Klika se znovu pohnula.

Rus otevřel dveře. Když pustil kliku a vyšel ven, všimla si, že v ruce drží předmět, podobající se růžovému maňásku. Byla to jedna ze sexy hraček ze skříňky v koupelně. Použil ji jako izolaci. Stáhl si to z ruky a přehodil si to přes rameno. Když vykročil ven, ptačí zpěv utichl.

Masahiko, který si právě pokoušel about jednu ze svých černých bot, se na Rusa také podíval. Papírové pantofle ležely na koberci.

"Tak vyjdete?" zeptal se Rus.

"Je to na posteli," řekla Chia. "My jsme s tím neměli nic společného."

Rus si všiml elektropušky, ležící na koberci u špičky jeho pravé boty. Zvedl nohu a pak silně dupnul. Chia slyšela praskání plastového krytu. "Artemi, můj přítel z Novokuzněcovska, si tímhle způsobil velkou potupu." Strčil do zbytků elektropušky špičkou boty. "Artemi nosil hrozně těsné džíny. Je to móda. Vytáhl pušku a potom náhodně zmáčkl spoušť. A tak si zničil vlastní mužství." Rus na Chiu vycenil velké křivé zuby. "A my se tomu smějeme, že jo?"

"Prosím," řekla Chia. "Jen chceme jít."

Rus prošel kolem Eddieho a Maryalice, kteří leželi smotaní do sebe na koberci. "Ty jsi náhoda, jako když si Artemi ničí svoje mužství, ano? Ty se jen náhodou znáš s tímhle majitelem toho fajnovýho klubu." Ukázal na bezvědomého Eddieho. "Kterej je pašerák a tak dál, ale ty jsi jen náhoda?"

"To je pravda," řekla Chia.

"Ty jsi od Lo/Rez." Znělo to jako Lor-ess. Přistoupil k Chie a podíval se jí do tašky. "Ty víš, co to je."

"Ne," řekla Chia, "nevím."

Rus se podíval na ni. "My nemáme rádi náhody, vůbec. Náhody nepovoleny." Zvedl ruce a ona si všimla malých růžových skvrnek na třetím článku každého prstu. Ve škole už takové skvrny viděla, a tak věděla, že se jedná o laserovou techniku odstraňování tetování.

Podívala se mu do tváře. Vypadal jako někdo, kdo se právě chystá vykonat něco, do čeho se mu příliš nechce, ale o čem ví, že to musí udělat.

Pak ale postřehla, jak se zadíval kamsi za ni a oči se mu přitom zúžily. Otočila se však právě, aby viděla, jak se dveře do chodby prudce rozletěly a dovnitř vstoupil muž tak velký, že se dveřmi sotva protáhl. Na tváři měl velké X z mikropórové pásky, prozrazující jeho nedávné zranění. Na sobě měl těžký plášť v barvě kovu. Chia viděla, že má jednu ruku zasunutou v kapse a v druhé obrovské zjizvené ruce držel něco černého.

"Job tvoju mat'," vydechl překvapeně Rus.

Cizinec vytáhl ruku z kapsy a třímal v ní předmět podobný obrovským chromovaným nůžkám, které se daly předělat na sekeru i ostrou pilku a snadno by dokázaly ustříhnout někomu hlavu jako párátka.

"Mou matku?" řekl ten cizinec, jehož hlas zněl téměř potěšeně. "Mluvil jsi o mé matce?" Jízvy na tváři se mu leskly. A další jízvy měl na holé hlavě.

"Ach ne," řekl Rus a zvedl ruce tak, aby mu ukázal dlaně. "To se jen tak říká."

Dovnitř vstoupil další muž a protáhl se kolem chlapíka se sekerou. Měl tmavé vlasy a volně střížený oblek. Kolem hlavy měl pásku s videočipem, zakrývající jedno jeho oko. To druhé, které bylo vidět, bylo jasně zelené, ale přesto Chie chvíli trvalo, než muže poznala.

Pak se musela posadit na růžovou postel.

"Kde to je?" zeptal se ten muž, co vypadal jako Rez. (Snad jen s tím rozdílem, že se zdál o něco silnější.)

Ani Rus, ani muž se sekerou neodpověděli. Muž se sekerou za ním podpatkem zavřel dveře.

Zelené oko a videozařízení se obrátilo na Chiu. "Ty víš, kde to je?"

"Co?"

"Ten biomechanický primární modul, nebo jak se to jmenuje..." zarazil se, dotkl se sluchátka, co měl v jednom uchu, a poslouchal. "Promiň. Rodel-van Erpův primární biomolekulární programovací modul C-7A. Miluju tě."

Chiu to překvapilo.

"Rei Toei," vysvětlil a dotkl se pásky na oku, a ona pochopila, že to musel být jedině on.

"Je to tady. V tašce."

Naklonil se k modrozlutému igelitu, vytáhl tu věc ven a převracel ji v dlani. "Tohle? Tohle je naše budoucnost, záruka našeho manželství?"

"Promiňte, prosím," řekl Rus, "ale měl byste vědět, že ta věc patří mně." Jeho hlas zněl ublíženě.

Rez zvedl hlavu od nanotechnického zařízení, které držel opatrně v ruce. "To je vaše?" Naklonil hlavu jako zvědavý pták. "A kde jste k tomu přišel?"

Rus si odkašlal. "Výměnou. Tady s tím gentlemanem na zemi."

Rez se podíval na Eddieho a Maryalice. "Jsou mrtví?"

"Jen utrpěli elektrošok. Většinou to nebývá smrtelné. Udělala to ta holka na posteli."

Rez se podíval na Chiu. "A kdo jsi ty?"

"Chia Pět McKenzie," řekla automaticky. "Jsem ze Seattlu. Já... já jsem členkou vašeho fan klubu." Cítila, jak začíná rudnout.

Obočí nad zeleným okem se lehce nadzvedlo. Zdálo se, že něco poslouchá. "Aha," řekl a opět chvíli mlčel.

"Opravdu? No to je úžasné." Usmál se na Chiu. "Rei říká, že jsi byla centrem toho všeho a že ti musíme být velmi vděční."

Chia polkla. "To říká?"

Ale Rez se zatím otočil na Rusa. "My to musíme mít." Zvedl nanotechnické zařízení. "Domluvíme se. Řekněte si cenu."

"Rezi," ozval se muž u dveří, "tohle přece nemůžeš. Tenhle bastard je z Kombinátu."

Chia viděla, jak se zelené oko zavřelo, jako kdyby se Rez snažil silou vůle uklidnit. Když pak oko opět otevřel, řekl: "Ale oni jsou přece vláda, že je to tak, Blackwelle? A s vládami už jsme několikrát předtím jednali."

"Ale to byly legální vlády," řekl ten zjizvený muž, a jeho hlas prozrazoval obavy.

Zdalo se, že si toho Rus všiml. Pomalu sklonil ruce.

"Co s tím máte v úmyslu udělat?" zeptal se Rez.

Rus se podíval na věc, co Rez držel v ruce, chvilku uvažoval a nakonec na něj upřel zpřímá oči. Svaly na tváři se mu zachvěly. Zdálo se, že se rozhoduje. "Vytvíjíme dokonalý projekt veřejných prací," řekl.

"Ach, bože," ozvala se Maryalice chraplavým hlasem z koberce. Chia ji v prvním okamžiku nepoznala. "Museli mi do toho něco dát. Museli. Přisahám, že mi tam něco dali." A pak začala zvracet.

39

Trans

Yamazaki ztratil rovnováhu, když dodávka prudce vyjela na rampu, vedoucí z hotelu. Laney držel Arleighin telefon u elektronické mapy a vytáčet číslo hotelu Di. Slyšel, jak Yamazaki padl mezi hromadu plastických obalů. Když Laney dokončil číslo, rozsvítil se displej a několikrát to pípl. "Jste v pořádku, Yamazaki?"

"Díky," odpověděl. "Ano." Znovu se pokusil narovnat a naklonil se k Laneyho sedačce. "Už jste našel ten hotel?"

"Je to na cestě po dálnici," řekla Arleigh a podívala se na displej, když se auto vynořilo z východní části hotelového parkoviště. "Stiskněte tlačítko tři. Díky." Vzala telefon. "McCrae. Ano. Priority? Jdi s tím do prdele, Alexi. Přepoj mě." Poslouchala. "Di? D jako Daniela a I jako Iveta? Sakra. Díky." Zavěsila.

"Co se děje?" zeptal se Laney, když zamířili na dálnici. Těsně za nimi jel obrovský kamion, předjel je a jeho nerezové nárazníky se zaleskly tak, že je Laney zachytil svým periferním viděním. Dodávka se otřásla, když velký kamion projížděl kolem nich.

"Snažila jsem se spojit s Rezem. Alex říká, že s Blackwellem odjeli z hotelu. Měli namířeno přesně tam, kam my."

"Kdy?"

"Asi tehdy, když vy jste zrovna křičel u počítače s brýlemi na očích," řekla Arleigh. Vypadala vážná. "Omlouvám se," řekla.

Laney se s ní musel hádat nejméně patnáct minut, než konečně souhlasila s jeho návrhem. Pořád jen opakovala, že chce, aby se na něj podíval doktor. Potom tvrdila, že je technik, a ne badatel, že není ochranka a že její největší zodpovědností je zůstat s daty a s moduly, protože kdyby se toho někdo zmocnil, získal by tak celý obchodní plán Lo/Rez plus knihy, plus to další, co jim svěřil Kuwayama v šedém modulu. Povolila až tehdy, když Yamazaki odpřisáhl, že vezme veškerou zodpovědnost na sebe, a Shannon ještě s tím druhým chlápkiem s culíkem slíbili, že se od modulů nehnou ani na krok. "Nedojdete se ani vyčůrat," trvala na svém Arleigh. "Budete chodit ke zdi, sakra," řekla. "A přivolejte půlku Blackwellových lidí, aby vám dělali společnost."

"Rez ví, kam má jet," řekl Laney. "Řekla mu, že je to tam."

"Co je tam, pane Laney?" zeptal se Yamazaki.

"Já nevím. Ať už je to cokoliv, oni si myslí, že to poslouží jejich manželství."

"A vy si to také myslíte?" zeptala se Arleigh a předjela řadu malých barevných aut.

"Myslím, že ta věc je toho schopná," řekl Laney, když něco pod její sedačkou začalo hlasitě a vytrvale cvakat. "Ale nemyslím si, že to znamená, že se to musí stát. Co je sakra zase tohle?"

"Překračuju povolenou rychlost," řekla. "Každý vůz v Japonsku je vybavený takovým zařízením, které se při zvýšené rychlosti spustí. Jedete rychle a ono to drnčí."

Laney se obrátil na Yamazakiho. "Je to pravda?"

"Ovšem," řekl Yamazaki a snažil se překřičet vytrvalé cvakání.

"A to to lidé jednoduše nevypnou?"

"Ne," odpověděl nechápavě Yamazaki. "Proč by to dělali?"

Arleighin telefon zazvonil. "McCrae. Willy?" Chvilku bylo ticho a ona jen poslouchala.

Pak Laney cítil, že sebou dodávka mírně trhla a zpomalila. Cvakavý zvuk ustal. Arleigh zavěsila telefon.

"Co se stalo?" zeptal se Laney.

"Willy Jude," řekla. "On... on se díval najeden z klubových kanálů. Říkali, že Rez je mrtvý. Říkali, že zemřel v hotelu lásky."

40

Obchod

Když se nikdo neměl k tomu, aby Maryalice pomohl, Chia vstala z postele, protáhla se kolem Rusa a zamířila do koupelny, kde se okamžitě spustil ptačí zpěv. Černá skříňka byla otevřená, světla zapnutá a mužské náhražky byly rozházené po černobílé podlaze. Z chromovaného ohřívacího tělesa vzala černý ručník a zinku a vrátila se zpátky k Maryalice. Poskládala ručník, položila ho na zvrátky na bílém koberci a podala Maryalice zinku.

Nikdo nic neřikal, ani se ji nesnažil zastavit. Masahiko seděl na koberci s počítačem u nohou. Zjizvený muž, který zabral v místnosti nejvíce místa, sklopil sekeru. Visela mu vedle stehna širšího než Chiiny boky.

Maryalice se zatím podařilo posadit, otřela si žínkou rty a rozmazala si zbytek rtěnky. Když se Chia narovнала, ucítila Rusovu kolínskou a zvedl se jí z toho žaludek.

"Tak vy říkáte, že něco vyvíjíte," řekl Rez, který stále ještě držel nanotechnickou věc v ruce.

"Máte příliš mnoho otázek," řekl Rus. Eddie zasténal a Rus do něj kopl. "Důvěra," řekl.

"Nějaký projekt veřejných prací?" zeptal se Rez a zvedl obočí. "Rostlina na filtrování vody, nebo něco takového?"

Rus upíral pohled na sekeru mohutného muže. "V Talinu," řekl, "brzy vybudujeme exkluzivní obrovský obchodní dům,

bohaté předměstí plus prvotřídní farmaceutické továrny. Byl nám neprávem odepřen nárok na dokonalou výrobní technologii, a my toužíme po stoprocentně moderní operaci."

"Rezi," řekl muž se sekerou, "vykašli se na to. Tenhle bastard a jeho kumpáni potřebují tu věc, aby si postavili v Estonsku novou továrnu na drogy. Je čas, abych tě vzal zpátky do hotelu."

"Ale neměli by větší zájem o... tokijské budovy?"

Velký muž vyvalil oči a jizvy na tváři mu zrudly. Jedna část jeho mikropórového X se uvolnila a odhalila hlubokou ránu.

"Co je tohle za kravinu? Vždyť tady žádné skutečné nemovitosti nemáš!"

"Ale Známy Aspekt ano," řekl Rez. "Reina manažerská firma. Investují do ní."

"Vy hovoříte o výměně tokijských nemovitostí za nanotech?" Rus na Reze nechápavě zíral.

"Přesně tak," řekl Rez.

"Jaké nemovitosti?"

"Nějaké pozemky v Bay. Ostrov. Jeden nebo dva. Jeden ze starých pozemků s toxickým odpadem, ale od zemětřesení to tam bylo vyčištěno."

"Počkejte," ozvala se ze země Maryalice. "Já vás znám. Vy jste jeden z té kapely. Hrajete s tím vyhublým Číňanem, s tím kytaristou, co nosí na hlavě vždycky nějakou čepici. Já vás znám. Byli jste slavní."

Rez se na ni podíval.

"Myslím, že tady bychom o obchodu neměli mluvit," řekl Rus a poškrábal si mateřské znamínko na tváři. "Já jsem Jevgenij Starkov." Natáhl k Rezovi ruku a Chia si znovu všimla těch růžových jizviček po tetování. Rez mu rukou potřásl.

Chia měla pocit, že slyšela, jak ten velký muž záupěl.

"Občas jsem se na něj dívala v Daytonu," řekla Maryalice, jako kdyby to něco dokazovalo.

Velký muž vytáhl volnou rukou z kapsy malý telefon, stiskl několik tlačítek a přiložil si telefon k uchu, které - jak si Chia všimla - mu chybělo. Poslouchal. "Hm," řekl a sklonil telefon. Přistoupil k oknu, k tomu, co ho Chia objevila za závěsem, a podíval se ven. "Myslím, že by ses měl na tohle podívat, Rezi," řekl.

Rez k němu přistoupil. Chia viděla, jak se dotkl černé pásky na oku. "Co to dělají, Keithy? Co je to?"

"To je tvůj pohřeb," řekl ten velký muž.

41

Světlo svíček a slzy

Kancelářská okna se mihla velmi blízko za zátarasy proti zemětřesení, lemuujícími dálnici. Vyšší budovy ustupovaly před menšími a pak se náhle kdesi uprostřed rozsvítilo světlo s nápisem HOTEL KRÁLE MIDASE. Elektronická mapa začala blikat.

"Třetí odbočka napravo," řekl Laney a podíval se na kurzor. Cítil, jak Arleigh přidala plyn, a slyšel, jak rychlostní zařízení varovně zacvakalo. Další zářivý nápis: BANFFSKÁ SPRCHA SVOBODY.

"Laney," zeptal se Yamazaki. "Tušíl jste, že by mohlo dojít k Rezově smrti, nebo nějakému neštěstí?"

"Ne, ale ani by mě to nenapadlo, i kdyby se z dat vynořil jistý náznak úmyslnosti. Náhody, akce někoho, kdo nereprezentuje..." Cvakání přestalo, jakmile Arleigh zpomalila a blížila se k výjezdu, který vyznačovala mapa. "Viděl jsem jejich data jako proudy, splývaly dohromady, a ten proud ukazoval směrem, jakým nyní jedeme."

Arleigh sjela z dálnice. Nyní byli na výjezdu a blížili se k dlouhé táhlé zatáčce. Laney uviděl tři mladé dívky ve vodou nasáklých botách, jak sestupují z prudkého svahu, porostlého nějakým druhem ostré trávy. Zdálo se, že jedna z nich na sobě měla školní uniformu: podkolenky a krátkou plátěnou sukni. V ostrém světle sodíkových lamp na křižovatce vypadaly tak neskutečně, ale potom Arleigh zastavila dodávku, a když se Laney podíval dopředu, zjistil, že silnice je úplně ucpaná tichým, nehybným davem.

"Prokrista," řekla Arleigh. "Fanouškové."

Pokud byli v davu nějakí chlapci, Laney je neviděl. Bylo to moře černých lesklých vlasů, každá dívka stála tvář k bílé budově s jasně ozářeným nápisem: HOTEL DI. Arleigh stočila postranní okénko a Laney uslyšel vzdálené kvílení sirén.

"Nikdy se přes ně nedostaneme," řekl Laney. Většina dívek držela v rukou zapálené svíčky a jejich světlo ozařovalo slzami zkapené tváře. Byly tak mladé, byly to ještě děti. Právě to Kathy Torrance na skupině Lo/Rez tak nenáviděla, způsob, jak si skupina během let své působnosti dokázala obstarat neustálý přítok adolescentů. Dívky, zamilované do Reze, který vypadal v nekonečné přítomnosti sítě stále na dvacet, jako když se svou kariérou začínal.

"Podejte mi ten černý kufík," řekla Arleigh a Laney uslyšel, jak se Yamazaki začal přehrabovat v plastických obalech. Vzápětí se mezi sedačkami objevil malý černý kufík. Laney ho uchopil. "Otevřete to," řekla. Laney rozepnul zip a uvnitř se objevil šedý plochý předmět. Na podlouhlé nálepce se vyjímalo logo Lo/Rez. Arleigh vytáhla předmět z tašky, položila ho za okno na palubní desku a prsty přejela po straně, aby našla tlačítko. Na obrazovce se rozzářilo velkými zelenými písmeny LO/REZ. A pod tím: "POMOCNÝ VŮZ NA TURNÉ". Hvězdičky začaly blikat.

Arleigh posunula dodávku o několik palců dopředu. Dívky bezprostředně před vozem se otočily, uviděly obrazovku za oknem a ustoupily. Pak se dav tiše a pomalu rozestoupil, aby dodávce udělal místo.

Laney se zadíval přes moře černých truchlících hlav a náhle si všiml Rusa ze Západního Světa. Stále měl na sobě to bílé kožené večerní sako a snažil se prodrat davem. Hlavy dívek mu stěží sahaly do půli prsou a on vypadal, jako kdyby se brodil davem černých hlav a zapálených svíček. Výraz jeho tváře se dal popsat jako zmatený, téměř vyděšený, ale když uviděl za oknem dodávku Laneyho, zašklebil se, změnil směr a vydal se přímo k nim.

42

Kontrola

Chia se podívala ven a všimla si, že mezitím přestalo pršet. Za plotem parkoviště stála spousta malých nehybných

postav se svíčkami v rukou. Několik z nich stálo na střechách zaparkovaných vozů a další si vylezly na střechu nedaleké nízké budovy. Dívky. Japonské dívky. Zdálo se, že všechny upřeně hledí k hotelu Di.

Velký muž právě říkal Rezovi, že někdo zveřejnil zprávu o jeho smrti, že byl nalezen mrtvý v hotelovém pokoji. Bylo to už v síti a lidé se chovali, jako by to byla pravda.

Rus vytáhl z kapsy mobilní telefon a mluvil s někým rusky. "Pan Lor-ess," sklonil telefon, "slyšíme přijíždět policii. Ta nanotechnická věc způsobila vážné problémy."

"Dobře," řekl Rez. "Máme auto v garáži."

Někdo zatahal Chiu za loket. Byl to Masahiko. Podal jí tašku. Předtím do ní vložil sandbender a pečlivě ji zapnul.

Poznala to podle váhy. On sám měl svůj počítač v kostkované tašce. "Obuj si boty," řekl. On už byl obutý.

Eddie byl stočený do klubička na koberci, ležel tam tak od chvíle, kdy do něj Rus kopl. Nyní k němu Rus znovu přistoupil a Chia viděla, jak se Maryalice, která seděla na koberci vedle něj, přikrčila.

"Máš štěstí," řekl Rus Eddiemu. "Ctíme naši dohodu. Izotop bude doručen. Ale už s tebou žádné další obchody dělat nebudeme."

Ozvalo se cvaknutí, a pak další, a Chia sledovala velkého muže bez levého ucha, jak poskládal svou sekeru, aniž se na ni podíval. "Vlastnictví té věci, co máš v ruce, je těžký zločin, Rezi. Tvoji fanoušci přivolali policii. Myslím, že bude lepší, když mi to dáš."

Rez se na velkého muže podíval. "Já to ponesu sám, Keithy."

Chia měla pocit, že v očích velkého muže na malý okamžik spatřila záblesk smutku. "Dobrá," řekl. "Je čas jít." Zastrčil poskládanou zbraň do kapsy. "Pojďte. Vy dva." Ukázal na Chiu a Masahiko vyrazil ke dveřím. Rez následoval Masahika, Rus šel těsně za nimi, ale Chia si všimla, že klíč od pokoje zůstal na lednici. Rozběhla se zpátky, aby klíč vzala. Pak se zastavila a podívala se na Maryalice.

Žena vypadala bez rtěnky a s rozmazanými líčidly staře a smutně. Byla to tvář, která toho hodně vytrpěla, pomyslela si Chia. "Pojďte s námi," řekla.

Maryalice se na ni podívala.

"Takpojdte," řekla Chia. "Za chvíli tu bude policie."

"Nemůžu," řekla Maryalice. "Musím se postarat o Eddieho."

"Řekni tomu svému Eddiemu," ozval se Blackwell, "že jestli se slovem zmíní o tom, co se tu stalo, budou mu boty malé."

Ale zdálo se, že ho Maryalice neposlouchala, nebo pokud ho slyšela, nezvedla ani hlavu. Velký muž vyvedl Chiu z pokoje a zavřel dveře. Dívka šla chodbou a za zády měla Rusa v tmavém obleku, jehož pestré kovbojské boty se mu při chůzi třpytivě leskly.

Rez vstoupil s Masahikem do výtahu. Velký muž popadl Rusa za rameno. "Ty zůstaneš se mnou," řekl a strčil do výtahu Chiu.

Masahiko stiskl tlačítko. "Máte nějaký vůz?" zeptal se Rus Masahika.

"Ne," odpověděl Masahiko.

Rus zavrčel. Chie se z jeho kolínské obracel žaludek. Dveře se otevřely v malé recepci. Rus vyrazil ven a rozhlížel se kolem. Chia a Masahiko vyšli za ním. Dveře od výtahu se za nimi zavřely. "Hledejte nějaké auto," řekl Rus. "Pojďte."

Vydali se za ním skleněnými dveřmi a zamířili k parkovišti, kde Eddieho graceland zabíral nejméně polovinu parkovacího místa. Vedle vozu stál stříbrnošedý japonský sedan a Chia přemýšlela, jestli patří Rezovi. Někdo zakryl poznávací značky obou vozů černým plastickým krytem.

Slyšela, jak se skleněné dveře znovu otevřely, otočila se a spatřila vycházet Reze s nanotechnickou věcí v ruce. Velký muž šel za ním.

Potom náhle z růžových plastických pásů, visících nad vchodem, vyrazil skutečně rozrušený muž v lesklém bílém večerním saku. Za límec saka držel menšího muže, který se mu vši silou snažil vytrhnout. Pak malý muž uviděl skupinku lidí a vykřikl: "Blackwelle!" a podařilo se mu vyvléknout se ze svého saka, ale muž v bílém ho druhou rukou bleskově popadl za pásek.

Rus nyní křičel rusky a zdálo se, že ho muž v bílém lesklém saku vidí poprvé v životě. Pustil pásek malého muže.

"Máme dodávku," řekl ten malý muž.

Muž bez ucha přistoupil k muži v bílém saku, zlostně na něj pohlédl a vzal mu sako druhého muže. "Dobrá, Rezi," řekl a otočil se na zpěváka. "Víš, o co jde. Je to stejný, jako když jsme opouštěli ten dům v St. Kilda, jasný?" Přehodil sako Rezovi přes hlavu a ramena a povzbudivě ho plácl přes ruku. Došel k růžovým pruhům a odhrnul jeden stranou a vyhlédl ven. "Sakra," řekl. "Dobrá tedy, vy všichni. Hněte sebou a držte se při sobě. Rez doprostřed a nastupte si do dodávky. Než napočítám do tří."

43

Snídaně sekáče prstů

"Ty nic nejíš," řekl Blackwell potom, co sám spořádal už druhý talíř vajec. Navštívili jídelnu ve spodním patře hotelu Elfova chaloupka a trval na tom, aby se k němu Laney připojil. Výhled z místnosti byl podobný tomu, jaký měl Laney ze svého pokoje, jen s tím rozdílem, že to bylo o šest pater níž a slunce se odráželo od vzdálených parapetů nových budov.

"Kdo pustil ven tu zprávu o tom, že Rez je mrtvý, Blackwelle? Idoru?"

"Ona? Proč si myslíš, že by to dělala?" vzal kousek toustu a začal s ním vytírat talíř.

"Já nevím," řekl Laney, "ale zdá se, že ráda něco dělá, a ne vždycky je to snadné pochopit."

"To nebyla ona," řekl Blackwell. "Už jsme si to ověřili. Vypadá to, jako by se nějaký jeho fanoušek z Mexika zbláznil: - Použil nějakou drastickou zbraň na centrální část tokijského klubu. Získal kontrolu z konvertované korporační sítě ve

Státech a vydal prohlášení. Přivola všechny fanoušky v Tokiu, aby se okamžitě sebrali a vyrazili k tomu hotelu." Nacpal si plnou pusou toustem, polkl a oťel si rty bílým kapesníkem.

"Ale Rez tam byl," řekl Laney.

Blackwell pokrčil rameny. "Právě se tomu snažíme přijít na kloub. Máme toho v rukách teď víc než dost. Musíme zbavit Lo/Rez těch klepů o smrti a uklidnit posluchače. Novináři přilétají z Londýna a New Yorku, aby si promluvili se Starkovem a jeho lidmi. A také s jejími lidmi," dodal. "Bude to perné."

"A kdo byly ty děti?" zeptal se Laney. "Ta malá zrzka a ten japonský kluk?"

"Rez říká, že oni jsou O.K. Máme je teď v hotelu. Stará se o ně Arleigh."

"A kde je to nanotechnické zařízení?"

"To jsi neřekl," řekl Blackwell. "A už to znovu neříkej. Oficiální verze o nočních událostech se teprve připravuje a to zařízení v tom nikdy nebude hrát žádnou roli. Je to jasný?"

Laney přikývl. Podíval se ven na nové budovy. Buď se změnil úhel světla, nebo se parapety mírně pohnuly. Podíval se na Blackwella. "Je to jen moje představivost, nebo se váš postoj k událostem v posledních několika hodinách změnil? Myslím, že jste v zásadě proti tomu, aby se Rez a idoru dali dohromady."

Blackwell si povzdechl. "Ze začátku ano, ale teď to začíná vypadat jako hotová věc, že ano? Je to vlastně skutečný vztah. Možná jsem staromódní, ale myslel jsem si, že se jednou usadí jako každý obyčejný chlap. Najde si někoho, kdo se o něj bude starat, bude sbírat jeho ponožky, pořídí si mimino nebo dvě. Ale to se asi nestane, že ne?"

"Myslím, že ne."

"V tom případě," řekl Blackwell, "mám dvě možnosti. Buď toho hlupáka opustím a nechám ho, ať si dělá, co chce, nebo se pokusím přizpůsobit tomu, čím se hodlá stát. A koneckonců, Laney, bez ohledu na to, co se stane, nesmím zapomínat na to, kde bych byl, kdyby tenkrát netrval na tom koncertu v Pentridge. Ty to nebudeš jíst?"

Podíval se na smažená vajíčka, chladnoucí na Laneyho talíři.

"Moje práce skončila," řekl Laney. "Neudělal jsem to tak, jak jste to po mně chtěli, ale udělal jsem to. Souhlasíte?"

"Bez diskuse."

"Tak bych měl raději jít. Jakmile mě vyplatíte, vypadnu odsud."

Blackwell se na něho se zájmem podíval. "Tak rychle? Kam spěcháš? Copak ti s náma není dobře?"

"To ne," řekl Laney, "já jen, že to bude pro nás všechny nejlepší."

"S tím by Yama určitě nesouhlasil. Ani Rez. A to se nezmiňuju o naší madam, která si bezpochyby nenechá svůj názor pro sebe. Myslím, že s tebou počítají jako s dvorním prognostikem, Laney. Leda by se samozřejmě ukázalo, že celý ten obchod s Kombinátem byla pěkná kravina a že sis celou tu věc s nodálními nesmysly jednoduše vymyslel - což je, co se mě týče, vlastně docela zábavný. Ale vážně, o tvé služby je teď velký zájem, dalo by se dokonce říct, že je o tebe mimořádně velký zájem, a nikdo z nás tě neuvidí rád odcházet."

"Já musím," řekl Laney. "Někdo mě vydírá."

Jeho poznámka vyvolala v Blackwellovi nevšední reakci. Naklonil se mírně dopředu. Růžová jizva na jeho tváři ještě víc zruděla. "Opravdu?" řekl tiše, jako kdyby se Laney právě přiznal k nějaké neobvyklé sexuální úchylce. "A můžu se zeptat, kdo tě vydírá?"

"Slitscan. Kathy Torrance. Je to pro ni v jistém smyslu osobní."

"Řekni mi o tom Všechno mi to řekni."

A tak mu to Laney řekl, vyprávěl také o pokusech s 5-SB a jejich záznamech o tom, že účastníci těchto pokusů po jisté době začnou trpět posedlostí po celebritách. "Nechtěl jsem to vytahovat na světlo," řekl Laney, "protože jsem si myslel, že byste to mohli považovat za příliš velké riziko, že by vás to přesvědčilo o tom, že bych byl něčeho takového také schopen."

"Ne že bych s něčím takovým neměl zkušenosti," řekl Blackwell. "Teď máme v Tokiu jednoho chlapce, který je autorem všech písní, které kdy Lo/Rez vydal. A to se nezmiňuju o Modrém Ahmedovi, který byl úvodní písní pro Chromovaný Korán. A navíc je ten muž expertem na exploze. Pozorně jsem ho sledoval. Ale my máme kapacitu, chápeš. Takže nejbezpečnější místo pro tebe, pokud se k nám přidáš, bude právě tady, v srdci celého bezpečnostního aparátu."

Laney o tom přemýšlel. Dávalo to smysl. "Ale nebudete mě tady chtít, když se tu Slitscan potlouká. Já sám bych to nechtěl. Nemám žádnou rodinu, nikoho, kdo by mohl utrpět nějakou škodu, ale přesto s tím budu muset dál žít."

"A jak to tedy navrhuješ udělat?"

"Půjdu někam, kde se lidé tímhle hnojem nezabývají."

"No," řekl Blackwell, "když se ti takové místo podaří najít, půjdu tam s tebou. Musíme žít s tím, co zbylo z přírody. Ale do té doby, Laney, si já rozhodně promluví s tou tvou Kathy Torrance. Vysvětlím jí jisté věci. Nic složitého. Jednoduchou, jednoduchou zásadu příčin a důsledků. A ona nikdy nedovolí Slitscanu, aby na tebe vztáhl ruku."

"Blackwelle," řekl Laney, "ona mě nemá ráda, má své důvody k pomstě, ale zároveň také ví, že potřebuje zničit Reze. Je to velmi mocná žena uvnitř celosvětově mocné společnosti. Jednoduchá hrozba z vaší strany ji nezastaví. Jen ji to podráždí, přivola své lidi od bezpečnosti..."

"Ne," řekl Blackwell, "to neudělá, protože to by bylo násilí ve velmi osobním jednání, až s ní budu hovořit. A to je klíčové slovo, Laney. 'Osobní', 'tajné'. Nesetkáme se, nebudeme se při vzájemné konfrontaci zabývat touhle hlubokou a významnou a krvavě nezapomenutelnou epizodou jako zástupci našich úctyhodných beztvárných společností. To vůbec ne. Bude to jen mezi mnou, Kathy a tebou. A uvidíš, že to bude velmi intimní setkání, a jak já pevně věřím, bude to pro ni to nejpřínosnější setkání, jaké kdy zažila. Protože já do jejího života přinesu nové jistoty, a my všichni potřebujeme jistoty. Pomáhají budovat charakter. A já zanechám tu tvou Kathy s tím nejhlubším přesvědčením, že pokud se mi připlete do cesty, zemře - ale až potom, co bude přesvědčená, že to je skutečně to, po čem touží." A Blackwellův úsměv, který po jeho monologu následoval, odhalil jeho bílou zubní protézu a Laneymu přeběhl po zádech

mráz. "A teď mi řekni, jak jsi ji měl kontaktovat, abys jí dal vědět, jak ses rozhodl?"

Laney našel v náprsní kapse vizitku s tužkou psaným telefonním číslem. Blackwell si ji od něj vzal. "Aha." Vstal. "Je škoda, že jsme si museli takhle zkazit dobrou snídani. Zavolej si ze svého pokoje hotelového doktora a dej se trochu do pořádku. Vyspi se. Já se o všechno postarám," řekl a zastrčil si černou vizitku do kapsy od bundy. Jakmile Blackwell opustil jídelnu, Laney si všiml, že na jeho dokonale vylihaném talíři zůstal stát na hlavičce dlouhý hřebík.

Laney si nechal svá žebra, plná žlutých, modrých a fialových modřin, postříkat nějakou podivnou tekutinou a ovázat je mikropórovou páskou. Vzal si prášek proti bolesti, který mu předepsal doktor, dal si dlouhou horkou sprchu, vlezl do postele a přál si, aby se zhasla světla, když vtom mu přišel fax. Na něm byla adresa: PAN C. LANEY, HOTELOVÝ HOST

ŘEDITEL DNE MI ODEVZDAL MOJE PAPÍRY. JAK PŘÁTELSKÉ. NO A TAK JSEM TEĎ U OCHRANKY ŠTASTNÉHO DRAKA. OD PŮLNOCI DO RÁNA. MŮŽEŠ MI SEM POSÍLAT FAXY I INTERNETOVOU POŠTU. ALE LIDI JSOU TU FAJN. DOUFÁM, ŽE JSI V POŘÁDKU. CÍTÍM SE ZODPOVĚDNÝ. PŘESTO DOUFÁM, ŽE SI UŽÍVÁŠ JAPONSKA.
RYDELL.

"Dobrou noc," řekl Laney, položil fax na stolek vedle postele a téměř okamžitě tvrdě usnul.

Spal až do chvíle, než mu z recepcce zavolala Arleigh, jestli by se s ní nesešel na skleničku. Podle modrých číslic v rohu obrazovky bylo devět večer. Laney si na sebe oblékl čerstvě vyprané spodní prádlo a svou oblíbenou modrou malajsijskou košili. Pak si všiml, že jeho jediné bílé kožené sako utrpělo několik prasklých švů, když ruský šéf Starkov nechtěl dovolit, aby ten druhý muž nastoupil do dodávky.

Přešel recepci a narazil na vyděšeného Rice Danielse. Byl tak rozrušený, že si dokonce zapomněl nasadit své originální černé brýle. "Laney! Proboha! Viděl jste Kathy?"

"Ne. Spal jsem."

Daniels se netrpělivě houpal na patách. "Podívejte, tohle celý je kurevsky divný, ale přísahám... myslím, že byla unesena."

"Zavolali jste policii?"

"To jsme zavolali, ale jsou jako Marťani. Jen se přehrabovali v jejím notebooku a chtěli vědět, jakou měla krevní skupinu... Vy víte, jakou má krevní skupinu? Víte to, Laney?"

"Světlou," řekl Laney. "Jako sláma..."

Ale zdálo se, že ho Daniels neposlouchá. Změřil si Laneyho ramena a vycenil na něj zuby, byl to jakýsi projev přátelství. "Opravdu si vás vážím, chlače. Nemáte žádné skrupule."

Laney si všiml, jak na něj Arleigh mává od vchodu do hotelového baru. Měla na sobě něco velmi černého a velmi krátkého.

"Dávejte na sebe pozor, Rice," řekl a potřásl mu studenou rukou. "Ona se zase objeví. Jsem si tím jistý."

A pak zamířil k Arleigh. Usmál se na ni a ona se na oplátku usmála na něho.

44

La Purissima

Chia ležela na posteli a dívala se na televizi. Dávalo jí to pocit skutečna a normálnosti. Bylo to svým způsobem jako droga. Vzpomněla si, jak často její matka sledovala televizi, když její otec odešel.

Ale toto byla japonská televize, kde dívky podobné Mitsuko, v krátkých námořnických šatech, jen snad možná o něco mladší, roztáčely na dlouhém stole obrovské dřevěné káči. Skutečně dokázaly je roztočit. Byla to nějaká soutěž. Mohla sice zapnout elektronického tlumočnicka, ale zdálo se jí uklidňující, když nevěděla, co říkají. Nejzábavnější část byla, když se točící káči začaly zastavovat.

Používala tlumočnicka jen na zprávy NHK, týkající se pomluv o smrti Reze a shromáždění dívek se svíčkami před hotelem Di.

S radostí sledovala Hiromi Ogawu, jak zapírá, že by věděla, kdo zaútočil na místo v síti její fanouškovské skupiny a pak vydal příkaz ke smutečnímu shromáždění. Nemohl to být člen fan klubu, zdůraznila Hiromi, ať už místního, nebo mezinárodního. Chia věděla, že Hiromi lže, protože to nemohl být nikdo jiný než Zona. Ale lidé od Lo/Rez jí dali přesné instrukce, co má říct. Arleigh řekla Chie, že celá byla zahájena ze zapomenuté sítě nějaké letecké společnosti v Arizoně. Což znamenalo, že Zona nechala zničit svou zem, protože se do ní už nemohla nikdy vrátit. (Přestože se Arleigh zdála Chie velmi milá, nic jí o Zoně neřekla.)

A viděla také záběry z helikoptéry na shromáždění a taktické obranné čety, stojící čelem k dvaceti pěti stovkám plačících dívek. Nedošlo k mnoha zraněním, všechno probíhalo v klidu, až na jednu dívku, která sklouzla z chodníku a rozbila si kotník. Skutečným problémem ale bylo odtamtud všechny lidi dostat, protože spousta z nich přijela namačkaná po pěti až šesti v taxicích a neměli se jak dostat domů. Někteří si vzali rodinné auto, a pak je nechali stát a doběhli zbytek cesty pěšky, a tak vytvořili ještě větší zmatek. Došlo k zatčení několika lidí, bylo to však jen za drobné prohřešky.

A viděla také Rezovo prohlášení, ve kterém ujistil lidi, že je živ a zdrav a že ho celá záležitost nesmírně mrzí, a že s tím samozřejmě neměl nic společného. Neměl sice na tváři černou pásku přes oko, ale byl stále oblečený v tmavém obleku a tričku. Vypadal zase o něco štihlejší, někdo ho zřejmě upravil. Ze začátku mluvil s humorem, usmíval se a tvrdil, že nikdy v žádném hotelu Di nebyl, a vlastně nikdy v životě nenavštívil žádný hotel lásky, ale teď si myslí, že by to přece

jen měl udělat. Pak přešel do vážného tónu a řekl, jak je mu nesmírně líto, že lidé byli ošálení a zmateni nějakým nezodpovědným hlupákem. Nakonec svou řeč zakončil s úsměvem, když prohlásil, že celý incident mu ve svém důsledku byl k užítku, protože kolikrát se člověku přihodí, aby se mohl podívat na svůj vlastní pohřeb?

A viděla lidi, vlastníci hotel Di, kteří vyjadřovali lítost. Neměli nejmenší tušení, tvrdili, jak se to jen mohlo stát. Chia měla pocit, že projevovat lítost zde bylo velmi oblíbené. Ale majitelům hotelu Di se podařilo vysvětlit, že v hotelu nebyla žádná lidská obsluha, aby měli zákazníci co největší soukromí. Arleigh, která to celé sledovala, řekla, že to prohlásili z komerčních důvodů, protože jejich hotel bude bezpochyby plně obsazený na nejbližší dva měsíce. Od této chvíle byl také slavný.

Celkem vzato, zprávy posuzovaly všechny události jako velkou hloupost, která mohla mít vážné následky, nebýt klidného a profesionálního zásahu policie, která dokonce přivezla i elektroautobusy, aby odvezly dívky zpátky do města.

Arleigh byla ze San Franciska a pracovala pro Lo/Rez. Zнала se s Rezem osobně a byla to právě ona, kdo řídil dodávku z davu ven. Podařilo se jí setrást policejní helikoptéru, když udělala na dálnici něco naprosto šíleného, jakousi otočku do U přes betonový zátaras uprostřed.

Přivedla Chiu a Masahika do hotelu a objednala jim dva sousedící pokoje s rohy do podivného úhlu a samostatnou koupelnou v každém z nich. Požádala je, aby se tam oba ubytovali a nezapojovali se do sítě ani netelefonovali, aniž by jí řekli. Mohli si ovšem volat servisní službu. Pak odešla.

Chia se okamžitě osprchovala. Byla to nejlepší sprcha, jakou si kdy v životě dala, a měla pocit, že si oblečení, které měla na sobě, už nikdy v životě nenavlékne. Dokonce se na své šaty nechtěla ani podívat. Našla igelitovou tašku, do které se dávalo oblečení určené do prádelny. Naházela do ní své šaty a všechno vyhodila do odpadkového koše v koupelně. Pak si na sebe oblékla čisté šaty, které našla v tašce, všechno sice bylo zmačkané, ale ona se v tom cítila ohromně. Vysušila si vlasy fénem, zabudovaným nad umyvadlem v koupelně. Toaleta nemluvila a měla jen tri operační tlačítka.

Pak si lehla na postel a usnula, ne však nadlouho.

Arleigh neustále nakukovala dovnitř, aby se ujistila, že je Chia v pořádku, a aby jí řekla novinky, a tak ji ubezpečila, že je součástí toho všeho. Arleigh řekla, že Rez je teď zpátky ve svém hotelu, ale že přijde později, aby s ní strávil trochu času a poděkoval jí za to, co pro něj udělala.

Chia z toho měla podivný pocit. Teď, když ho viděla na vlastní oči, ztratila o něm tu představu, jakou až dosud měla. Zmocňoval se jí z něho takový zvláštní pocit. Byla zmatená. Nemohla se ubránit vzpomínce na svoji matku, která tvrdila, že Lo a Rez museli být téměř stejně staří jako ona.

A bylo v tom ještě něco jiného, na co si vzpomněla, když se krčila v zadní části dodávky za malým japonským chlapíkem, s rukávem u saka připnutým zavíracími špendlíky. Podívala se z okna a viděla ty tváře, když se dodávka snažila protlačit davem. Nikdo z nich nevěděl, že Rez se uvnitř krčí ukrytý pod sakem, ale možná to nějak tušili. Chia měla zvláštní dojem, že se přihodilo něco, po čem už nikdy nebude stejná jako předtím. Nikdy už nebude klidná tvář z davu. Protože nyní věděla, že byly věci, které ostatní dívky nikdy neviděly, o kterých se jim nikdy ani nezdálo, byly to šílené věci, nebo dokonce i nudné věci, které se stávají a ze kterých pak vznikají hvězdy. A znepokojovalo ji, když si pomyslela, že se na ni Rez přijde podívat. Kromě toho tu byla ještě skutečnost, že byl ve stejném věku jako její matka. To vše ji přivedlo na myšlenku, co řekne ostatním, až se vrátí do Seattlu. Jak by ji mohli pochopit? Napadlo ji, že by tomu snad mohla rozumět Zona. Chtěla si se Zonou promluvit, ale Arleigh jí řekla, aby se teď raději nepokoušela s nikým spojit.

Nejdéle se otáčející káča začala zpomalovat a kamera se zadívala na dívku, které patřila.

Masahiko otevřel dveře, spojující oba pokoje.

Káča se ještě několikrát otočila na hraně a pak spadla. Dívka si rukama zakryla tvář a v jejích očích byla vidět bolest z porážky.

"Musíš se mnou jít do Opevněného města. Hned teď," řekl Masahiko.

Chia vzala dálkové ovládání a vypnula televizi. "Arleigh nás požádala, abychom se nezapojovali."

"Ona o tom ví," řekl Masahiko. "Byl jsem tam celý den." Měl na sobě totéž oblečení, ale všechno bylo vyprané a vyžehlené a jeho otrhané černé kalhoty vypadaly s puky poněkud nezvykle. "A také jsem volal svému otci."

"Zlobí se na tebe kvůli těm chlapům gumi?"

"Arleigh McCrae požádala Stárkova, aby si promluvil s našimi zástupci gumi. A oni se mému otci omluvili. Ale Mitsuko byla zatčená blízko hotelu Di. To mu způsobilo nepříjemnosti."

"Zatčená?"

"Za nějaký přestupek. Zúčastnila se smutečního shromáždění. Vylezla na plot a spustila poplašné zařízení. Nemohla pak slézt dolů, protože mezitím přijela policie."

"Je v pořádku?"

"Můj otec se postaral, aby byla propuštěná. Ale radost z toho neměl."

"Mám hrozné výčitky, že to je moje vina," řekla Chia.

Pokrčil rameny a vrátil se do svého pokoje.

Chia vstala. Sandbender ležel vedle její tašky společně s virtuálními brýlemi a rukavicemi. Vzala to a odnesla do vedlejšího pokoje.

Tam byl nepořádek. Masahikovi se nějakým zvláštním způsobem podařilo proměnit hotelový pokoj v takový, jaký měl doma. Povlečení na posteli bylo zmačkané. Otevřenými dveřmi do koupelny viděla ručníky rozházené po podlaze a vedle umyvadla se povalovala vylitá lahvička od šamponu. Zapojil počítač na malém stolku, jeho černé kloboučky na oči ležely hned vedle. Otevřené kelímky od espressa se povalovaly všude kolem, a pak tu byly nejméně tři tácky s

prázdnými keramickými miskami od jídla.

"Viděl někdo Zonu?" zeptala se a odstrčila na stranu polštář a nějaký otevřený časopis. Posadila se, položila si počítač na klín a začala si navlékat rukavice.

Pak si všimla, jak se na ni podivně podíval. "Myslím, že ne," řekl.

"Vezmi mě dovnitř stejným způsobem jako poprvé," řekla. "Chci to ještě jednou vidět."

Hak Nam. Ulice Tai Chang. Zdi plné oživlých vzkazů v nejrůznějších jazycích. Kolem se míhaly vchody do dalších chodeb a ulic, každý vchod ukrýval svůj vlastní tajemný svět. Tentokrát si Chia všimla řady tiše sledujících duchů. To musí být lidé, kteří tu žijí, když s nimi jeden není v přímé komunikaci. Město duchů. Ale Masahiko se tentokrát vydal docela jinou cestou, nemuseli šplhat do prudkých schodů, ale procházeli místy, kde bylo s největší pravděpodobností nejnížší patro původního města. Chia si náhle vzpomněla na černý bod, na obdélníkovou prázdnotu, kterou měl namalovanou na velkém šátku ve svém pokoji v restauraci.

"Teď tě musím opustit," řekl, když vyšli z bludiště do prázdnoty. "Chtějí soukromí."

Zmizel, a Chia si v prvním okamžiku myslela, že kolem není vůbec nic kromě slabého šedavého světla, které tu svítilo odkudsi seshora. Když zvedla hlavu, světlo se rozpustilo a vytvořilo vysoko nad její hlavou vzdálenou oblohu, pokrytou podivnými tvary. Vzpomněla si na střechu města a věci, které tam zůstaly zapomenuté.

"Je to divné, že ano?" Idoru stála vedle ní ve vyšívaných šatech, drobný vzorek se při každém jejím pohybu zaleskl. "Je to velmi smutné. Ale on trval na tom, abychom se sešli právě tady."

"Kdo na tom trval? Víš, kde je Zona?"

A pak byl náhle před idoru malý stolek nebo stojan se čtyřmi nohama. Byl to velmi starý kus nábytku, nohy měly tvar dračích prack a zelená barva se začínala pomalu loupat. Uprostřed stála zaprášená sklenice a na jejím dně cosi leželo. Někdo si odkašlal.

"Tohle je srdce Hak Namu," řekl Etruscan stejným suchým hlasem jako předtím, který zněl jako milion vzorků starých suchých zvuků. "Je to tradiční místo na vážné rozhovory."

"Tvá přítelkyně je pryč," řekla idoru. "Chtěla jsem ti to říct sama. Tenhle," ukázala na sklenici, "se přihlásil dobrovolně, že ti vysvětlí podrobnosti, které já nechápu."

"Ale oni jen zavřeli její část sítě," řekla Chia. "Ona je v Mexico City se svou skupinou."

"Ona není nikde," řekl Etruscan.

"Když jste se jedna druhé ztratily," řekla idoru, "vzpomínáš? V Benátkách. Tvá přítelkyně vstoupila do tvého systémového softwaru a aktivovala videočipy v tvých brýlích. To, co viděla, ji ujistilo v tom, že jsi ve strašlivém nebezpečí."

A já věřím, že jsi skutečně byla. Musela rychle vytvořit nějaký plán. Vrátila se tedy do své tajné země a spojila ji s tokijským fan klubem skupiny Lo/Rez. Nařídila Ogawě, prezidentce fan klubu, aby poslala zprávu, ve které by vyhlásila, že Rez zemřel v hotelu Di. Vyhrožovala jí zbraní, která mohla totálně poškodit síť tokijské skupiny..."

"Ten nůž," řekla Chia. "On byl skutečný?"

"A přísně ilegální," řekl Etruscan.

"Když Ogawa odmítla," řekla idoru, "tvá přítelkyně použila svou zbraň."

"To je vážný zločin," řekl Etruscan, "uznávaný ve všech státech."

"Pak se jí podařilo dostat vzkaz s pomocí toho, co zbylo z Ogawiny části sítě, do veřejné sítě," řekla idoru. "Vypadalo to dostatečně oficiálně, a výsledkem byla rychlá invaze fanoušků k hotelu Di. Ti se měli stát bezprostředními svědky."

"Ať už byl její další plán jakýkoliv," prohlásil Etruscan, "prozradila svou přítomnost v síti. Původní vlastníci si začali být vědomi její přítomnosti. Musela opustit své místo v síti. Pronásledovali ji. Byla donucena zničit své krycí jméno."

"Jaké krycí jméno?" Chiy se zmocnil nepříjemný pocit.

"Zona Rosa," řekl Etruscan, "bylo krycí jméno pro Mercedes Purissimu Vargas-Gutierrez. Bylo jí dvacet šest let a byla obětí syndromu znečištěného prostředí, který se nejčastěji vyskytuje ve Federální oblasti v Mexiku." Jeho hlas byl jako déšť, dopadající na tenkou kovovou střechu. "Její otec je mimořádně úspěšný právník v oblasti trestního práva."

"Pak ji tedy musím najít," řekla Chia.

"Ale ona by si to jistě nepřála," řekla idoru. "Mercedes Purissima je vážně syndromem zdeformovaná a posledních pět let žije výhradně mimo své fyzické já."

Chia seděla uprostřed pokoje a plakala. Masahiko si z očí sundal černé kloboučky a přistoupil k posteli.

"Zona je pryč," řekla Chia.

"Já vím," zašeptal a posadil se vedle ní. "Nikdy jsi mi nedořekla, jak to bylo se Sandbenderem," řekl. "Bylo to docela zajímavé."

A tak mu začala vyprávět.

45

Štěstí

"Laney," slyšel, jak říká, a hlas měla spánkem zastřený. "Co to děláš?"

Seděl u telefonu z cedrového dřeva. "Volám do Šťastného Draka v Sunsetu."

"Kamže?"

"Je to obchod s dvacetičtyřhodinovým provozem."

"Laney, ale jsou tři hodiny ráno..."

"Musím poděkovat Rydellovi, říct mu, že ta práce vyšla..."

Jen zasténala, převrátila se na druhý bok a přehodila si polštář přes hlavu.

Laney viděl oknem průhledné jantarové stěny nových budov odrážející světla města.

46

Pohádka o rekonstrukci

Chie se zdálo o pláži plné rozbitých kousků spotřebitelské elektroniky: o pobíhajících malých krabech s nožkami jako starodávné pruhované resistory. Nad Tokio Bay se vznášel světle šedý opar, který měl zakrýt první hrůzy: mořské obludy nebo nějakou armádu mimozemšťanů.

Jak se blížila, vynořil se před ní Hak Nam, ale díky logice snů se vůbec nezvětšoval. Moře ji omývalo kotníky a lákalo ji do vody. Opevněné město se najednou začalo zvětšovat. Vynořilo se mezi vraky a pozůstatky světa předtím, než se věci změnily. Nepředstavitelná tonáž, shozená sem obrovskými bagry za účelem velké rekonstrukce. Miniaturní mouchy Rodel-van Erpa tu divoce bzučely a zvedaly balkony s železným zábradlím, za kterými byly ložnice. Řada nepravidelných oken odrážela světlo proti mlze. Věc trvalého lidského přírůstku, monstrózní a skvostná, je zde rekonstruována, převedená ze své poslední inkarnace jako říše konsenzuální fantazie.

Infračervený alarm se tiše rozbízel. Světlo zářivého halogenu dopadlo na potištěný šátek s černou plochou uprostřed, reprezentující prázdnost, neznámou adresu, legendu Killfile. Chia dálkovým ovládáním zapnula espressomat, zalezla zpátky pod příkrývku a čekala, až uslyší známé syčení páry. Téměř každé ráno chodí na kontrolu do Města, aby si vyslechla drby v nejoblíbenějším kadeřnictví v ulici Sai Shing. Pokaždé tam najde Etruscan, někdy je tam s Klausem a Roosterem a ostatními duchy, a oni ji tolerují.

Je na to hrdá, protože se znali s Masahikem. Jsou tak staří, tak neuvěřitelně staří, nebo se tak jen chovají? Ať už je to jak chce, zdá se, že vědí všechno první, a ona se naučila si toho cenit. A Etruscan se vznášel v prázdnosti. Díval se dolů na to, co mohla být ulice Lung Chun.

Etruscan ji má rád. Je to podivné. Říkají, že on nemá rád vůbec nikoho, ale spravil účet jejího otce, přestože mu zapomněla dát vstupní klíč. (Vzpomínka na klíč jí připomněla, že klíč od apartmá číslo 17 má ukrytý v kosmetické skřínce, kterou dostala v letadle, když se vracela domů. Je vyrobený z bílého plastiku s povrchem, který vyvolává dojem omšelosti jako starodávný mechanický klíč, na jednom konci je zubatý a na druhém konci má tvar korunky, jakou nosily kdysi princezny. Občas ho ze skříňky vytáhne, aby se na něj podívala, ale vypadá to jen jako obyčejný kousek umělé hmoty.)

Etruscan a ostatní špehují celou dobu Projekt. Tak tomu alespoň říkají. Díky nim Chia ví, že ostrov idoru ještě není dokončen. Sice stojí, ale není ještě stabilní. A na to se musí dávat pozor i při nanotechnickém způsobu stavby pro případ, že by přišlo další zemětřesení. Chia přemýšlela, co bude Rus dělat se svým nanotechem, a občas si vzpomene i na Maryalice a Eddieho a Calvina, toho chlapíka z Whiskey klonu, který jí odtamtud pomohl jen prostě proto, že si myslel, že by měl. Ale všechno jí to připadá, jako kdyby to bylo hodně dávno, mezi Opevněným městem a školou. Přišla na to, že její matka dnes již ví, že nebyla u Hester, ale nikdy na to ani jediným slovem nepřivedla řeč. Snad jen kromě toho, že se už dvakrát zmínila o antikoncepci a bezpečném sexu. A to Chia ještě nebyla doma ani čtyřicet osm hodin, pokud nepočítala čas, kdy cestovala. Rezovi se nepodařilo se s ní sejít, aby jí mohl osobně poděkovat, a Arleigh řekla, že koneckonců bude lepší, když pojedou domů dřív, než se jí někdo začne zbytečně vyptávat, a tak ji poslali první třídou společnosti Japonských aerolinií. Arleigh ji v noci odvezla zpátky do Narita. Nejely však tmavě zelenou dodávkou, protože ta byla podle jejích slov dobrá už jen do šrotu. Chia se stále cítila velmi zle kvůli Zoně. Měla podivně hloupý pocit, protože ji považovala za svou přítelkyni, která byla nyní mrtvá, ale její přítelkyně vlastně nikdy ani neexistovala, byla to jen nějaká dívka z Mexico City se strašnými problémy, a tak se Chia nemohla ubránit a celé to v slzách vyprávěla Arleigh. A Arleigh řekla, že bude muset jednoduše počkat. Protože ta dívka v Mexico City potřebovala být víc než kdokoliv někým docela jiným. A nezáleželo na tom, že nebyla Zona Rosa, protože ona si Zonu Rosu vymyslela. Prostě počkej, říkala Arleigh, protože se brzy objeví zase někdo jiný, někdo nový, a bude to, jako kdybys ji už znala. A Chia o tom přemýšlela, když seděla vedle Arleigh v jejím malém rychlém autě.

- Ale já jsem jí ani nemohla říct, že jsem to věděla.

- To by to zkazilo.

Když dorazily na letiště, Arleigh s ní počkala, až projde celní a pasovou kontrolou, našla někoho, kdo ji vezme na palubu (která vypadala jako jakýsi hybrid mezi barem a kanceláří), a dala jí tašku, ve které byla bunda s velkým logem skupiny Lo/Rez. Rukávy byly vyrobené z průhledné celulózy a podšívka vypadala jako tekutá rtuť. Arleigh řekla, že to je trochu kýčovitě, ale že snad má nějakou přítelkyni, které se to bude líbit. Bunda byla z jejich turné v Kombinátu a měla na zádech vyšívané nápisy ve třech různých jazycích.

Chia si ji na sebe nikdy neoblékla a nikdy ji ani nikomu neukázala. Visela jí ve skříni v igelitovém obalu. V poslední době nebyla ve fan klubu příliš aktivní. (Kelsey už tam také nebyla.) Chia si skutečně nemyslela, že by jí někdo věřil, kdyby jim vyprávěla, co se vlastně stalo, plus všechny ty další věci, které jim nemohla říct už vůbec.

Ale všechno její čas nyní patřil Městu, protože tam byla Rei s Rezem. Staly se z nich stíny mezi ostatními, ale přesto je vždycky poznala. Pracovali na Projektu.

Byla tam spousta těch, kterým se ten nápad nelíbil, ale také těch, kterým se líbil. Jako například Etruscan. Řekl, že to je nejšilenější věc od dob, kdy se Killfile otočil naruby.

Chia někdy nevěděla, jestli si všichni nedělají legraci, protože se zdálo nemožné, že by někdo mohl něco takového udělat. Postavit to na ostrově v Tokio Bay.

Ale idoru řekla, že to je místo, kde chtějí žít teď, když se vzali. Byli odhodlaní to udělat.

A jestli se jim to podaří, pomyslela si Chia, když zaslechla syčení espressomatu, pojedou se tam podívat.

242

183